

HITMÉLYÍTŐ BIBLIATANULMÁNYOK 1-12.

BIBELLESEZETTEL – DIAKONISSEN MUTTERHAUS AIDLINGEN
<http://www.bibel.com/BLZ>

A kiadó engedélyével fordította és közrebocsátotta
dr. Pótor Imre

Vásárosnamény 2008-2010.

A bibliai idézetek a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent,
1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegéből valók.

TARTALOMJEGYZÉK

- 1./ A SZENTLÉLEK NÉGY CÉLJA
- 2./ A SZŐLŐTŐKE-ÉLET TITKAI
- 3./ AMI LEHETETLEN AZ EMBEREKNEK, AZ ISTENNEK LEHETSÉGES
- 4./ ILLÉS ÚTJA KARMELIG
- 5./ ILLÉS ÚTJA KARMELTÓL ISTEN DICSŐSÉGÉBE
- 6./ ISTEN MINDENT GONDOSAN MEGTERVEZETT
- 7./ JÉZUSBAN, AZ IGAZI SZŐLŐTŐKÉN MARADNI
- 8./ JOBB AZ ENGEDELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL
- 9./ KÉSZÍTSETEK UTAT AZ ÚRNAK!
- 10./ MI EREDMÉNYEZTE AZT, HOGY MÁRIA ISTEN IGÉJÉVEL ÉLT?
- 11./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK?
- 12./ TIMÓTHEUS – EGY ÉLET ISTEN DICSŐSÉGÉRE

1./ A SZENTLÉLEK NÉGY CÉLJA

VIER ANLIEGEN DES HEILIGEN GEISTES

BLZ Juni 2000

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://www.bibel.com/BLZ/index-3.html>

1./ A SZENTLÉLEK JÉZUS ÉLETÉT AKARJA ÉRVÉNYESÍTENI A TANÍTVÁNYOKBAN

Acs 2,1-4. 12k.: „Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak... Álmélkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?” Mások azonban gúnyolódva mondták: „Édes bortól részegedtek meg;”

Ézs 43,18k.: „Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tűnődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.”

/a./ Pünkösöd olyan nap, amely benne volt Isten tanácsvégzésében. Jézus tanítványai nem tudták azt az időpontot, mikor küldi el az Atya a Szentlelket a földre, de Urunk beszélt erről búcsúbeszédében.

/b./ A Szentléleknek Jézus helyét kell elfoglalnia úgy, hogy Jézus életét kell érvényesítenie a tanítványokban. „Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (Jn 14,16k.).

/c./ Mielőtt Jézus visszatért a mennybe, még egyszer beszélt tanítványainak arról, hogy nem sok nap múlva leszáll rájuk a Szentlélek. Várniuk kellett erre a napra.

(Vö.: Lk 24,49: „És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel;”

ApCsel 1,5: „János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.”)

/d./ Így várták a tanítványok a Szentlelket Jeruzsálemben.

„Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen” (ApCsel 2,1).

/e./ Vannak ilyen egyszeri napok, amelyeken beteljesedik Isten terve. Pál apostol írja a galátáknak Jézus világunkba való eljövételéről:

„De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve” (Gal 4,4).

Nem szabad elmulaszt (elszalasztani, lemarad) azokat a napokat, amelyeken beteljesedik Isten tervbe az életünkben.

/f./ Fontoljuk meg: Jeruzsálemben azon háromezer ember között, akik átérték a Szentlélekkel való beteljesedést, olyanok is voltak, akik csúfolódtak. Jóllehet a megtapasztalás tanúi voltak, mégis valósággal megzavarodtak (zavartan érzi magát). Elhatárolódtak, miközben megengedték maguknak, hogy lekicsinylő véleményyt nyilvánítsanak.

/g./ Egyesek áldásban részesültek, mások üres kézzel távoztak. Szívbeli hozzáállásunktól függ, hogy megajándékozhat-e Isten áldásaival – új étellel, Szentlelkével.

(Vö.: Mt 19,16-22: „Odament hozzá valaki, és ezt kérdezte: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” / Ő így válaszolt neki: „Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, aki jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” / Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus így felelt: „Ezeket: ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, / tiszteld apádat és anyádat, és szeresd felebarátodat, mint magadat!” / Az ifjú erre ezt mondta: „Ezt mind megtartottam, mi fogatkozás van még bennem?” / Jézus így válaszolt neki: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el vagyondodat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; aztán jöjj, és kövess engem.” / Amikor hallotta az ifjú ezt a beszédet, szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt;”

ApCsel 10,33k.: „Nyomban elküldtem tehát hozzád, és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mind itt vagyunk az Isten színe előtt, hogy meghallgassuk mindazt, amit rád bízott az Úr. / Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: „Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten;”

5Móz 30,15: „... eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is.”)

*Egyedül a te Szentlelked ad ébredést, óh Uram,
Az új életet te hozod létre, te teremted, és legyőzöd a halált.
Uram, a te Szentlelked vegyen ma teljesen birtokba;
Életfolyamod töltsön meg minket, legyen nyilvánvaló üdvösséged!
A te Szentlelked adjon ébredést mindenütt a földön,
És sok ember szívét töltsd meg a te gyönyörűségeddel!*

Az Aidlingeni Bibellesezettelenben foglalkoztunk korábban a Jn 14-ből való igeversek alapján azzal, hogy: Mit ad Isten az útra tanítványainak. Segítőül adja nekik a Szentlelket, mint vigasztalót, segítőt, atyai barátot, lelkigondozót és tanácsadót. Ezzel azonban még nincsenek kimerítve a Biblia kifejezései a Szentlélekről, aki betöltötte önmagával a hívőket pünkösdkor Jeruzsálemben. A Szentlélek négy további törekvése: meg akar minket tisztítani, meg akar szentelni, vezetni és kísérni akar, és meg akar tölteni önmagával.

2./ A SZENTLÉLEK MEG AKAR MINKET TISZTÍTANI (1.)

Jn 16,7-9: „Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbennem.”

2Kor 13,13: „A Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!”

/a./ Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: „Ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn” (Jn 16,7k.).

/b./ A Szentlélek éles felfogásúakká és éberekké akar tenni minket, hogy felismerjük Isten Igéje olvasásakor és hallásakor, nem áll-e valami az Úr és köztünk, az emberek és köztünk, amikkel együtt élünk. Ha ez így van, ez megterheli az életünket: Elfogy (kiapad, elhalványul, eltűnik) az Úrban való öröm, akadályokba ütközik hitbeli növekedésünk.

(Vö.: Ézs 59,1k.: „*Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;*”)

Ézs 57,15: „*Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkével is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét;*”

Lk 15,18: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened;*”

Lk 18,13: „*A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűösnek.*”)

/c./ Némelyek szenvednek amiatt, hogy környezetükben olyan kevés szembeötlő dolog történik az Úr számára. Ennek az lehet az oka, hogy nem fogadjuk el a Szentlélek figyelmeztetéseit, hogy sok mindent figyelmen kívül hagyunk, amikből meg akar minket tisztítani. Ebben az összefüggésben írja Pál apostol az Ef 4,26-ban: „*Ha haragusztok is, ne vétkezzetek*”: *a nap ne menjen le a ti haragotokkal.*” Azaz ne legyetek kiengesztelhetetlen (kérelmelhetetlen), és „*helyet se adjatok az Ördögnek*” (Ef 4,27), „*és ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét*” (Ef 4,30).

/d./ Mivel szeret minket Isten, ezért leplez le (felfedez) a Szentlélek. De nem azért, hogy tartósan szemünk elé tárja csődjeinket (kudarcc), hanem hogy megtisztítson azoktól.

(Vö.: Zsolt 32,1-5: „*Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela); / Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsáttad bűnömet, amit vétettem. (Szela);*”

Péld 28,13k.: „*Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a keményszívű bajba esik;*”

Ézs 43,25: „*Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem;*”

Ézs 44,22: „*Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!*”)

a./ Isten Lelke megtisztító munkája

2Kor 3,17: „*Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság;*”

Zsolt 139,23k.: „*Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!*”

(1.) Christin Penn-Lewis angol keresztyén mondta el, hogyan munkálkodott az életében a Szentlélek.

/a./ A belső megtisztulás ideje nem volt könnyű számára, de ez által áldotta meg Isten. Sok embernek tudott az Úrral döntő segítséget adni Jézus gyülekezetében.

/b./ Elmondta, hogy nem mindig nagy dolgokról van szó. Életünket sok kis és nagy horderejű tényező határozza meg. Talán azt mondja a Szentlélek: Mérgelődöttél valami miatt. Sőt, ez már gyűlölet. Nem bocsátottál meg, haragot tartasz valakivel. Meglehet, hogy a másik ember az oka – de te is az vagy bizonyos érelemben. Most nyomasztja (marcangol, rágódik) a szívedet. A légkör feszült, bátortalannak (csüggedt), összetörtnek, túlterheltnak érzed magadat.

/c./ Hogy lehet kikecmeregni ebből a gödörből, hogy lehet megtisztulni?

Azt mondd: miközben imádkozunk érte. Igen, ez az első, hogy megalázkodunk az Úr előtt és bocsánatáért esedezünk. De ha nem nyugodhatik (lecsillapodik) meg bennünk emiatt a Szentlélek, ha újabb és újabb tördöfés járja át a szívedet, mikor látod a másikat vagy rágondolsz? Akkor a Szentlélek segíteni akar neked, hogy Jézus igéje szerint cselekedj:

„Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasa van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat” (Mt 5,23k.).

(2.) A Szentlélek azokat is használja, akik figyelmeztetnek minket bűneinkre. Mint ahogy Nátán tette Dáviddal.

/a./ Egy történet által kellett felismernie Dávidnak, hogy „gonoszul cselekedett Isten szemében”. Dávidot szíven találta az ige és megvallotta: „Vétkeztem az Úr ellen”. És Nátán azt mondta: „Ezért az Úr megbocsátotta (elenged) bűneidet”.

/b./ Az Isten szerinti szomorúság vezet olyan megbánásra, amit ezután nem nélkülözhetünk, amit nem bán meg az ember, mert üdvösségére szolgál.

(Vö.: 2Sám 12,1-13: „Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. / A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. / A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. / Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. / Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! / A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könnyörtelen volt. / Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;”

2Kor 7,9: „De most már örülök. Nem annak, hogy megszorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg: mert Isten szerint szomorodtatok meg, és miattunk semmiben nem vallotok kárt. / Mert az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez;”

Jel 3,18k.: „Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg!”)

3./ A SZENTLÉLEK CÉLJA A MEGSZENTELŐDÉSÜNK (2.)

1Thess 4,3.7: „Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a parázna-ságtól, / Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre;”

1Pét 1,14k.: „Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban.”

a./ Ahogyszentekhez méltó (illik)

Ef 5,2k.: „Úgy éljete, ... ahogyan ez szentekhez méltó (illik)”

/a./ Szent, megszentelt, megszentelődés – olyan szavak ezek, amelyeket nem minden további nélkül hozunk összefüggésbe manapság mértéktelen (józan) életünkkel. Pedig benne van a Bibliánkban: „Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete” (1Thess 4,3).

/b./ Azért áldozta fel Jézus az életét, hogy minden kor és generáció emberének lehetséges legyen a megszentelt élet. Jézus mondja:

„Én őértük odaszenteltem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal” (Jn 17,19). Jézus helyettes halála nélkül soha sem jöhettünk volna ki a sötétség országából.

„Mert (Jézus) egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket” (Zsid 10,14). (Jézus egyetlen áldozatával mindenkit, akik megszenteltettek, egyszer s mindenkorra tökéletessé tett Isten előtti magatartásukban (megállás).

(Vö.: 1Kor 1,30: „Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá;”

1Kor 6,11: „Pedig ilyenek voltak közületek némelyek: de megmosattatok, megszentelődttetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által;”

Zsid 2,10k.: „Mert az volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicsőségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé. / Mert a megszentelő és a megszenteltek mind egytől származnak, ezért nem szégyelli őket testvéreinek nevezni;”

Zsid 10,14: „Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket.)

/c./ Azt az ígét, amelyet Isten Egyiptomból megszabadított népének mondott – „Legyetek azért szentek, mert én szent vagyok” (3Móz 11,45,) – Péter apostol levelében a szétszórtságban élő keresztyéneknek adta tovább:

„Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban / úgy, amint meg van írva: ‘Szentek legyetek, mert én szent vagyok’” (1Pét 1,14-16).

/d./ A Szentlélek valósíthat meg igazi személyiség-változást. Nincs olyan terület az életünkben, amin ne lehetne megváltoztatni. A megváltásnak nincsenek határai. Nem kapunk meg minden adományt, ami a másinak megvan, de lehet változtatni magatartásunkon és beállítottságunkon. A Szentlélek akar minket megváltoztatni (átalakít), hogy az életben megfeleljünk a természetünk (viselkedés) és kapcsolatunk (érintkezés) az Isten családjának.

„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre” (2Kor 3,18).

(Vö.: Róm 8,10-13: „Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a Lélek életet ad az igazság által. / Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, akkor az, aki feltámasztotta a Krisztus Jézust a halottak közül, életre kelti halandó testeteket is a bennetek lakó Lelke által. / Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. / Mert ha test szerint élték, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölik a test cselekedeteit, élni fogtok.”

1Kor 3,16k.: „Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? / Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.”)

b./ A Szentlélek meg akar változtatni bennünket

Zsid 12,14: „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat;”

1Pét 2,9-12: „Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; / akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. / Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. / Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.”

/a./ Nem mondjuk-e gyakran a magunk mentségére: ezt meg ezt az óemberem – azaz a bűnös lényem – provokálta, és azért vagyok boldogtalan, mivel rosszul reagáltam és megszorítottam az Urat.

/b./ Vagy gyakran jön a szánkra: hát, ilyen vagyok, ilyen a természetem. Az ilyen kimagyarázkodások (kifejezések) azonban rezignációhoz (belenyugvás, lemondás) vezetnek. Isten Lelke abban akar nekünk segíteni, hogy Jézus értelmében (megfelelően) reagáljunk.

(Vö.: Ez 36,27: „Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete;”

Gal 5,16: „Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek;”

Fil 2,131: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.”)

/c./ „A szent Istennek szent nép felel meg; olyan nép, amelyik neki szolgál minden adományával és erejével.

/d./ Azért a megszentelődés azt jelenti: teljes létünkkel Isten rendelkezésére állni. Istennek alárendelni a testet, lelket, értelmet, gondolkodást és érzelmet, beszédet és cselekedetet, az élet egész megtervezését és kialakítását.

/e./ Ez azt jelenti: tudakozódni (érdeklődni) Isten parancsolatai és akarata iránt úgy a minden napokban, mint vasárnap, éppen úgy a privát élettérben, mint a nyilvánosságban, egyedüli keresztyénként is és teljes gyülekezetként is” (Th. Sorg).

Naponként érvényesülő csoda az, hogy Krisztus követőiként nem vagyunk kiszolgáltatva régi, balga lényünknek (sajátosság, jelleg), hanem új módon élhetünk, teljesen másként, mint az újjászületésünk előtt.

(Vö.: Róm 6,4.10-14: „A keresztség által ugyanis eltemetttünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. / Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, aki pedig él, az az Istennek él. / Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban. / Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak. / Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. / Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek;”

Gal 2,20: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”)

Mindenre képesnek tarthatjuk a Szentlélek megváltoztató hatalmát. Úgy, ahogy Isten egykor Jákóbot Izráellé formálhatta, Simont pedig Péterré és Saulat Pállá, úgy Isten Szentlelke hatalma által számtalan embert megváltoztatott. A Szentlélek minden esetre csak akkor végzi el bennünk a maga munkáját, ha mindvégig engedelmeskedünk neki (részt vesz benne, végigcsinálni). Nem kényszerít minket megszentelődésre.

(Vö.: ApCsel 15,37k.: „Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. / Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába;”

2Tim 4,11: „Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban;”

Filem 1k.: „Kérlek pedig téged az én fiamért, akit a fogságban szültem, Onézimoszért, / aki egykor neked haszontalan volt, most pedig neked is, nekem is hasznos.”)

4./ A SZENTLÉLEK VEZETÉSÉBEN ÉRVÉNYESÜLŐ ÉLETFOLYTATÁS (3.)

Zsolt 143,10: „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!;”

ApCsel 10,19k.: „Amíg Péter a látomásról elmélkedett, ezt mondta neki a Lélek: „Íme, három férfi keres téged: / kelj fel, menj le, és eredj el velük. Semmit ne tévőváz, mert én küldtem őket!;”

ApCsel 11,12-15: „A Lélek pedig azt mondta nekem: menj velük, és ne tégy semmilyen különbséget. Eljött azonban velem ez a hat testvér is, akikkel bementünk annak a férfiúnak a házába. / Ő pedig elbeszélte nekünk, hogy látta, amint az angyal megállt a házában, és ezt mondja neki: Küldj el Joppéba, és hívd át Simont, akit Péternek is neveznek: / aki olyan ígéret hirdet neked, amelyek által üdvözölsz mind te, mind egész háza népe. / Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szentlélek, ahogyan ránk is leszállt kezdetben.”

/a./ Gyakran úttal hasonlítjuk össze életünket. Olyan út ez, amely örövezetésre vezet. Ez azonban sok erőfeszítést igényel, sok erőbe kerül. Ez az út nem veszély nélküli. Olyan út, amely döntést igényel, hogy jobbra vagy balra akarunk-e menni. Olyan út, ami hosszúra nyúlik, de olyan út, amelyik mindenkit célba akar juttatni.

(Vö.: Fil 3,12-14: „Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. / Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, / de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért;”

Kol 3,2-4: „Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”)

/b./ Jézus látta maga előtt tanítványai útját, amint elhagyja őket. Azt is tudta, hogyan alakul (formálódik) az útjuk, és hol tevékenykednek majd érte, és hol kell meghalniuk. Megígérte nekik: „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok” (Jn 14,18).

/c./ A Szentlélekben Jézus jött el hozzájuk. A Szentlélek nem kárpótlás (pótlék, helyettesítés), hanem ebben az új formában (módon) volt Jézus pünkösöd után velük, jobban mondván: bennük.

/d./ Titok a Szentlélek, a Fiú és az Atya közötti egység és az együttműködés. Emberi értelmünkkel ezt nem tudjuk sem teljesen megmagyarázni, sem a helyüket megállapítani (elhelyez, besorol, osztályoz, szortíroz). Azonban azt nyilvánvalóan kijelentette Isten, hogy a Szentlélek bennünk lakik, vezet és elkísér.

(Vö.: Ef 1,13k.: „Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság ígését, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, / örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására;”

1Jn 3,24: „Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk;”

1Jn 4,13: „Abból tudjuk, hogy benne maradunk, és ő mibennünk, hogy a maga Lelkéből adott nekünk.”)

/e./ Időnként megkérdezzük minket: megtapasztalható-e a Szentlélek vezetése egészen személyes döntéseinkben és kicsi hétköznapi dolgainkban is? – Igen, a Szentlélek vezet és kísér minket mindennapi életünk nagy és kis döntéseiben és feladataiban. Isten gyermekei egész nap Isten vezetése szerint járhatnak.

(Vö.: „Neh 9,12k.: „Felhőoszlopban vezettet őket nappal és tűzoszlopban éjjel, hogy megvilágítsd nekik az utat, amelyen járnak. / Majd alászálltál a Sínai-hegyre, és beszéltél velük az égből. Adtál nekik helyes törvényeket, igaz tanításokat, jó rendelkezéseket és parancsolatokat;”

Zsolt 25,4k. 12-14: „*Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! / Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. / az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / Élete boldog marad, és utódai öröklik a földet. / Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket.*”)

/f./ Georg von Viebahn generális ezt a tanácsot adta egyik fiatal keresztyénnek: „Ha azt akarod, hogy a Szentlélek vezessen, szánjál időt naponta Isten Igéje olvasására. Tárd Isten elé minden döntésedet, minden kívánságodat, minden kapcsolatodat és minden feladatodat, hogy kijelenthesse neked akaratát. Így fogja legyőzni Isten útjába álló akaratodat. Ha így élsz Istennel közösségben, Isten Lelke megérinti a szívedet és vezetni fog.”

a./ A Szentlélek megerősít a félelemmel szemben

Hag 2,5: „*Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljetek!*”

2Tim 1,7: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*”

/a./ A Szentlélek, aki vezet és elkísér minket (tanítással, neveléssel rávezet valakit valamire), megerősít a félelemmel szemben. Sok embert kínoz félelem, és gyötri a keresztyéneket is: emberektől való félelem, félelem a rossz lelkiismerettől, félelem a szenvedéstől, félelem a jövőtől, félelem a haláltól. A Szentlélek bennünk is véghez akarja vinni (érvényesíteni) a félelemtől való megszabadító munkáját.

„*Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljetek!*” (Hag 2,5).

/b./ Isten Szentlelkét adta belénk. Ő nem a félelem lelke, hanem olyan lélek, aki megtölt minket erővel, szeretettel és józansággal.

(Vö.: „Jn 16,33: „*Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbenem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot;*”

Ézs 41,13k.: „*Mert én, az ÚR, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet, és ezt mondom neked: Ne félj, én megsegítlek! / Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítlek – így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.*”)

b./ A Szentlélek teszi lehetővé az egymással való közösséget

Fil 2,1k.: „*Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete.*”

/a./ A Fil 2-ben arról van szó, hogy tapasztaljanak meg (átélni) az emberek köztetek valamit abból a közösségből, amit Isten Szentlelke hoz létre (teremt, alkot).

/b./ A Fil 4,2-ben két asszonyt figyelmeztet Pál arra, hogy „hogy legyen közöttük egyetértés az Urban” (egy értelemben legyenek); Jézus kijelenti: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35).

/c./ Mindig is lesznek feszültségek és nehézségek az egymással való közösségi létben. A közösség valahogy könnyen törekeny. Éppen az ilyen helyzetekben akar vezetni minket a Szentlélek, és összetartani vagy újra egyesíteni (összehozni, újra egyesít) a „szeretet köteléke” által (Kol 3,14).

/d./ Néhány tekintetben elvakultak vagyunk önmagunkra vonatkozóan, és ez megnehezíti az együttélésünket. Talán egészen rosszul ítélünk meg egy helyzetet. Talán túl sokat képzelünk magunkról és elképzeléseinkről, és túl keveset a mellettünk levők javaslatairól. Akkor kérhetnénk: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23k.).

(Vö.: Gal 5,24k.: „Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint;”

Róm 8,5-9.14: „Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint, a Lélek dolgaival. / A test törekvése halál, a Lélek törekvése pedig élet és békesség, / minthogy a test törekvése ellenségeskedés Istennel, mert az Isten törvényének nem veti alá magát, és nem is tudja magát alávetni. / Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. / Ti azonban nem test szerint éltok, hanem Lélek szerint, ha Isten Lelke lakik bennetek. De akiben nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé. / Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”)

/e./ Talán azt mondja nekünk a Szentlélek: Add át az Úrnak a terhedet és a gondodat. Ami soha nem történik meg az életedben, ami nem megy végbe a saját erőd által, az érvényesül „az én lelkemmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4,8b).

c./ Isten Szentlelke akar képessé tenni minket arra, hogy segíthessünk másoknak

Gal 6,1: „Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél;”

1Thess 1,5k.: „Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdekekben, / ti pedig a mi követőinkké lettetek, és az Úr éi, amikor sok zaklatás ellenére a Szentlélek örömevel fogadtátok be az igét.”

/a./ Isten Szentlelke, aki vezet minket, képessé akar tenni arra, hogy segíthessünk másoknak. „Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel”(Gal 6,1).

/b./ Kedves Testvérek! Ha eltér közületek valaki a helyes úttól, és nem akarja többé elismerni Isten igazságát, akkor újból vissza kell hoznotok őt a helyes útra. Észre vesszük-e, ha valaki olyan különös szükséghelyzetbe kerül, veszélybe kerül, hogy megveti a hitet?

/c./ Az alkalmazott segítség módja teljesen különböző lehet. De az a fontos, hogy nem lehet egyedül hagyni a másik embert: Ti segítsetek, akik lelkiek vagytok, akiket Isten Lelke vezet!

/d./ Antióchiában Barnabás, aki telve volt Szentlélekkel és hittel, minden gyülekezethez tartozót figyelmeztetett, „hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban” (rendíthetetlenül, eltökélten, határozottan)” (ApCsel 11,23).

(Vö.: Jak 5,19k.: „Testvéreim, ha valaki közöttetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti valaki, / tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról, megmenti annak a lelkét a haláltól, és sok bűnt elfedez;”

ApCsel 11,23k.: „Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban; / mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz;”

Róm 5,1k.: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által. / Óáltala kaptuk hitben a szabad utat ahhoz a kegyelemhez, amelyben vagyunk, és dicsekszünk azzal a reménységgel is, hogy részesülünk az Isten dicsőségében;”

4Móz 14,3-9: „Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük!”)

d./ A Szentlélek imádságban akar vezetni minket

Gal. 4,6: „Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Ef 6,18: „Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által.”

/a./ A Szentlélek imádságban akar vezetni bennünket. Az az érzésünk, hogy mindig nehezebb az igazi imádság, az imádkozásnál való megmaradás. A Sátán olyan sok eltérítési manővert kezdeményez, miközben olyan dolgokat gördít az utunkba, amik látszólag fontosabbak, mint az imádság.

/b./ Ne felejtjük el: a Szentlélek Pártfogóként (tanácsadó, gyám, gondnok) adatott imaéletünk számára. „Ugyanígy segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal” (Róm 8,26).

/c./ Talán az imádságot akadályozó tényezőket kell ma feltárnia számunkra. Önző módon cselekedtünk, anélkül, hogy megkérdeztük volna az Urat? Egyszerűen nem igazodunk-e (passzol, hozzáigazodik) gyakran a kor fejlődési irányzatához (trendjéhez)?

/d./ Az imádság hitéletünk legfontosabb része (a szíve, legjobb darabja). A Szentlélek segíteni akar nekünk, hogy ezt megfontoljuk, és ne hagyjuk, hogy megrövidítsék (elsatnyul, elcsökevényesedik).

(Vö.: ApCsel 4,23-31: „Amint elbocsátották őket, elmentek övéikhez, és elbeszélték, miket mondtak nekik a főpapok és a vének. / Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, / te mondtad atyánknak, a te szolgádnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? / Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen. / Mert a te szent Szolgád, Jézus ellen, akit felkentél, valóban megegyezett Heródes és Poncius Pilátus ebben a városban a pogányokkal és Izráel népével, / hogy végrehajtsák mindazt, amiről kezded és akarated előre elrendelte, hogy megtörténjék. / Most pedig,

Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; / te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” / Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét).

5./ A SZENTLÉLEK ÖNMAGÁVAL AKAR BETÖLTENI MINKET (4.)

(megtölt, átjár, teljesen igénybe venni)

A Szentlélek meg akar minket tisztítani, meg akar szentelni, és vezetni akar. Most foglalkozunk a negyedik törekvésével: önmagával akar megtölteni minket.

a./ Teljesedjetek meg Lélekkel!

Ef 5,18b: „*Teljesedjetek meg Lélekkel!*”

/a./ Ahogy imádkozunk a Szentlélek vezetéséért, úgy imádkozhatunk Lélek által megtöltött életért.

/b./ Mivel akar megtölteni minket a Szentlélek? Az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: „*Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek. / Mindaz, ami az Atyáé, az enyém; ezért mondtam, hogy az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek*” (Jn 16,14k.).

/c./ A Szentlélek Jézusról akar nekünk beszélni, és életünket Jézussal akarja megtölteni. „*Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett*”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / *Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is*” (1Kor 2,9k.).

(Vö.: 2Kor 2,9-12: „*Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett*”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek. / *Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. / Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke. / Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk;*”

Jn 14,26: „*A Pártfogó pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít majd meg titeket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek;*”

Jn 15,26: „*Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam.*”)

/d./ A Szentlélek nem csak azt akarja elérni (munkálni) bennünk, hogy Krisztusban beteljesedjünk, hanem azt is, hogy mások is megismerjék általunk Jézus Krisztust. „*Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek! Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg*” (Jn 7,38k.).

/e./ Jó dolgoknak kell erednie (kijön, kiáramlik) életünkéből. A Szentlélek Jézus hírvivőivé akar formálni bennünket: „*Ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira*” (2Kor 3,3).

Nem kőbe vési Isten az üzenetet, hanem az életünkbe, annak ínségével és örömeivel, egyhangú és mozgalmas hétköznapijaival együtt. Hogy ilyen élő levelekként olvashassanak bennünket az emberek. Egyik súlyosan szenvedő keresztyén nővérrel mondta az ápolónő: Minden látogatója kapott egy olyan ígét, amelyik Jézusra mutatott. Vigasztalás nélkül senki sem távozott el az ágyától.

(Vö.: 2Kor 6,3-10: „*Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint átitott és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítették és meg nem öltek, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.*”

b./ Mivel tölti meg a Szentlélek az életünket?

Mik 3,8: „*Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkeit;*”

ApCsel 1,8: „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.*”

/a./ Különböző ígéket találunk arra a kérdésre vonatkozóan, hogy mivel tölti meg a Szentlélek az életünket. Tanítványaitól való búcsúzásakor azt mondta Jézus: „*Ellenben erőt kaptok,... és tanúim lesztek... egészen a föld végső határáig*” (ApCsel 1,8).

/b./ A Szentlélek lelki erővel akar ellátni minket. Milyen gyakran erőtlennek és képtelennek érezzük magunkat arra, ami előttünk áll. Saját terhünkkel és mások problémáival is zöld ágra kell vergődnünk. Szükségünk van erőre, hogy kitartsunk, hogy a lelki harcban, amibe bele álltunk, ragaszkodjunk Jézus győzelméhez.

/c./ A megbízatás, amit be kell töltenünk, olyan nagy, mint egy óriás. Úgy vagyunk mi is, mint Izráel volt: „*Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák.*” (Sőt láttunk ott óriásokat is, Anák óriás fiait. Olyannak láttuk magunkat, mint a sáskák, és ők is úgy néztek ránk.) (4Móz 13,33).

/d./ Az Úr Jézus tudja ezt, és nem falra hányt borsó (meggondolatlanul használt üzenet), mikor azt mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

/e./ És azt ígéri Jézus: „Erőt kaptok” (ApCsel 1,8).

Mikeás próféta megtapasztalta: „Engem azonban betölt az ÚR lelke erővel” (Mik 3,8).

Pál azt mondta: „*Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem*” (Kol 1,29). Azt írta Timótheusnak, hogy „*nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*” (2Tim 1,7).

(Vö.: 1Kor 2,4k.: „*Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; / hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék;*”

Ef 3,16: „*Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;*”

Kol 1,29: „Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem;”

1Thess 1,5: „Mert a mi evangéliumunk nemcsak szavakban jutott el hozzátok, hanem erővel, Szentlélekkel és teljes bizonyossággal is. Ti is tudjátok, hogyan éltünk közöttetek, a ti érdekekben.”)

/f./ A Szentlélek ereje belülről és kívülről ható erő. Olyan erő, ami képessé tesz gyakorlati feladatokra, és ellát bennünket (felszerel) különböző szolgálatokra a gyülekezetben. Két, a frigysátrnál együtt dolgozó iparművészről mondta Isten Mózesnek: „Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből... Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, hogy terveket készítsen ... Én most melléje állítom Oholiábot” (2Móz 31,1-6 válogatott versei).

(Vö.: 2Móz 31,1-6: „Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből. / Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, / hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására, / foglalatba való kövek vésésére, fafaragásra és mindenféle munka elvégzésére. / Én most melléje állítom Oholiábot, Ahízsámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked;”

1Kor 12,4-11: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. / Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. / És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkinben, ugyanaz. / A Lélek megnyilvánulása pedig mindenkinek azért adatik, hogy használjon vele. / Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség ígését kapta, a másik az ismeret ígését, ugyanazon Lélek által. / Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. / Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. / De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja.”)

c./ Néhány gyakorlati utasítás

Ef 5,18-20: „Ne részegeskedjétek, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel, / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

Józs 1,8: „Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.”

/a./ Néhány gyakorlati utasítást ad Pál apostol az Efézusban élő keresztyéneknek azzal kapcsolatban, hogy hogyan kell beteljesednünk (megtöltekeznünk) Szentlélekkel: „Teljete meg Lélekkel, / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket!” (Ef 5,18b-19a).

/b./ Az Isten Igéjével való élet olyan eszköz, amelyet erősebben megragad (úrrá lesz) és megtölt a Szentlélek. A Biblia olvasása és az olvasottak feletti imádkozó gondolkodás (fontolgatás) mindig újra megeleveníti lelki életünket.

(Vö.: 2Kor 3,6: „A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít;”

Jn 6,63: „Azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.”)

/c./ Ha érezzük, hogy hiányoznak bennünk a Szentlélek hatásai (eredményei), akkor minden más egyebet nyugodtan tegyünk félre, ami egyébként fontosnak tűnik számunkra, és szakítsunk időt Isten Igéjére, tegyük ki magunkat Isten Igéjének, ahogy valaki megfogalmazta: „A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon” (Kol 3,16a).

(Vö.: 2Kor 3,6: „Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.”)

/d./ Jim Fraser írja, aki úttörő misszionáriusként dolgozott Kínában, és sok sötét órát kellett átvészelnie (megél, átél, megtapasztal): „A kísértések és támadások idején újra és újra fel szabadulást találtam a hangos imádság és a bibliaversek hangos ismétlése által, amelyekre emlékeztetett a Szentlélek. Ez mindenkor olyan volt, mint egy erős ellenállás megtörése, és a Szentlélek erejével való újbóli megtöltekezés.”

(Vö.: 2Tim 3,16k.: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; / hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített;”

Zsolt 19,8-12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.”)

/e./ A „Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igékkel” (bátorítsátok egymást) (1Thess 4,19) üzenetet úgy is értelmezhetjük, hogy beszéljeteek egymással mindarról, amivel megajándékozott titeket az Úr a Biblia olvasásakor.

/f./ Megfontolásra érdemes jó tanács: Ha a levertség és depresszió fázisában vagy, belső üresség miatt sóhajtozol, és sóvárogsz a Lélek gazdagsága után, okkor olvasd a Bibliádat, és ne tartsd meg a magad számára felfedezéseidet.

/g./ Beszélj róla másoknak is! Talán nem tűnik egyszerűnek, hogy erről beszélj. De meg kell tanulnunk legyőznünk magunkat. Akkor is, ha arra gondolunk, hogy ezt nem tudjuk megtenni. Már néhány egyszerű szó is hasznos lehet a felebarátodnak (szemközt ülő ember).

(Vö.: ApCsel 4,18-20: „Miután tehát behívták őket, megparancsolták, hogy egyáltalán ne beszéljenek és ne tanítsanak Jézus nevében. / Péter és János azonban így válaszolt nekik: „Igaz dolog-e az Isten szemében, hogy inkább rátok hallgassunk, mint Istenre: ítéljétek meg magatokat; / mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk;”

Zsolt 66,16: „Jertek, halljátok, ti istenfélők mind, hadd mondjam el, mit tett velem!;”

Zsolt 119,45-48: „Tágas téren járok, ha a te utasításodat keresem. / Királyoknak is elmondom intelmeidet, és nem vallok szégyent. / Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket. / Elfogadom parancsolataidat, mert szeretem őket, és elmélkedem rendelkezéseiden.”)

d./ Mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket!

(felüdít, felfrissít)

Ef 5,19k.: „Mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljeteek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében;”

Zsolt 96,1-4: „ÉnekeljeteK új éneket az ÚRnak, énekelj az ÚRnak, te egész föld! / ÉnekeljeteK az ÚRnak, áldjátok nevét, hirdesséteK szabadítását minden nap! / BeszéljeteK el dicsőségét a nemzeteknek, csodáit minden népnek! / Mert nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérjék, félelmesebb minden istennél.”

Ef 5,18b.k.: „TeljeteK meg Lélekkel, / mondjátok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket; énekeljeteK és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak.”

/a./ A közös éneklés helyet teremthet a Szentlélek Isten működésének. Ahol Isten Lelke munkálkodik, új élet támad (keletkezik), és sokféle új ének is keletkezik.

Már az Ótestamentumban is olvashatjuk: „Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne” (Zsolt 40,4).

„Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízik szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát” (Zsolt 28,7).

(Vö.: Zsolt 9,2.k.: „Hálát adok az ÚRnak teljes szívemből, elbeszélem minden csodatettedet. / Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó Felséges!”)

Zsolt 33,1-3: „Vigadjatok az ÚRban, ti igazak! Az igaz emberekhez illik a dicséret. / Adjatok hálát az ÚRnak citeraszóval, tízhúrú lanttal zengjeteK neki! / ÉnekeljeteK neki új éneket, szépen zengjenek hangszereiteK!”

„Zsolt 34,2-4: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsekszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / HirdesséteK velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét!”

Zsolt 92,2k.: „Milyen jó hálát adni az ÚRnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, / hirdetni reggel szeretettedet, hűségedet minden éjjel;”

Zsolt 106,1-3. 47k.: „DicsérjeteK az URat! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / Ki tudná elmondani, milyen hatalmas az ÚR, ki beszélhetné el minden dicső tettét? / Boldogok, akik megtartják a törvényt, akiknek tettei mindenkor igazak. / ... Segíts meg minket, URunk, Istenünk, és gyűjts össze a népek közül, hogy hálát adhassunk szent nevednek, és dicsőítve magasztalhassunk téged! / Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké! Az egész nép mondja: Ámen! DicsérjeteK az URat!”)

Ef 5,18b.20: „TeljeteK meg Lélekkel, / és adjatok hálát az Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében”

/b./ A hálaadás megnyitja szívünket a Szentlélek számára. „A Lélek által megtöltött emberek hálásak. A hálaadás áradóvá teszi Isten kegyelme forrását. ‘Hálaadással áldozz Istennek’ (Zsolt 50,14), ‘ZengjeteK hálaéneket az Úrnak’ (Zsolt 147,7). A hálátlanság ellen olyan, mint a szárító szél, ami minden forrást kiapaszt” (P. Breymeier).

Amikor Pált és Sílást börtönbe zárták, egyáltalán nem volt könnyű nekik, hogy gonosz-tevőkként (bűnöző) kezelték őket. Mégis imádkoztak és Istent magasztaló énekeket énekeltek. Ha Szentlélekkel betelt emberek akarunk lenni, akkor maradjunk meg a hálaadásban!

(Vö.: Ézs 12,1-6: „Azon a napon ezt mondod majd: Hálát adok neked, URam, mert bár haragudtál rám, elmúlt haragod, és megvigasztaltál. / Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / Örvendezve fogtok vizet meríteni a szabadulás forrásából. / Azon a napon ezt mondjátok majd: Adjatok hálát az ÚRnak, hirdesséteK nevét! Adjatok tudtára a népeknek nagy tetteit! EmlékeztesséteK őket,

hogy neve magasztos! / Énekeljétek, hogy milyen fenséges tetteket vitt véghez az ÚR, tudja meg ezt az egész föld! / Kiálts és ujjongj, Sion lakója, mert nagy közöttetek Izráel Szentje!)

/c./ Pál közöl még egy szempontot, ami segít abban, hogy Lélekkel megtelt (megtöltött) életünk legyen: „Engedelmeskedjétek egymásnak, Krisztus félelmében” (Ef 5,21) (engedelmeskedik, rendbe jön, elrendeződik). A Szentlélekkel telt emberek nem akarnak sem dominálni, sem imponálni (sem uralkodni, sem tiszteletet, bámulatot, elismerést kelteni). Hagyják, hogy a Szentlélek vezesse, korrigálja és előkészítse őket. A kölcsönös megbecsülés (tisztelet) és szeretet a lelki élet jellegzetes ismertetőjele.

e./ A Szentlélek gyümölcsöző életet akar munkálni bennünk

Gal 5,22k.: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény;”

Zsolt 92,13-15: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. / Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. / Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.)

/a./ A Szentlélek gyümölcsöző életet akar munkálni bennünk (véghezvisz, előidéz, befolyásol, hatni, hatással lenni). „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás”. Kiemelünk a Szentlélek gyümölcséből kettőt, amiket a Lélek akar munkálni az életünkben:

/b./ Szeretet: Az a szeretet, amivel Isten akar megölni minket, olyan szeretet, ami oda tud figyelni a másikra, kiönti a szívét, amelyik bízni tud a másik emberben, és gondoskodni tud róla.

Nem csak azokat szereti, akik viszont szeretnek. Ez a szeretet ad és ad és ad. Ez a szeretet, amelyet Isten töltött a szívünkbe a Szentlélek által (kiönt, kitölt, eláraszt), ki tudja azt is mondani: „Sajnálom, kérlek, bocsáss meg”, vagy „megbocsátok neked.”

(Vö.: Róm 12,9-21: „A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, / a testvérszeretethen legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, / a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok. / A reménységben örvendezzetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. / A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. / Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzatok. / Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. / Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartsátok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint. / Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszáért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó. / Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben. / Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. / Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”)

/c./ Öröm: Az az öröm, amit a Szentlélek munkál a szívünkben nem olyan, hogy egyik pillanatban jelen van, a másikban meg eltűnik. Nem is függ a külső körülményektől. Ez „az Úrban való öröm”, ahogy Dávid mondta: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon” (Zsolt 16,21).

(Vö.: „Jn 16,24: „Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömeitek teljes legyen;”

Róm 14,17: „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm.”)

d./ Az életünk gyakran olyan zaklatott, hogy úgy sietünk el egymás mellett, hogy a Lélek gyümölcseinek: – szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás – kevés teret adunk.

Kérhetjük az Urat: Tölts meg engem Szentlelkeddel, hogy gyümölcsöket érleljem életemben, mert azt mondtad: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15,8).

/e./ Jézus azt mondta tanítványainak: „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelkét azoknak, akik kérik tőle?” (Lk 11,23).

(Vö.: „Jn 15,7k.: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. / Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”)

Ha kitakarítottuk, ami útjába áll a Szentlélek működésének, meg fogjuk tapasztalni, amit Jézus megígért: „Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké” (Jn 14,16).

(Vö.: Péld 1,23: „Térjétek meg, ha megdorgállak, és én kiárasztom rátok lelkemet, megismer-tetem veletek ígéimet.”)

2./ A SZŐLŐTŐKE-ÉLET TITKAI

– Jn 15,1-17. –

GEHEIMNISSE DES WEINSTOCKSLEBENS
Bibellesezettel für das 4. Vierteljahr 1987. S. 170-175.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

Jn 15,1-17: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.*

Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben.

Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.” „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.

Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.”

I./ ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ, TI VAGYTOK A SZŐLŐVESSZŐK

Figyeljük meg Jézus **Jn 15,1-17-ben** megőrzött szavait: „*Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők!*”

1./ Én vagyok... – ti vagytok...!

a./ Az ÚR tanítványaival egy tényről, valóságról beszél: Olyan **életről, amely teljesen a szőlőtőke által működik.** A szőlőtőkéhez hozzátartoznak a vesszők, egyébként nem lenne teljes a szőlőtőke. „Egy növénné lettetek velem.” Erről az eggyé tett létről beszél Jézus tanítványaival, mikor el kellett hagynia őket.

b./ Végéhez közeledik ennek az egységes létnek a valósága, amikor Jézus meghal és erről a földről a mennybe távozik?

Nem, ez a valóság továbbra is létezik, akkor is, ha tanítványai nem érzékelhetik őt többé földi szemeikkel. Továbbra is létezik, számunkra is! Jézus azt mondja nekünk ma: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők,” aztán megmagyarázza, hogyan élhetünk ebben a kapcsolatban.

(Vö.: Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.”)

Ef 3,17-21: „Hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.”)

c./ Néhány hete egy indiai testvér látogatott meg minket, aki bizonyágtételét a Jn 15-tel kapcsolta össze. Emlékeztetett az Úrral való egységünkre, és megemlítette a szőlőtőke-élet néhány titkát. Erről gondolkozzunk tovább.

d./ Az ÚR Jézus – aki erről a csodálatos valóságról beszélt tanítványainak – nem halott. Nem a múltból beszélt. Az Atyánál tudjuk őt, és megígérte, hogy közöttünk fog lenni. Segíteni akar nekünk, hogy megértsük, milyen szorosan kötött össze minket magával, és milyen szorosan vagyunk összekötve vele. Ebből az összeköttetésből következik: „én vagyok a szőlőtőke, ti vagytok a szőlővesszők.” Olyan tény ez, amiből élünk. Ez boldog valóság!

(Vö.: Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: ‘Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha’;”)

Jn 8,12: „Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: ‘Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága;”

Jn 10,9-10.14k.: „Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát: és én életemet adom a juhokért;”

Jn 11,25k.: „Jézus ekkor ezt mondta neki: ‘Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?’;”

Jn 13,13: „Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok.”

Jn 14,6: „Jézus így válaszolt: ‘Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam;”

Jn 15,1-8: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbenem, lemetshi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet

gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetezett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;”

1Kor 6,17: „Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele.”)

e./ **Tudatában vagyunk, mikor mondta Jézus ezeket a szavakat** – „én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők”?

– a tanítványaival való utolsó vacsora után;

– miután felkelt és megmosta a lábukat;

– miután Júdás kiment az éjszakába!

– miután a tanítványok sokat kérdezték: „Hová még el? Honnan ismerhetnénk az utat? Mit jelent az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat, nem a világnak?”

Akkor hangzottak el ezek, miután azt is mondta Jézus: „Elmegyek, de ismét visszajövök hozzátok!” (Jn 13 és 14).

2./ **Ezek voltak Jézus tanítványaihoz intézett utolsó szavai a Golgota előtt.**

a./ Valamikor ezen az estén Jézus imádságában **mi is szóba kerültünk**. Azt mondta az Atyának: „De nem értük könnyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem” (Jn 17,20).

b./ Ezek a szavak szíve mélyéből jöttek, az **Atyával való eggyé-létele mélységéből, a tanítványok és irántunk való szeretete mélységéből**. A Jn 14. fejezet Jézus ezen szavaival zárul: „Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma. Hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta: keljetek fel, menjünk el innen” (Jn 14,30k.).

Aztán a Jeruzsálem és a Gecsemáné kert közti úton kijelentette magát Jézus. Ő az igazi szőlőtőke, akiből mi, a szőlővesszők élünk. Ha ő a szőlőtőke, úgy **minden szőlővessző saját része** – közvetlenül összekapcsolódva vele. Egy nedvfolyam áramlik bele mindegyikbe, a sötét gyökértől a legtávolabbi vesszőig, az utolsó levélig.

(Vö.: 1Jn 5,11-13: „Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van;”

2Pét 1,3k.: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által kaptuk meg azokat az ígéretek, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban;”

Ef 4,15k.: „Hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől öhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”)

3./ **„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda!”**

a./ Jézus azt mondja, hogy az **Atya a szőlősgazda**. Az Atya az, akit meg kell dicsőíteni – ezen szőlőtő és vesszői által. Sok minden rejlik ebben a képben, ami mindig újra szól hozzánk. Ma e képnek csupán néhány vonásával foglalkozhatunk.

Az az imádságom, hogy **Jézus szavai ne csak a lelkünket ragadja meg, de a szívünket is indítsa meg.** Hiszen ezek számunkra is örökérvényű üzenetek.

b./ **A szőlőtőke-élet hat titkával foglalkozzunk:** „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők!”

/1/ Életünk értelme: az Atyát dicsőíteni!

/2/ A dicsőítés titka: gyümölcsöt teremni!

/3/ A gyümölcs hozatal titka: Jézusban maradni!

/4/ A megmaradás titka: az engedelmesség!

/5/ Az engedelmesség titka: a szeretet!

/6/ A szeretet titka: a megismerés, Őt megismerni!

II./ **AZ ELSŐ FÉNYSUGÁR – EZ AZ ÉLETÜNK ÉRTELME: AZ ATYÁT DICSŐÍTENI!**

Jézus azt mondja tanítványainak: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek” (Jn 15,8).

a./ Számunkra, embereknek nagy jelentősége van annak, hogy **ismerhetjük életünk célját és szándékát.**

Egy céltalan élet szinte elviselhetetlen. Milyen gyakran előfordul ma is, hogy eldobják emberek életüket, mivel semmi értelmet nem látnak benne. Ha Isten semmi teret nem kapott életükben, semmi értelmet és célt nem találnak abban, amiért érdemes lenne élniük. Egy fiatal keresztyén írta, miután sokáig „készítette a költségvetést”, és aztán elszántan befogadta Jézust az életébe: „Attól kezdve volt értelme az életemben, attól kezdve volt nagy örömben részem!”

(Vö.: Péld 8,35: „Mert aki engem megtalál, az életet találja meg, és kegyelmet nyer az Úrtól;”

Zsolt 36,8-10: „Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot;”

Zsolt. 36,10: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot;”

Jn 4,14: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;”

Jn 10,10: „A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson: én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek;”

2Kor 8,9: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”

2Kor 9,8: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre.”)

Az volt az Úr Jézus sajátos megbízatása, hogy dicsőítse az Atyát, és ő kijelenthette: „És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves” (Jn 8,29).

b./ „Én megdicsőítettem téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem” (Jn 17,4).

Ez a cél – az Atyát dicsőíteni, az Ő tetszésére lenni, képmására lenni. Ez lehet a mi életünk értelme és célja is. „Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben” (1Kor 6,20).

(Vö.: Róm 14,7k.: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;”

Róm 12,1k. „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek.)

c./ Mit foglal magába tulajdonképpen ez a kifejezés: dicsőíteni?

Őt magasztalni, őt nagyra tenni, őt fenségesnek ábrázolni az emberek között!

Őt dicsőíteni, ez különböző módon és különböző szituációkban történhet.

Például az **emberek közti életünk által**: 1Pét 2,12: „Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján;”

(Vö.: Ef 5,1k. 15k.: „Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljete szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként. Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak.”

Kol 4,5k.: „Bölcsen viselkedjete a kívül állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel. Beszédeitek legyen mindenkor kedves, sóval fűszerezett, hogy így mindenkinek helyesen tudjatok felelni.”)

Például **beszédeink és szolgálataink által** is dicsőíthetjük az Atyát: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen” (1Pét 4,11);

(Vö.: Zsid 13,15: „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéől vallást tévő ajkaink gyümölcsét.”)

Például szenvedés által: „Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel” (1Pét 4,16);

(Vö.: Acs 16,23-25: „Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket;”

2Kor 6,10: „Mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden;”

1Pét 4,12-14: „Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok.”)

Halál által is lehet dicsőíteni az Atyát. Jézus azt mondta tanítványának, Péternek: „Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod” (Jn 21,18).

III./ A DICSŐÍTÉS TITKA: GYÜMÖLCSÖT TEREMNI!

Ha az élet értelme Isten dicsőítése, hogy sikerülhet ez nekünk? Hogy jutunk el a szőlőtőke-életnek erre a titkára? A dicsőítés titka: gyümölcsöt hozni! Jézus azt mondta: „Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15,8).

1./ Az Atya dicsőítése nem saját teljesítmény, hanem az élet gyümölcsként történik, amit ő helyezett belénk. Gyümölcs a szőlőtőkével való kapcsolatból növekszik. Új életünk van, Jézus élete!

A Szentlélek gyümölcse dicsőíti az Atyát. „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békeség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény” (Gal 5,22k.);

(Vö.: Ef 5,9-11: „A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéletek meg tehát, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket;”

Jak 3,17k.: „A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató. Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek;”

Zsolt 1,1-3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;”

Jer 17,7k.: Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrának a fiát a Júda törzséből. „*De áldott az a férfi, aki az ÚRban bíz, akinek az ÚR a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.*”)

2./ Hós 14,9-ben olvassuk: „... Én meghallgatom, és törődöm vele. Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus, tőlem kapod gyümölcsöd.”

a./ Hogy a megérjenek a gyümölcsök, afőlött a szőlősgazda örködik. „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,2).

Jézus tanítványaihoz fordulva hozzá fűzi: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szoltam nektek”(Jn 15,3). Megtudjuk itt, hogy Igéjének megtisztító hatása van. Nincs gyümölcs az Atya szerető keze általi megtisztítás nélkül. Értsük meg ezt egyre mélyebben, és fogadjuk el.

b./ Jézus mondja: „Az én Atyám a szőlősgazda” (Jn 15,1). Az én Atyám semmi rosszat nem akar tenni veletek.

Elmondhatom: Atyám, nem akarok tiltakozni kezed ellen. Dolgozz rajtam terved szerint. Formálj belőlem dicsőségedre való ültetvényt.

(Vö.: Ézs 61,3: „Hamu helyett fejdísz adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fáinak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik;”

Zsolt 92,14k.: „Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öreg korban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak.)

3./ „Atyám a szőlősgazda!” Egvetértünk azzal, hogy az Atya szőlősgazdaként dolgozik a szőlőjében?

„Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki ne bántassa. Nincs bennem harag, de ha tövis és gaz kerül elé, küzdeni fogok ellene, és elégetem!” (Ézs 27,3k.)

a./ „Hogy a szőlőtökével való kapcsolat hatékony legyen, bele kell egyeznünk a szőlősgazda atyai gondoskodásába, ami nem elbátortalanítani, hanem ösztönözni akar minket. Ha jóindulatában megmetsz bennünket, uralja az énünket, elcsüggedhetünk-e és panaszkodunk-e amiatt?

b./ Van sok lehetőség, hogy kivonjuk magunkat az atyai fegyelmezés alól, és a lázadás is fertőző.

(Vö.: Ézs 45,9: „Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény ezt: Nem ügyes a kezed?;”

Péld 13,18: „Szegénység és gyalázat éri azt, aki megveti az intést, de tisztelik azt, aki megfogadja a feddést;”

Péld 15,10: „Rosszul esik az intés annak, aki letér az ösvényről, pedig meghal az, aki gyűlöli a dorgálást;“

Jer 7,23k.: „Hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgokat legyen! De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott gonosz szívük tanácsát követték, hátukat fordították felém, és nem arcukat.”

c./ Ha nem akarunk elcsüggedni, meg kell fontolnunk, hogy mindemellett a mennyei szőlősgazda szorongat minket, az ő keze van a dologban. Azért akar megmetszeni minket, hogy több gyümölcsöt teremjünk. Ha terveink nem megvalósíthatók, az Atya valami jobbat tervez velünk. Ha kényelmes, nyugodt életben és általános közkedveltségben reménykedünk, és semmi sem valósul meg ebből, úgy az Atya olyan életet választ számunkra, amiben megmetsz bennünket, és ez sebekkel jár.

d./ Mivel a szőlőtőke élete részesei vagyunk, nem kell félnünk ezektől a sepektől, mert életnedveinket Őtőle kapjuk, Akinek a sebei által gyógyulunk meg. Az Atya tudomásunkra akarja hozni, hogy össze vagyunk nőve Krisztussal halálában és feltámadása erejében. Ez a gyümölcsöző élet titka. Az Atya, mint szőlősgazda ezt a célt tartja munkájában szem előtt” (H. E. Alexander).

(Vö.: Zsolt 66,10-12: „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt. Hálóba kerítettél minket, nehéz terhet raktál a hátunkra. Embert ültettél a nyakunkra, hol tűzbe, hol vízbe jutottunk, de kivezettél, és felüdültünk;”

Jak 1,2-4: „Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedeteket, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogyatkozás nélkül;”

Zsid 12,5-11: „És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vedd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örömdetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.”)

IV./ A GYÜMÖLCSHOZATAL TITKA: JÉZUSBAN MARADNI!

A szőlőtőke-élet harmadik titka: A gyümölcs hozatal titka – Jézusban maradni.

1./ „Maradjatok énbennem és én tibennetek!” (Jn 15,4).

Jézus kifejti: „Mivel a szőlővesszők egyáltalán nem képesek gyümölcsöt teremni maguktól, ha nem maradnak a szőlőtőkén, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők. Ha bennetek maradok és én bennetek, akkor hoztok sok gyümölcsöt, mert nála nélkül semmit sem cselekedhettek.”

2./ A vessző nem tud veszteség nélkül elválni a szőlőtőkétől.

A szőlősgazda kezéből senki sem tudja kiszakítani magát veszteség nélkül. – „Te, Uram, mindig szoros kapcsolatban voltál az Atyával, de azt is tudod, milyen könnyen eltávolodunk tőled. Óh, Uram, segíts nekünk, hogy olyanok legyünk, mint vesszők a szőlőtőkén.”

(Vö.: Jn 6,66-69: „Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

1Sám 22,23: „Maradj nálam, ne félj, mert aki az én életemre tör, az tör a te életedre is. Ezért biztonságban leszel nálam.”)

3./ „Ha valaki nem marad énbennem, *kivetik, mint a lemetezett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik* (Jn 15,6).

János, a tanítvány, aki feljegyezte ezeket az Igéket, szívére is vette URa üzenetét, és évekkel később figyelmeztetett levelében: „Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor” (1Jn 2,28).

4./ A Jézusban maradás elválaszthatatlanul össze van kötve azzal, hogy **Igéje megmaradjon bennünk.**

Igéjében maradni – ez a Jézusban maradás módja. A vesszőt a szőlőtőke tartja meg, de mi is felelősek vagyunk azért, hogy helyet és időt adjunk az Igének és engedelmeskedjünk neki. Így megy végbe Jézusban való megmaradásunk napról napra.

(Vö.: Mt 4,4: „Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik;”

5Móz 10,12.13: „Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!”

Zsolt 119,140. 162. 164: „Nagyon tiszta a te beszéded, szolgál szereti azt... Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál... Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok;”

Jók 23,11-12: „Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla. Ajkának parancsából nem engedek, keblemben zártam szája mondásait.”)

„Nálad, Jézus, nálad akarok maradni, / Állandóan szolgálatodban állni;
Semmi se űzzön el Tőled, / Utadon akarok járni.
Te vagy életem élete, / Lelkem ösztönzője és ereje,
Ahogy a szőlőtő vesszőibe, / Úgy árasztasz belém erőt és életnedvet.”

V./ A MEGMARADÁS TITKA: AZ ENGEDELMESSÉG!

Hogy maradhatunk meg Jézusban? Ez a megmaradás **negyedik titka**: az engedelmesség. „Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben... (Jn 15,10/a); Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik” (Jn 15,7).

1./ **Hogy maradt meg Jézus az Atyánál?**

Megmondja nekünk: minden dologban engedelmes volt. „...ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait...” (Jn 15,10/b); ... „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját” (Jn 4,31); „Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn 6,38).

2./ Látjuk Jézus **rendkívüli engedelmességét** a Gecsemánéban: „Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te” (Mt 26,39). – „Megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8).

(Vö.: Jn 14,31: „Hogy azonban megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát, és úgy cselekszem, ahogyan az Atya parancsolta: keljete fel, menjünk el innen;”

Zsid 5,8k.: „Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.”

Róm 5,19: „Mert ahogyan az egy ember engedetlensége által sokan lettek bűnösökké, úgy az egynek engedelmissége által is sokan lettek igazakká.”)

Jézustól ismerjük meg, **mi az engedelmisség**. Részleges engedelmisség nélkül nem lett volna Gecsemáné.

3./ **Nem lehet Jézusnál maradni engedelmisség nélkül, vele való együtt-járás nélkül.**

Egyébként kétség nélkül elszakad tőle az ember. Jézus mondja: „Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztségét, és kövessen engem” (Lk 9,23).

4./ **Nehéz az engedelmisség?**

A mi problémánk: **bizonyosan szeretnénk engedelmeskedni, de olykor inkább saját akaratunkat követjük.**

(Vö.: Zsolt 81,9-17: „Hallgass meg, népem, hadd intselek! Bárcsak hallgatnál rám, Izráel! Ne legyen más istened, idegen istent ne imádj! Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel! Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana. A búza legjavával etetném, kősziklából szedett mézzel tartanám jól;”

Ézs 48,17k.: „Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.”

Isten fel akar ébreszteni minket, Igéjéből akar megeleveníteni minket, és belénk akarja adni a kívánságot, hogy engedelmeskedjünk parancsainak! (Ez 36,27: „Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeim megtartsátok és teljesítsétek;”

(Vö.: Fil 2,5: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt;”

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van;”

Zsolt 119,6.133: „Akkor nem vallanék szégyent, ha figyelnék minden parancsolatodra... Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság.”)

VI./ AZ ENGEDELMESSÉG TITKA: A SZERETET!

A megmaradás ötödik titka a szeretet. „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben” (Jn 15,9.)

1./ A titok: a szeretetből való engedelmesség.

„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök teljessé legyen” (Jn 15,11). Örömet okoz annak engedelmeskedni, akit szeretünk, akkor is, ha áldozatba kerül. A tanítványokat, akik Jézus szeretete által engedelmességre ébresztettek, barátainak nevezi. Először Ő szerette őket. „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13).

2./ Jézus azt is mondta nekik: „Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek” (Jn 15,14). A barát név a neki engedelmeskedőket illeti meg. Ebben mutatkozik szeretetük.

(Vö.: 1Jn 2,5: „Aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk;”

1Jn 3,21-24: „Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte. Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk. Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.)

3./ És Jézus folytatja: „Többé nem mondalak titeket szolgálónak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,15).

Barátainak tud parancsolni Jézus. „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket” Jn 15,12.

(Vö.: Jn 13,34k.: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;”

1Pét 1,22: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek.”)

4./ **A barát** nem kötelességből **tölti be a parancsolatot**, nem félelemből, nem is, hogy jutalmat kapjon, **szeretetből** teszi.

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat,... Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.” ... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készíünk magunknak nála” (Jn 14,15.21.23).

VII./ A SZERETET TITKA: A MEGISMERÉS, JÉZUST MEGISMERNI!

A hatodik titok, a szeretet titka: a megismerés.

1./ Jézus ezen az estén egyre többet és többet **ismertetett meg tanítványainak** abból, **hogyan kicsoda ő számukra**.

Ahogyan a szőlőtőke össze van kapcsolódva vesszőivel, olyan szorososan kapcsolódik össze velük. **A tanítványok részesei Jézus életének**. Senki sem szeret úgy, mint ő. Jézus elmegy, hogy odaadja értük életét.

Jézus tovább vezeti tanítványait ezen az estén az **Atya megismerésében**. „Mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek” (Jn 15,105/b). Megismerteti velük az **Atya szeretetét**.

2./ Több ismeret vezet még több szeretethez.

Hóseásnál olvashatunk erről a kívánságáról: „Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az URat! Eljövetele biztos, mint a hajnalhasadás, eljön hozzánk, mint az őszi eső, mint a tavaszi eső, mely megáztatja a földet” (Hós 6,3.)

(Vö.: Péld 2,3-5: „Bizony, ha bölcsességért kiáltasz, és hangosan kéred az értelmet, ha úgy keresed azt, mint az ezüstöt, és úgy kutatod, mint az elrejtett kincseket, akkor megérted, mi az ÚR félelme, és rájössz, mi az istenismeret;”

Dán 11,32b: „De azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez.”)

3./ Pál apostol kívánsága is ez: „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten” (1Kor 13,12);

(Vö.: 1Jn 3,2b: „Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában;”

Fil 3,7-10: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte

kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem. Hogy kitűnjék rólam általa: nincsen saját igazságom a törvény alapján, hanem a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől a hit alapján, hogy megismerjem őt és feltámadása erejét, valamint a szenvedéseiben való részesedést, hasonlóvá lévén az ő halálához;”

2Pét 1,5: „Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjete arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet”).

4./ Walther Lüthi, svájci lelkipásztor mondta **a szőlőtőke-életéről**: „Ahol egy ember vessző lehet az igazi szőlőtőkén, az **a kegyelem nagy csodája**. Egyedül Jézus az, aki minket haszontalan vadoncokból nemes és teherbíró vesszőkké tesz, és kegyelmesen belevesz az Istennel való életközösségbe. Annyira személyes az a közelség, ahogy Jézus belevonja az embereket kegyelmi kiválasztásába, hogy ténylegesen barátainak övéit – ‘*Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek*’ (Jn 15,14). Valami **mélységesen megindító Isten barátjának lenni!**”

(Vö.: Zsolt 25,14: „Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket;”

Jak 2,23: „Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának neveztetett”).)

*Segíts nekünk vesszőknek, hogy megmaradjunk rajtad, a szőlőtőkén,
Mert a vesszők csak a szőlőtőkén élhetnek,
És csak a szőlőtőkén tudnak gyümölcsöt hozni.
Lelked és erőd járjon át minket!*

3./ AMI LEHETETLEN AZ EMBEREKNEK, AZ ISTENNEK LEHETSÉGES

MENSCHLICHE UNMÖGLICHKEITEN – GOTTES MÖGLICHKEITEN

BLZ Februar 2001

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-11.html>

1Móz 18,9-14: „Azután ezt kérdezték tőle: Hol van Sára, a feleséged? Ő így felelt: Itt a sátorban. Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának.”

Jób 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.”

„Emberileg lehetetlen!” – gondoljuk mi is olyan megoldhatatlan probléma láttán, mint amit Isten ígért Sárának. Könnyen megérhetjük reakcióját, mert a hitéletben is van időnként olyan, ami emberileg nézve lehetetlen. „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára?” – hangzott az Úr válasza, amelyben csodatevő, teremő Istenként nyilvánult meg (1Móz 21,1-7: „Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett. Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiaikat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára.”)

Jézus világunkba való eljövetele Isten válasza reménytelen helyzeteinkre. Ezért összekapcsoljuk a következőkben témánkat – „Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges” – a „Jézus eljött, örök örömet szerzett” kezdetű ének néhány kifejezésével.

(Vö.: Zsolt 62,12k.: „Szólt egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint;”

Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!”)

I./ ÉLETÜNK BŰNKÉRDÉSÉT NEM TUDJUK MAGUNK MEGOLDANI

Az első lehetetlenség az, hogy életünk bűnkérdését nem tudjuk magunk megoldani.

Tudjuk, hogy Dávid király életében milyen óriási volt a bűn pusztító hatalma. Nem csak egyszer vétkezett, de egyik bűn a másikat vonta maga után. Először azon fáradozott Dávid, hogy egyedül bánjon el bűnével. Azt mondta: „El akartam hallgatni”. A bűn azonban súlyos teher-

ként nehezedett rá, testi romlást okozott neki. A 32. zsoltár ábrázolja állapotát bűne elhallgatása idején. „*Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben*” (Zsolt 32,3k.).

Lehetetlen volt, hogy zöld ágra vergődjön (dülőre jusson) élete bűnével. De így van ez mindnyájunkkal. Senki sem mentheti fel magát, és senki élete nem lehet valóban boldog Isten felmentő ítélete nélkül. Ugyanúgy érvényes ez Isten gyermekeire is, ha bűnt követnek el, mint azokra is, akik távol élnek Istentől és szenvednek bűneik terhe miatt.

(Zsolt 38,5: „*Mert bűneim összezsuptak fejem fölött, súlyos teherként nehezednek rám;*”

Acs 2,37: „*Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”*)

Nem hagy megnyugodni Isten érthetetlen szeretete addig, amíg meg nem valljuk bűneinket. Mert ő hű és igaz, hogy megbocsássa vétkeinket.

(Vö.: 1Jn 1,7-9: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonzságtól;*”

Mik 7,18k.: „*Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltámassza bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétkeinket!*)

Mt 19,23-26: „*Jézus pedig ezt mondta tanítványainak: „Bizony, mondom néktek, hogy gazdag ember nehezen megy majd be a mennyek országába.” Sőt azt is mondom nektek: „Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.” Amikor meghallották ezt a tanítványok, nagyon megdöbbentek, és így szóltak: „Akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk tekintett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.”*

Zsolt 32,1.2.5.11: „*Dávid tanító-költeménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az Úrnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. Örüljetek az Úrnak, ujjongjatok, ti igazak! Vigadjatok mind, ti igaz szívűek!*”

Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges: „*mert Istennél semmi sem lehetetlen*”. A bűn kérdést egyetlen egy ember sem képes megoldani.

Jól megfigyelhetjük ezt a gazdag ifjú életében, akinek a szívét sajnos fogva tartotta a vagyona. Dávidról azt olvassuk, hogy miután megbánta és megvallotta bűnét, megszabadult nyomasztó terhétől. Már az Ószövetségben is lehetséges volt a bűnből való felszabadulás, mivel Isten a Szabadítóra, tulajdon Fiára tekintett, aki „*az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!*” (Jn 1,29);

(Vö.: 3Móz 4,27-31: „*Ha egy ember a köznépből nem szándékosan vétkezik, és áthág csak egyet is az ÚR tilalmai közül, és vétkessé válik miatta, vagy tudtára adják vétkét, amiben vétkes, akkor hozzon áldozatul egy hibátlan nőtény kecskét a vétkéért, amiben vétkes. Tegye kezét a vétekáldozat fejére, és vágja le a vétekáldozatot az égőáldozat helyén. A pap pedig vegyen ujjával a vérből, és kenje meg az égőáldozati oltár szarvait, a többi vért pedig önts az oltár aljára. Fejtse le az egész kövérjét úgy, ahogy a békeáldozat kövérjét szokták lefejtetni, a*

pap pedig füstölögtesse el az oltáron kedves illatul az Úrnak. Ha így a pap elvégzi érte az engesztelést, bocsánatot nyer;”

Róm 3,25k.: *„Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte türelme idején, hogy e mostani időben mutassa meg igazságát: mert ahogyan ő igaz, igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.”)*

„Vétkeztem”. Ezzel a szóval fejezte ki Dávid bűnéhez való viszonyát, amikor Nátán megkereste és nyíltan megítélte bűne miatt.

Mivel Dávid bűnbánatot gyakorolt, Isten ezért megbocsátott neki.

(Vö.: 2Sám 12,1-13: *„Az ÚR elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember bárányát, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett. Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen, és ezt mondta Nátánnak: Az élő Úrra mondom, hogy halál fia az az ember, aki ezt tette! A bárányért négyszer annyit kell fizetnie, mivel ezt tette, és mivel könyörtelen volt. Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel háltni. Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg.”)*

Zsolt 51,1-7: *„A karmesternek: Dávid zsoltára, abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. / Lásd én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem.”)*

„Bűnbánatot tenni annyi, mint Isten kitárt karjaiba térni” (M. Luther). Isten szélesre tárja karjait minden bűnösnek, mivel Isten Fiának a Golgota keresztién kitárt karjai és átszegezett kezei megtérésre hívnak minket az Atyához, hogy megvalljunk neki minden ínséget, bűnt és vétkeket, és elfogadjuk a bűnbocsánatot. Mindenre vonatkozik a legfőbb Bíró szájából elhangzó felmentő ítélet, aki a megfeszített és feltámadott Jézushoz jön.

(Vö.: Ézs 1,18: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! – mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gypjű;”*

Róm 4,25: *„Aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért;”*

Ef 1,7: „*Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából;*”)

Mindnyájunknak öröme ad okot, hogy elfogadtuk és naponként elfogadhatjuk bűneink bocsánatát. „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvöztse*” (1Tim 1,15).

J. L. K. Allendorf (1693-1773) így énekelte meg a megbocsátás csodáját:

*„Jézus eljött, lehullanak a halál béklyói és kötelékei, melyeket szétszakított.
Segítségünkre siet immár, hiszen megtörte a halál erejét;
Ő az Isten Fia, aki valóban megszabadít,
Bűnből és szégyenből jövőknél megbecsülést szerez,
Jézus eljött, lehullanak a béklyók.”*

II./ KÉPTELENEK VAGYUNK MEGÁLLNI AZ ELLENSÉG TÁMADÁSAIVAL SZEMBEN

1Pét 5,8k.: „*Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: állatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;*”

Jób 1,6-11: „*Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat. A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! Hiszen te oltalmazod őt, a házáat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged!*”

A második lehetetlenség az, hogy képtelenek vagyunk megállni az ellenség támadásaival szemben; mert a Sátán, aki az Isten és az ember ellensége, tele van csellel, alattomosággal és kiszámíthatatlansággal.

Jób könyve tudósít a Jób elleni támadásról, amiről ezt mondta Isten: „*Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat*” (Jób 1,8).

A Sátán célja a pusztítás még akkor is, ha barátságosnak és kegyesnek mutatja magát. Gyakran használja az embert segítőtársnak. Amikor Jób mindent elveszített, gyermekeit, birtokait és egészségét, felesége sátáni tanácsot adott neki: „*Átkozd meg Istent, és halj meg!*” (Jób 2,9). Azaz, add fel Jób, semmi értelme ilyen siralmasan tovább élni. A baráttól származó tanács olyan értelmetlen cseng, olykor meggyőzőbbnek, mint az, amit Isten Igéje mond bizonyos élethelyzetekben.

Mit használt a kegyessége az Istenre figyelő (irányuló) Jóbnak? Vajon nem az sodorta-e oda, hogy most a földön ül a legnagyobb nyomorúságban, szegényen, betegen és egyedül, gyermekeitől megfosztva? Nem lett volna-e jobb inkább feladni, mint folytatni? Ilyen ínségben nem boldogulunk saját erőnkben, mivel az ellenség táplálja az Isten jósága iránti kételkedést is. Egyik reformációs énekében elismeri Luther Márton: „*Erőnk magában mit sem ér, mi csak-hamar elesnénk...*”

(Vö.: Jób 2,8-13: „Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával. Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáai Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvéttel vigasztalják őt. Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszaggatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.”)

Jézust is megkísértette a Sátán. Rá akarta bírni, hogy feladja. Feltétlenül meg akarta akadályozni Jézus megváltó munkáját. A Megváltó csak az Atyával való szoros kapcsolatban tudott ellenállni a Kísértőnek. Bár Jézusnál a Gonosz semmiféle kapcsolódási pontra nem lelt („Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön e világ fejedelme, bár felettem nincs hatalma” (Jn 14,30)), nálunk újra és újra talál, amit hídfőként használ, hogy megtámadjon. Jóllehet a végidő folyamán Jézus ember is volt, mint mi, mégis, egyáltalán nem volt benne bűn.

(Vö.: Mt 4,1-11: „Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.” Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérről él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.”)

Zsid 4,15: „Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt.)

1Jn 3,8: „Aki a bűnt cselekszi, az az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa;”

1Jn 2,14: „És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait;”

1Jn 5,4: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.

„Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges” (Lk 18,27): ellenállhatunk az ellenség támadásainak. Nem a Sátáné az utolsó szó a harcokban és a kísértési helyzetekben. Jóbnál sem az övé volt az utolsó szó, jóllehet Jób is ember volt, mint mi.

Hogy viselkedett Jób, amikor az ellenség arra akarta rábírni, hogy feladja? – Istenben bízott, bele kapaszkodott akkor is, ha nem tudta megérteni. Jób Istenben bízva bolondnak minősítette felesége felszólítását, aki csak földi és felületes módon vizsgálta az eseményeket. Jób válasza más perspektívát mutat, ami szélesre tárta előtte a látóhatárt: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.”

Jób ragaszkodott a bizalomhoz, a minden látszattal szembeni „mégis-bizalomhoz”. Számolt azzal, hogy Isten a „rosszból” is képes jót kihozni. Az Isten útján való ilyen ragaszkodás elől ki kell térnie az ellenségnek, amely csak a bizalmatlanság légkörében érvényesülhet.

(Vö.: Jób 2,10; „*De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával;*”

Zsolt 73,23-28: „*De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyésszik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted;*”

Zsolt 125,1k.: „*Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.*)

Jób könyve következő fejezeteiből megtudjuk, hogy Jóbnek sok támadást kellett elszenvednie barátaitól, de minden félreértés ellenére sem tagadta meg Istenét.

Megtanulhatjuk Jóbtól: az egyetlen lehetőség a támadások és kísértések átvészelésére az Úrral való közeli kapcsolat és a reá irányuló tekintet. Jézus Krisztus a győztes, az ellenség pedig legyőzött ellenfél, ha hatalmasként hetvenkedik is. Jézus a győztes, és a vele való kapcsolatban részesülünk győzelmében.

(Vö.: 1Kor 15,54-57: „*Amikor pedig (ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és) ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: ‘Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?’ A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!’*”

2Kor 2,14: „*De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt.*”)

*„Jézus eljött, az erős Megváltó, betört a felvértezett ellenség házába,
Felrobbantotta a ellenség megerősített kastélyát.
Erősebbnek érzed magad Sátán, te Gonosz? Jézus eljött, az erős Megváltó.”*

III./ NEM TUDJUK EGYEDÜL MEGTALÁLNI AZ ÉLET HELYES ÚTJÁT, ÉS JÁRNI SEM TUDUNK RAJTA

Péld 21,2: „*Minden útját helyesnek tartja az ember, de az ÚR vizsgálja meg a szíveket;*”

Lk 15,11-16: „*Azután így folytatta: ‘Egy embernek volt két fia. A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont. Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott. Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett. Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni. Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.’*”

A harmadik lehetetlenség: nem tudjuk egyedül megtalálni az élet helyes útját, és járni sem tudunk rajta. Ezzel kapcsolatban Jézus egy olyan fiatalembről mondott egy példázatot, aki úgy vélte, hogy biztosan ismeri saját útját. Nem akart mindig az atya szeme előtt élni. Szabad önrendelkezéssel akarta élvezni az életet. A maga választotta és olyan magabiztosan elkezdett útról azonban akkor derült ki számára, hogy tévút, amikor végül is a disznóknál kötött ki, és ott majdnem éhen halt, mivel még a moslékból sem ehetett. Belsőleg is teljesen kiégett. És miközben éhezett és ínséget szenvedett, nagy honvágy támad a szívében: „Bárcsak mégis Apámnál lehetnék!”

A magunk választotta utak ínségben és nyomorúságban végződnek. Ezt különösen fájdalmasan tapasztalják meg azok, akik azért fordítanak hátat tudatosan mennyei Atyjuknak, hogy életüket saját maguk irányítsák. Kívülről nézve némelyeknek olykor jól mehet a soruk, sikeresek, karriert csinálnak.

De hogy néz ki ez belülről? Az egyedüllét óráiban? Isten helyezte szívéinkbe az örökkévalóság utáni sóvárgást – *„Szépen megalkotott mindent a maga idejében, az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta, de az ember mégsem tudja felfogni Isten alkotásait elejétől végig, amelyeket megalkotott”* (Préd 3,11) –, ezért az Istentől távol folytatott élet sajátságosan értelmetlen beteljesedés nélküli lét. Ha ezt valaki csak a halál után kénytelen belátni, az már túl késő.

(Vö.: Lk 16,19-26: *„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjja hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki;”*

Zsid 9,27: *„És amint elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik.”)*

Akiben azonban idejében tudatosul az örökkévalóság komolysága, az elindulhat ugyanazon az úton, amire a példázatbeli fiatalember is elszánta magát: *„Útra kelek, elmegyek apámhoz”* (Lk 15,18). „Üdvös döntést hozott. Ebben a mondatban rejtőzik egy szó, ami kifejezi, miért volt megfelelő ez a döntés: Ez az a szó: ‘Apámhoz’. Az elveszett fiú nem egy komisz úrnak akarta alávetni magát, oda akart menni, ahol teste-lelke otthon volt, ahol az atyai szív tele volt szeretettel, oda, ahová tartozott” (W. Busch).

(Vö.: Lk 15,17-24: *„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára! Azután hozzátok a*

hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek;”

Lk 18,13: „A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűösnek;”

Jóel 2,12k.: „A szőlőtő elszáradt, a fügefa elhervadt, a gránátalma, a pálma, az almafa és a mező minden fája kiszáradt. Eltűnt az öröm is az emberekből. Öltetek gyászt, és sírjatok, ti papok! Jajgassatok, kik az oltárnál szolgáltok! Gyászruhában töltsétek az éjszakát Istenem szolgálói, mert megszűnt az étel- és italáldozat Istenetek házában.”)

Jn 10,27-30: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből;”

Zsolt 23,1-6: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kíséri életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”

Ami lehetetlen az embereknek, azt Isten lehetővé tette, „mert nála semmi sem lehetetlen”. Megteremtette a lehetőségét, hogy határozottan és nyugodtan járassuk életutunkat. A példázat szerinti fiú a maga okozta káoszból visszatért atyjához, és régen várt díszvendégként fogadták. Milyen nagyszerű meghívás ez minden embernek, akik Istentől távol, helytelen utakról térnek vissza az atyai házhoz! Azért jött Jézus, hogy haza hívjon az Atyához. *„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését”* (2Kor 5,19).

(Vö.: 2Kor 5,17-21: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre. Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”*

Isten nagy szeretete átfogja egész életünket. Ő nem csak arra gondolt, hogy életünk végén hozzá, haza érkezzünk, hanem gondoskodott földi életutunkról is. Mindent nekünk akar ajándékozni, hogy célhoz érjünk. Nekünk ajándékozta az Úr Jézusban a Jó Pásztort, aki vezet és gondoskodik rólunk, aki elmondhatta magáról: „Én vagyok az út.” Jézus vezetésével útközben lenni, – ez Isten gyermekei csodálatos szabadsága.

(Vö.: Jn 14,6: *„Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam;”*

2Pét 1,3: „Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.”)

Jézussal való úti közösség olyan felséges, hogy nem lehet összehasonlítani semmilyen más közösséggel. Aki vele közösségben jár az életben, tudhatja és megtapasztalhatja: semmit sem nélkülözök.

(Vö.: Jn 8,36: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”

Mt 28,20,b: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig;”

Zsolt 32,8: „Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”)

*„Eljött Jézus, dicsőség a Királynak; Menny és föld magasztalja hatalmát!
Ez az Uralkodó megtérítheti a szíveket; Szépen, hamar nyílnak ki előtte kapuk és ajtók!
Gondolatok arra, koronát akar adni nektek. Eljött Jézus, a dicsőség Királya.”*

IV./ NEM TUDUNK EGYMÁSSAL SAJÁT ERŐNKBŐL DÜLŐRE JUTNI

Fil 4,1-3: „Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyódom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szerettem! Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban. Sőt téged is kérlek, hűséges munkatársam, segíts nekik, akik együtt küzdöttek velem az evangéliumért; Kelemennel és a többi munkatársammal is, akiknek a neve benne van az élet könyvében;”

2Kor 13,11: „Végül, testvéreim, örüljétek, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljétek békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.”

A negyedik lehetetlenség: Nem tudunk egymással saját erőnkől dülőre jutni. Evódia és Szüntükhé értékes munkatársak voltak a Filippi gyülekezetben. Jóllehet Krisztushoz tartoztak, mégis, veszekedtek egymással. Ha becsületesen gondolunk magunkra, nem vethetjük meg ezt a két asszonyt, sokkal inkább megerősítjük: Van ilyen! Velem is előfordul, hogy némelyekkel, akik Krisztust is követik, nem tudok dülőre jutni, mivel annyira mások, és bizonyos dolgokat másként látnak, és másképpen vélekednek róluk, és ebből következően tőlünk eltérő módon cselekednek. Gyakran előfordul, hogy azt kell mondanunk az Úrnak: Uram, képtelen vagyok szeretni ezt az embert, akit szeretnem kellene.

(Vö.: Ef 4,3: „Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével;”

Jn 13, 35: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;”

Jn 15,12: „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.)

„Megparancsoltad, hogy ‘szeress’, hogy gyakoroljuk a szeretetet...” (N.L. v. Zinzendorf gróf).

Florence Allshorn, Ugandában élő misszionárius megosztotta velünk tapasztalatait az „Aki szeretni mer” című könyvében: „Kétségtelenül különösen sötét érzések kavarognak lelkünk mélyén, ha misszionáriusokként egymásközi kapcsolatainkra gondolunk. Ha ez a terület továbbra is a jelenlegi állapotnak megfelelően homályos és hatástalan marad, akkor szinte hasztalan lesz, hogy annyit adjunk tovább az evangéliumból, amennyit akarunk. Hiszen szeretettel áthatott létre van szüksége mindenkinek és mindennek... Munkatársam sok vonatkozásban olyan igényes, kitartó, de az idegei teljesen tönkrementek, és szörnyű dühkitörései miatt szenved; olykor két napig se szólal meg, és akkor én igen érzékeny és dühös vagyok. Szépen is kijöhetnénk egymással. Nem siralmas, hogy nem vagyunk rá képesek?”

(Vö.: Zsolt 34,15: „*Hagyj fel a rosszal, és cselekedj jót, törekedj békességre, és kövesd azt!*;”

Róm 12,9k.: „*A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők;*”

Ef 5,1.: „*Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljete szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándéku, az Istennek kedves illatként.*”

Kol 3,13k.: „*Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. Mindezek fölé pedig öltsetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent.*”)

Róm 15,5-7: „*A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját. Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére;*”

1Jn 4,19: „*Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.*”

„*Istennek semmi sem lehetetlen*”. Ez az egymással való kapcsolatainkra is vonatkozik, mert saját erőnkől nem tudjuk sem elfogadni, sem fenntartás nélkül szeretni egymást. Isten azonban semmit sem igényel tőlünk, amit ne adna meg előbb.

(Vö.: Róm 5,5: „*A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.*”)

Amikor Isten azt parancsolja, hogy fogadjuk el egymást kölcsönösen, ezt megelőzi az ígért: elfogadott titeket Krisztus. Ha engedelmeskedünk Urunk akaratának, akkor Isten szeretetéből élökként tudunk szeretni másokat. Ha lebecsüljük esetleg, hogy Jézus elfogadott bennünket, vagy nem is igen engedjük, hogy szeressen, fontoljuk meg ezt az ígét: „*Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében...*” (Zsid 21).

(Vö.: 1Jn 4,7.10-12: „*Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent;... Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk;*”

Jn 13,34k.: „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*”)

Ez a felebarátainkra vonatkozó parancs egyáltalán nem túlzott követelmény, de bizonyára kihívás abban a tekintetben, hogy engedjük magunkat jobban szeretni, hogy még inkább figyeljünk az Úrra, még jobban fontoljuk meg bocsánata jelentőségét, hogy szerethessünk és megbocsáthassunk. Jézus megajándékoz, aztán felszólít, hogy használjuk fel adományait magasztalására.

Még egyszer idézzük Florence Allshornt: „Egyik nap azt mondtam, ez egyszerűen nem megy így tovább. Egyedül ültem a verandán és zokogtam. Minden leírhatatlanul vigasztalhatatlan volt. Nem hallottam meg az afrikai iskola vezetőnőjének halk lépteit. Odaült mellém, majd hosszú hallgatás után végre azt mondta: Már tizenöt éve élek ezen a missziói állomáson.

Láttam, ahogy idejöttetek és elmentetek. Mindegyikötök ugyanazt mondta, azt tudniillik, hogy azért jöttetek, hogy elhozzátok nekünk az Üdvözítőt, a világ Megváltóját, de máig sem láttam, hogy ez itteni helyzetet megváltoztatta (megmentette) volna. Szavai magamhoz térítettek. Ez volt az én problémám. Elégé ismertem az Urat, hogy tudjam, ő azt mondta, hogy követői szeressék ellenségeiket is. És most azért imádkoztam, hogy bárcsak ilyen szeretet töltene meg engemet. Lassan valami új kezdődött.” Florence egész évben naponta elolvasta az 1Kor 13-at, a szeretet himnuszát.

(Vö.: 1Kor 13,1-13: *„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken való szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy éreztem, mint gyermek, úgy gondolkoztam, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükrön által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.”*

V./ NEM SZEMBESÜLHETÜNK SAJÁT ERŐNKBŐL SEM A HALÁLLAL, SEM AZZAL A TÉNNYEL, HOGY MEG KELL HALNUNK

Jn 11,25.: *„Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én-bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én-bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?;”*

Róm 6,23: *„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”*

Az ötödik lehetetlenség, hogy nem szembesülhetünk saját erőnkben sem a halállal, sem azzal a ténnyel, hogy meg kell halnunk. Isten gyermekeire vonatkozóan is változhatatlanul érvényben van, hogy „meg kell meghalni”.

(Vö.: Zsolt 90,3-6.12: *„A halandót visszatérítetted a porba, és ezt mondd: Térjete vissza, emberek! Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy őrvtápnai idő éjjel. Elragadod őket, olyanok lesznek, mint reggelre az álom, mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad... Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”)*

Mégis, Jézus világba jövele és véghezvitt megváltói műve által valami döntően megváltozott. Hiszen: *„Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által... megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet”* (2Tim 1,10).

(Vö.: 1Kor 15,19-23.26: *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az*

elhunytak zsengeje. Mert ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy a Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi... Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.”

Aki hisz Jézus Krisztusban, és elfogadta a maga számára a véghezvitt megváltást, az tudhatja, hogy nem a halálé az utolsó szó. Jézus ugyan befejezte földi életét, de ez után következik a valódi, az örök élet. „A legszebb ezután következik” – így fogalmazta ezt meg Corri ten Boom. Jézus ígéretéhez tartotta magát: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha*” (Jn 11,15-26);

(Vö.: Jn 5,24). „*Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van; sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe;*”

1Jn 2,25: „*Az az ígéret pedig, amelyet ő maga ígért nekünk, az örök élet;*”

1Jn 3,1-2: „*Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk őt látni, amilyen valójában.*”)

Hogy Jézus örökéletet adhasson nekünk, meg kellett halnia. „*Aki halálra adatott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért*” (Róm 4,25). Amint feltámadt húsvét hajnalban a halottak közül, győzött a pokol, a halál és a Sátán fölött.

„Jézus él! Ezért a halál nekem bemenetel az életbe. Milyen nagy vigasztalás lesz Jézus lelkemnek a halálos veszedelemben; hittelt mondom neki: Uram, Uram, bizodalمام!” (Ch. F. Gellert).

(Vö.: Kol 2,14k.: „*Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.*”)

A keresztyének olyan kapunak tekinthetik halálukat, amin keresztülmenniük. Ez által jutunk át egyik oldalról a másikra. A halál után gyönyörűség vár ránk. Ebben a bizonyosságban nézhetünk szembe a halál kemény valóságával és örvendezhetünk. „*Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges*” (Lk 18,27).

(Vö.: Ézs 35,10: „*Amikor visszatérnek, akiket az ÚR kiváltott, ujjongva vonulnak a Sionra. Öröm koszorúzza fejüket örökre, boldog örömben lesz részük, a gyötrelmes sóhajtozás pedig elmúlik;*”

2Kor 5,1-9: „*Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek. Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltöni rá amaszt, hogy a halandót elnyelje az élet. Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz. Ezért arra törekszünk, hogy akár itt lakunk még, akár elköltözünk, kedvesek legyünk neki;*”

Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)

VI./ MINDEN ERŐFESZÍTÉSÜNK ELLENÉRE SEM LEHETÜNK JÓK, MERT MAGUNK NEM VAGYUNK JÓK

Róm 7,14-21: „Tudjuk ugyanis, hogy a törvény lelki, én pedig testi vagyok: ki vagyok szolgáltatva a bűnnek. Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó, minthogy arra, hogy akarjam a jót, van lehetőségem, de arra, hogy megtegyem, nincs. Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn. Azt a törvényt találom tehát magamban, hogy – miközben a jót akarom tenni – csak a rosszat tudom cselekedni;”

Gal 5,16-21: „Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek. Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Lélek pedig a test ellen, ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenységi harag, önzés, széthúzás, pártoskodás; irigység, gyilkosság, részeskedés, tobzódás és ezekhez hasonló. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.”

A hatodik lehetetlenség: minden erőfeszítésünk ellenére sem lehetünk jók, mert magunk nem vagyunk jók. Pál erről személyesen érintettként nagyon nyíltan írt. A zsidókeresztényeket – akik közé ő maga is tartozott – foglalkoztatta az a kérdés, hogy mennyire érvényesek-e még számukra a törvény zsidó előírásai. Ebben az összefüggésben ír Pál arról, hogy lehetetlen a törvényt teljesíteni.

Vele együtt nekünk is meg kell vallanunk, jóllehet ugyan tudjuk a törvényből, hogy mi a jó, mégsem tudjuk a jót cselekedni. A törvény azt is kifejezésre juttatja, hogy mi a rossz, és nem is akarunk rosszat cselekedni, mégis azt tesszük. Pál csak annyit mondhat e félelmetes ellentmondás láttán: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” (Róm 7,24).

Egyik indiai keresztény, aki minden erővel megpróbált győzelmes keresztényként élni, amiatt panaszkodott, hogy nem érti, miért olyan gyenge. „Az a bökkenő nálad”, mondta neki W. Nee, „azért vagy túl gyenge Isten akaratát teljesíteni, mert nem vagy eléggé gyenge ahhoz, hogy ezt megpróbáld. Eddig a pontig kell eljutnunk. Ameddig még mi magunk akarunk cselekedni, Isten nem cselekedhetik értünk. Várnia kell Istennek, amíg lehetőségeink végéhez, a nullponthoz jutunk; mert ha saját erőnkkel akarunk küzdeni, visszautasítjuk őt. Isten Jézus Krisztusban sokkal többet tett értünk, mint gondolnánk. Leszámolt a kereszten nyomasztó bűneinkkel. Legyőzte a kereszten a Sátánt és erősségeit. A kereszten fosztotta meg a halált hatalmától! A kereszten azonban vele együtt az éneket is vele együtt megfeszítették. Isten Jézusban mindent elvégzett érted. Diadala az én győzelmem is, kiragad minden háborúságból!”

(Vö.: Róm 7,24k.: „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből? Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgálók ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének;*”

Róm 8,1k.: „*Nincs tehát most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől;*”

Gal 5,1: „*Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni;*”

Kol 2,14k.: „*Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.*”)

Róm 7,25: „*Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgálók ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének;*”

1Kor 15,54b-57: „*Meg van írva: „Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?” A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!*”

„*Istennek semmi sem lehetetlen*” (Lk 1,37). Pálnak nem élete nullpontján kellett megállnia. Nem ez volt élete utolsó kiáltása: „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?*” (Róm 7,24). Megtapasztalta, hogy megtörtént a szabadító tett Jézus halála és feltámadása által.

„*Hálát adok csodálatos Istenemnek, mert ő vitte ezt véghez a mi Urunk, Jézus Krisztus által! Istenek legyen dicsőség és magasztalás: Ő ajándékozott meg minket a bűnök fölötti győzelemmel a mi Urunk, Jézus Krisztus által.*” Aki ezt Pállal együtt elmondhatja, nem kell többé a bűn kényszere alatt élnie. Jézus, aki eggyé lett velünk halála általi áldozatában, befogadott feltámadása által szerzett életébe is.

(Vö.: Gal 2,19k.: „*Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem;*”

Gal 6,14: „*Én azonban nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára.*”)

Pálnak a Róm 7-ben vázolt megtapasztalását sokan átérték. J.Penn-Lewis így tett erről bizonyosságot: „Az a világosság, amivel Isten megajándékozott, soha többé nem sötétült el és nem lett kérdéses. Egyszerűen kijelentette nekem az Úr ezt a csodálatos igazságot, ami képes volt arra, hogy tágas téren vezessen. Ha bármilyen nehézségben vagyok vagy lehetetlenséggel állok szemben, Istenhez fordulok, és arra kérem, erősítse meg bennem Igéjét, hogy egyszer s mindenkorra megfeszítettem Krisztussal, és általa teljesen új életre támadtam fel. Így ismét rábízhatom magamat, hogy hasson általam, és legyőzze a rajtam eluralkodó gyengeségeket.

(Vö.: 2Pét 1,3k.: „*Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.*”)

Minél inkább egyetértek azzal, hogy Isten Fiához hasonlóvá formáltattam halálában, annál inkább megértem, hogy Isten Lelke munkálkodik bennem. Egyre világosabb lesz számomra Isten csodálatos terve: Ahogy Krisztussal megfeszítettünk, úgy vesz birtokba minket a feltámadott Úr. Miközben egyre mélyebbre vezet minket a halála által szerzett közösségébe, nyilvánvalóvá teszi rajtunk feltámadása erejét, és létrehozza bennünk azt, ami kedves előtte.”

(Vö.: 2Tim 2,11-12a: „*Igaz beszéd ez: Ha vele együtt haltunk meg, vele együtt fogunk élni is. Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is;*”)

Jn 12,24: „*Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz.*”)

VII./ NEM TUDJUK KINYITNI MAGUNKTÓL AZ ISTEN DICSŐSÉGÉBE VEZETŐ AJTÓT

Jn 10,7.9: „*Jézus tehát így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony, mondom néktek: én vagyok a juhok ajtaja... Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál;*”

Jn 14,2k.: „*Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.*”

A hetedik lehetetlenség: Nem tudjuk kinyitni magunktól az Isten dicsőségébe vezető ajtót, mert Ádám és Éva paradicsomból való kiűzése óta lehetetlen a közvetlen menetel Istenhez. Milyen sokan keresték az elmúlt évszázadokban, hogy megszerezzék a mennybe való bemenetelt igazságukkal és nagy igyekezetükkel, de „*mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének*” (Rm 3,23).

A magukat keresztyéneknek nevezők között is sokan bizonytalanságban szenvedhetnek amiatt, hogy vajon kitarul-e előttük vagy nem a menny ajtaja, ha befejezték földi életüket. A Golgotán Jézus keresztre mellett két gonosztevőt is keresztre feszítettek.

Az egyik gúnyolta és megvetette Jézust, a másik felismerte ebben a rettenetes órában, hogy Jézus ártatlanul szenved. A Megfeszített mellett hirtelen világos lett számára, hogy neki nincs bemeneteli joga arra a helyre, ahova Jézus megy, mivel halála után meglesz a következménye Isten nélkül folytatott életének. Ugyanakkor felébredt benne a reménység is, ami megtérésre való lehetőségként kínálkozott számára. Ezért ezt mondta: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba*” (Lk 23,42).

Ha mi is erre az álláspontra helyezkedünk, közülünk mindenkire nézve érvényes lesz Jézus hívása: „*Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban*” (Lk 23,43).

(Vö.: Jól 2,12k.: „*De még most is így szól az ÚR: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az ÚRhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is.*”

ApCsel 4,12: „*És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;*”

Tit 3,3-8: „Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghez vitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászültető és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által, hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek. Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben előljárni: ezek jók és hasznosak az embereknek.”)

C. H. Spurgeon, az angol prédikátor magához hívatta egyik barátját, és azt mondta neki: „Testvérem, azt hiszem, most meghalok. Mit használnak nekem a teológiai rendszerek, mikor sírba szálllok? Az én teológiám rendkívül egyszerű lett, összefoglalható három szóban. Lehet, hogy ez kevés egy prédikációhoz, de elég a meghaláshoz: ‘Jézus meghalt értem’. Ez elég, Testvérem.”

(Vö.: Rm 8,31-39: „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent? Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazított. Ki ítélné kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbán van, és esedezik is értünk? Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)

Ef 1,7: „Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából;”

Rm 8,32: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”

Foglaljuk össze az előző gondolatokat, és örüljünk annak, amit Isten tett lehetővé számunkra Fia nekünk ajándékozása által:

1./ Isten Jézus által lehetővé tette, hogy a bűn megbocsátható, ezért többé nem szükségszerű, hogy elválasszon Istentől bennünket. „A követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból” (Kol 2,14).

(Vö.: Kol 2,13-15: „És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétküncet. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk.”)

2./ Isten Jézus által lehetővé tette, hogy ellenállhatunk az ellenség támadásainak. „De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!” (1Kor 15,57).

3./ Isten Fiában a jó Pásztort ajándékozta nekünk, aki életünk minden napján a cél felé vezet bennünket. „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem” (Jn 10,27).

(Vö.: Jn 10,27-30: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.”)

4./ Isten lehetővé tette, hogy úgy fogadhatjuk el egymást, ahogyan ő fogadott el minket Jézusban. „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére” (Rm 15,7).

5./ Jézus által örökéletünk van. Ezért Isten gyermekeinek a halál nem az utolsó szó, hanem átmenet az életre. „Mindenkor az Úrral leszünk” (1Thess 4,17b).

6./ Nem kell többé a bűn uralma alatt élnünk; Isten megszüntette a szolgaságot, amikor Fiát a törvény alá vetette. „Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban” (Rm 6,11).

(Vö.: Gal 4,4-6: „De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”)

7./ Isten a Fiát adta, és megnyitotta a mennyet számunkra, ezért most már mennyei polgárok vagyunk. „A mennyben van polgárjogunk” (Fil 3,20).

(Vö.: Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)

Isten mindazt, ami emberileg lehetetlenség volt, lehetővé tette számunkra. Nem merülnek ki csodálatos tettei abban, hogy életünk legfontosabb kérdéseire válaszol. Bizonyosságát adja mindennapjainkban, hogy neki semmi sem lehetetlen. Habár mi újra és újra lehetetlenségek előtt állunk – de: „Isten képes rá!”.

(Vö.: Jób 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál;”

Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!;”

Mt 28,18: „Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: ‘Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.’”)

„Van-e lehetetlen? – Isten imádság meghallgató! –
Egyáltalán nincs kiút? – Isten képes rá, és menni fog.
Isten képes rá, megteheti! Neki semmi sem lehetetlen.
Isten képes rá, megteheti! Ó, bízzál benne teljesen!”

(H. E. Alexander)

4./ ILLÉS ÚTJA KARMELIG

– 1Kir 16,29 – 18,46. –

BEI DER BESCHÄFTIGUNG MIT DEM PROPHETEN ELIA...

BLZ Oktober – November 2008

Bibellesezettel des Diakonissenmutterhauses Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-108.html>

1./ Illés kora

1Kir 16,29-33: „Aháb, Omri fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omri fia Izráel királya Samáriában. Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. Készíttetett Aháb Asérá-szobrot is, és még inkább bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya előtte.”

Olyan embert ismerünk meg Illés prófétával való foglalkozásunk folyamán, akinek a jellemét kora üllőjén formálták, és amelyet beleszóttek abba a történelmi összefüggésbe. Ez különös mértékben érvényes rá, hiszen csak akkor ismerjük meg valóban, ha figyelembe vesszük ezt a hátteret.

„Ki volt Illés? Isten hangja, vihar- és vészmadár az ítélet közelgő vihara előtt. Lobogott, mint a tűz, és úgy égettek szavai, mint egy fáklya... Isten keze gyújtotta (tűzbe dugta) meg ezt a fáklyát, és arra használta, hogy ítéletet hirdessen a bálványozó uralkodó, Aháb király és felesége Jezábel felett.

Háromezer év választ el minket ettől a korszaktól. De ugyanaz az Úr, aki ma is hatalmat gyakorol minden földön élő felett, akinek három-ezer év annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy örváltásnyi idő éjjel.

(Vö.: Zsolt 90,4: „Mert ezer esztendő előtted annyi, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, mint egy örváltásnyi idő éjjel;

2Pét 3,8: „Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.”)

Ezért, amit Isten embere mondott, ugyanolyan időszerű, mint annak idején, amikor elhangzott. Illéssel találkozni azt jelenti, az élő Istennel találkozni” (H. Lamparter).

Isten újra és újra szent tüzet gyújt azokban az emberekben, akikben végezheti átalakító munkáját. Illés prófeta ilyen ember volt. Különös lelki erővel volt megáldva, és szent tűz ragadta meg Istene tiszteletére.

(Vö.: Lk 12,49: „Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!”)

Ég-e a mi szívünkben is ez az erőteljes tűz, vagy már csak izzó kanóc parázslík lényünk mélyén? Az Úr újra lánggra akar lobbantani téged.

(Vö.: Ézs 42,3: „*A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt.*”)

Tisbei Illés származási helye valószínűleg Tisbe, amely számunkra teljesen ismeretlen. Úgyszólván tehát Illés az ismeretlenből (semmiből) jött, de azzal a céllal, hogy lényegesen hozzájáruljon Isten népéért való terve megvalósításához. Erre választotta ki Isten.

(Vö.: 1Kor 1,27: „*Sőt, azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megszégyenítse a bölcséket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlének, hogy megszégyenítse az erőseket;*”)

Jak 2,5: „*Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.*”)

2./ Bálványimádás – istentisztelet helyett

Ézs 42,17: „*Meghátrálnak és csúful megszégyenülnek, akik bálványokban bíznak, akik szobroknak mondják ezt: Ti vagytok az isteneink!;*”

2Krn 16,7-10: „*Abban az időben elment Hanáni látnok Ászához, Júda királyához, és ezt mondta neki: Mivel Arám királyára támaszkodtál, nem pedig Istenedre, az ÚRra, ezért csúszott ki a kezedből Arám királyának a hadserege. Nem volt-e az etiópoknak és líbiaiaknak roppant hadereje, igen sok harci kocsija és lovasa? Mégis kezembe adta őket az ÚR, mivel rá támaszkodtál. Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi. Ostobán viselkedtél ebben a dologban, és emiatt mostantól fogva háborúban lesz részed! Ászá azonban bosszús lett a látnokra, és kalodába záratta, olyan dühös lett rá emiatt. Sőt akkoriban Ászá a nép közül is bántalmazott egyeseket.*”)

Három király (Saul, Dávid és Salamon) több, mint 100 évig uralkodott Izráel népe felett. Salamon uralkodási idejének a végén polgárháború tört ki, ami két részre osztotta a királyságot: az északi országra, amelyet Izráelnek hívtak, és a déli országra, amelyet gyakran Júdának neveztek. A kettéosztott ország mintegy kétszáz évig létezett, amíg aztán mindkét királyságba idegen hódítók törtek be, és először az északi királyság lakóit vitték szolgaságba Asszíriába, aztán évtizedekkel később a déli ország lakóit Babilóniába.

(Vö.: 5Móz 28,32-42: „*Fiaid és leányaid más nép hatalmába kerülnek, te meg csak nézed, és epekedsz utánuk mindennap, de nem tehetsz semmit. Földed gyümölcsét és mindazt, amiért fáradoztál, olyan nép eszi meg, amelyet nem ismersz, és mindig csak elnyomott és eltiport leszel. Megtébolyodsz attól, amit szemeddel látnod kell. Megver az ÚR tetőtől talpig, rosszindulatú fekélyekkel térdeden és a combodon, amelyekből nem tudsz kigyógyulni. Elhurcoltat az ÚR királyoddal együtt, akit magad fölé állítasz, olyan néphez, amelyet nem ismertél sem te, sem atyáid, és szolgálni fogsz ott más isteneknek, fának és kőnek. Borzadva, példabeszédben, maró gúnnyal fognak emlegetni azok a népek, amelyekhez elhajt téged az ÚR. Sok magot viszel ki a mezőre, de keveset takarítasz be, mert felfalja a sáska. Szőlőskerteket ültetsz és művelsz, de bort nem iszol, szőlőt sem szedsz, mert megeszi a féreg. Minden határodiban lesznek olajfáid, de nem kened magad olajjal, mert lehullanak a bogyók. Születnek fiaid és*

leányaid, de nem lesznek a tieid, mert fogságba kell menniük. Minden fátat és termőfölded gyümölcsét megeszi a féreg.”)

Ha Izráelnek a királyok korára vonatkozó történetét olvassuk, újra és újra tudatosul számunkra (megtaláljuk), hogyan ítéli meg Isten népe életét, de különösen is azokat, akik felelősek a népért és az országért. Így kell érteni azt a mondatot is, amely Izráel megosztott országában sok királyra érvényes: „*Azt tette, amit rossznak lát az ÚR*” (ami nem tetszett az Úrnak) (2Kir 23,37).

Az északi királyság tizenkilenc királyát kivétel nélkül így jellemezték, miközben a déli királyságban nyolc istentelen uralkodó volt. Megrázó és kijózanító ez egyúttal! Isten ezeknek a körülményeknek a sűrűjébe (kellős közepébe) küldte a prófétákat, hogy Isten iránti bűnbánatra és megtérésre hívjanak mind az uralkodókat, mind az ország lakóit. Ezek közül a próféták közül sokat nem csak megvetettek, hanem erőteljesen üldözték is őket. Az emberek egyáltalán nem akartak már hallgatni Isten szavára! Bálványimádás került az istentisztelet helyébe. Mindenekelőtt Jeroboám, az északi ország első királya volt az, aki a félelmetes bálványkultusz érvénybe léptette.

(Vö.: 1Kir 12,26-33: *„Eközben Jeroboám így gondolkozott: Hátha visszakerül a királyság Dávid házához! Ha feljár ez a nép, hogy Jeruzsálemben, az ÚR házában mutassa be áldozatait, akkor ennek a népnek a szíve urukhoz, Roboámhoz, Júda királyához hajol, engem pedig megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért elhatározta a király, hogy készíttet két aranyborjút. Majd ezt mondta: Eleget jártatok már Jeruzsálemben! Itt vannak isteneid, ó Izráel, akik kihoztak téged Egyiptomból! Az egyiket elhelyezte Bételbe, a másikat pedig Dánba vitette. De ez a dolog vétekre vezetett, mert a nép eljárt az egyikhez Bételbe, a másikhoz pedig Dánba. Azután templomokat is készíttetett az áldozóhalmokon, és papokat rendelt a nép köréből, akik nem a Lévi fiai közül valók voltak. Elrendelt Jeroboám egy ünnepet is a nyolcadik hónap tizenötödik napján, a Júdában tartott ünnepnek megfelelően, és áldozott az oltáron. Ugyanígy járt el Bételben is: áldozatot mutatott be a borjúnak, amelyeket készíttetett. Bételben is papokat rendelt az áldozóhalmokra, amelyeket berendezett. A Bételben csináltatott oltáron is áldozott a nyolcadik hónap tizenötödik napján; abban a hónapban, amelyben önkényesen rendelt el egy ünnepet Izráel fiai számára. Áldozott az oltáron és tömjénezett.”)*

Az Ördög uralkodása az uralkodók szívében kezdődött el, és folytatódott a nép szívében. A bálványimádás akkor érte el csúcspontját, amikor Aháb lépett trónra, és politikai okokból Jezábelt, a föníziai nőt vette feleségül. Nagy jelentősége van tehát annak, hogy mi megy végbe az egyes személyek szívében.

(Vö.: 5Móz 23,10: *„Ha táborba szállsz ellenségeid ellen, őrizkedj minden rossz dologtól!”*

Zsolt 34,17: *„Az ÚR a gonosztevők ellen fordul, emléküket is kiirtja a földről;”*

1Pét 3,10-12: *„Mert aki szeretne örülni az életnek, és jó napokat látni, óvja nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot; forduljon el a gonosztól, és cselekedjék jót, keresse és kövesse a békességet; mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükre figyel, az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.”)*

3./ Illés neve, származása, stílusa

1Kir 16,30k.: „Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni;”

Jel 2,20-23: „De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.”

Ennek a borzalmas nagy (mélységesen mély) istentelenségnek a közepette jelenik meg tehát Illés. Mintegy a semmiből (ismeretlenségből) merül fel Izráel története nulladik órájában. Így cselekszik Isten! Ő a kicsiny, láthatatlan dolgoknak és embereknek az Istene.

(Vö.: Ézs 25,4: „Mert erőssége vagy a nincstelenné, erőssége a szegénynek a nyomorúságban, oltalom a zivatarban, árnyék a hőségben, mert a hatalmaskodók dühe olyan, mint a kőfalra zúduló zivatar?”)

Ézs 60,22: „A kevés is ezerré nő, a kicsiny is hatalmas néppé. Én, az ÚR, rövid idő múlva megvalósítom ezt?”

Lk 19,17: „Az erre így szólt: Jól van, jó szolgálóm, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.”)

És mégis, úgy világít Illés a sötétségben, mint Isten kegyelmes törődésének (odafordulás) tündöklő csillaga. Három dolog tűnik fel a személyével való foglalkozás folyamán:

1./ Illés neve

Illés neve azt jelenti: „Jahve az én Istenem.” Már csupán Illés neve megkérdőjelez minden istentelen életet Isten népe körében. Azzal az igénnyel lépett fel: „Egyedül Isten az Úr. Kizárólag Ő az igaz Isten. Az ő neve: Jahve.”

(Vö.: 5Móz 4,35: „Azért láthattad meg ezeket, hogy megtudd: az ÚR az Isten, és nincs más rajta kívül;”

5Móz 6,4: „Hallg meg, Izráel: Az ÚR a mi Istenünk, egyedül az ÚR!”

5Móz 32,3: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket!”)

2./ Illés származása

Jóllehet Tisbe ismeretlen számunkra, azt azonban tudjuk, hogy Gileád közelében volt. Ez a vidék rideg, terméketlen földterület volt. Illés fellépése egészen jól illett ehhez a vidékhez. Már megjelenése is különösen feltűnő volt, ami erőteljes egyéniségére utal.

(Vö.: 2Kir 1,7k.: „Ő megkérdezte tőlük: Milyen volt annak a férfinak a külseje, aki veletek szembe jött, és ezeket mondta nektek? Azok így feleltek neki: Szőrből készült ruha volt azon a férfin, és bőrvön övezte a derekát. A király ezt mondta: A tisbei Illés volt az.”)

Pontosan ezt az embert akarta használni Isten ebben az időben, ahol nem diplomáciai sakk-húzásoknak, hanem egyenességnek (egyenes-vonalúságnak), értelmességnek és tisztaságnak kellett érvényesülni.

/3./ Illés stílusa

Illés egyszerűen, félreérthetetlenül és komolyan töltötte be megbízatását. Egyértelmű igéket szóló ember volt, aki „Isten előtt állt”, és nem emberek előtt hajbókolt. Isten követe volt, aki a Jahve iránti engedelmisségben kötelezte el magát. Mélyen rányomja arra a bélyegét Isten szentsége és igazságossága, hogy Illés nagy komolysággal hirdette Isten ítéletét. Ez hihetetlenül nehéz feladat volt. Illés azonban ezt csak azért valósíthatta meg, mivel Isten kente fel és tőle kapta megbízatását (felhatalmazni).

(Vö.: Péld 12,17: *„Aki igazán szól, az igazat mondja el, a hamis tanú pedig a csalárdságot;”*

Mt 5,37: *„Ellenben a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.”)*

4./ Istent követő életfolytatás

Ez 22,30: *„Kerestem köztük valakit, aki építené a falat, és odaállana a résre szíнем elé az országért, hogy ne pusztítsam el, de nem találtam;”*

Jer 5,1: *„Járjátok be Jeruzsálem utcáit, nézzetek szét, tudakozódjatok, kutassátok át tereit! Található-e, van-e olyan ember, aki törvény szerint él, és igazságra törekszik? Akkor megbocsátok ennek a városnak!”*

Két fontos felismerést nyerhetünk Illés életéből Istent követő életfolytatásunkra vonatkozóan:

a./ Istent keresi az állhatatos embereket (állóképességekkel rendelkező)

Olyanokra van szüksége az Úrnak, akik eléggé gerincesek ahhoz, hogy szükség esetén egyedül is vele tartsanak. Akik elég bátrak ahhoz, hogy nyilvánosan megvallják az igazságot. Isten olyanokat keres, akik nem adják be derekukat más bálványistenek előtt, hanem hűségesek maradnak az egyes egyedül igaz Isten iránt, és szóval és tettel is megvallják: Egyedül Isten az Úr!

Gondoljunk például Dániel három barátjára. Nagy nyomás ellenére és halálos fenyegetések közepette sem hajtottak térdet az óriás bálványkép előtt, amelyet Nabukadneccar király készíttetett és állíttatott. Dühöngve (nem bír magával) vont a kérdőre Sidrákot, Misákot és Abednégót. Ők azonban világosan és határozottan válaszoltak: *„Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranyszobor előtt, amelyet felállíttattál!”* (Dán 3,17k.).

(Vö.: 1Kor 16,13: *„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”)*

b./ Isten emberei emberek maradnak

(Vö.: Jak 5,17k.: „*Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.*”)

„Illés mindenben olyan ember maradt, mint mi. Kétségekkel, kísértésekkel, szíve és kora kérdéseivel küzdött. Szenvedett Isten hallgatása, elrejtőzködése és várakozása miatt. Nem csak Istenért és népéért küzdött. Saját magával is vívódott. Nem volt hős, nem volt a hit eszményképe. Félt és aggódott az életéért. Semmiféle emberi nem volt tőle idegen. Azonban erősebb volt ettől a benne lobogó tűz” (W. Pfendsack). Annak a Léleknek a tüze, akiről Jézus megmondta: „*Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!*” (Lk 12,49)

5./ Isten – Isten marad

1Kir 16,29 – 17,16: „*Aháb, Omri fia Ászának, Júda királyának a harmincnyolcadik évében lett Izráel királya. Huszonkét évig volt Aháb, Omri fia Izráel királya Samáriában. Aháb, Omri fia azt tette, amit rossznak lát az ÚR, még inkább, mint valamennyi elődje. Nemcsak folytatta Jeroboámnak, Nebát fiának a vétkeit, hanem feleségül vette Jezábelt, a szidóniak királyának, Etbaalnak a leányát, és a Baalt kezdte tisztelni és imádni. Oltárt is állított a Baalnak a Samáriában épített Baal-templomban. Készíttetett Aháb Aséra-szobrot is, és még inkább bosszantotta tetteivel Aháb az URat, Izráel Istenét, mint Izráel valamennyi királya előtte. Az ő idejében építette újjá Jerikót a bételi Hiél. Elsőszülött fián, Abirámon vetette meg annak alapját, és legkisebb fián, Szegúbon állította fel a kapuját, az ÚR szava szerint, amelyet megmondott Józsué, Nún fia által. A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap.*”

Itt találkozunk először azzal a két emberrel, akiknek életszabályaik alapvetően különbözök.

Illés – olyan ember, aki Isten előtt áll, aki nem az emberek véleményén tájékozódik, aki minden hamis képzettől és megfontolástól függetlenül és szabadon él.

Aháb – király, aki több rosszat tett királyságában, mint az összes többi király előtte (33.v.)
Olyan ember, aki felcserélte az élő Istenben való hitet a Baal-kultusszal.

Milyen ellentét!

Jóllehet érdekes ezzel a két emberrel való foglalatosság is, de most Arra irányítsuk szemünket, Aki mindkettőjük felettük áll. Gondolkodjunk azon, mit akar nekünk mondani az élő Isten Illés és Aháb életéről. Négy gondolatra irányítsuk figyelmünket (vezessen ebben bennünket).

/1./ Isten Isten marad

Aháb engedett annak a fatális kísértésnek, hogy Isten mellett megvalósítsa a gyakorlatban a Baal-kultuszt. Ez volt a sajátságos bűne. Uralkodóként rendkívül sikeres volt. Majdnem Izráel fénykorának mondhatták uralkodási idejét. Istennek azonban más véleménye volt róla. Aháb útjai nem tetszettek Istennek, mert Aháb nagystílű csábító volt.

Egész művét Jezábellel, a föníciai királyleánnyal való házassággal koronázta meg (31.v.). Ez a nő nem csupán a bálványhitet hozta magával, hanem 450 Baal-prófétát és 400 Aséra-prófétát is (1Kir 18,19). A valláskeveredés előtt soha ez előtt nem nyitottak még így ajtót és kaput. Mégis, Isten Isten marad. Nem teheti meg az ember, hogy ne vegye figyelembe (mellőzze), nem lehet őt hatástalanítani (megszüntet). Isten mondja magáról: „*Én vagyok az Úr*” (4Móz 15,41).

(Vö.: 2Móz 20,3-5: „*Ne legyen más istened rajtam kívül! Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok! Megbüntetem az atyák bűnéért a fiaikat is harmad- és negyedéig, ha gyűlölnék engem.*”)

Sokvallású világunkban Istenhez és igéjéhez tarthatjuk magunkat. „*Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy azok az Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba*” (1Jn 4,1). Ajándékozzon meg minket a Szentlélek az összefüggések felismerésével és erővel, hogy hűségesek maradjunk az Úrhoz.

6./ Az Istentől való elpártolás halált eredményez

1Kir 17,1k.: „*A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje...*”

Ha nem Isten áll életünk középpontjában, előbb-utóbb összeomlik (szétesik) az életünk. Ez egészen gyorsan is megtörténhet, például, ha inkább élet- és sikerprogramokban reménykedünk, mint Isten hatalmában és erejében.

(Ehhez: 5Móz 30,2: „*És ha megtérsz Istenedhez, az ÚRhoz, és fiaiddal együtt teljes szívvel és teljes lélekkel hallgatsz a szavára, egészen úgy, ahogyan ma megparancsolom neked...*”)

Zsolt 119,69: „*Hazugságot koholtak ellenem a kevélyek, de én megfogadom utasításaidat tiszta szívből;*”

1Kir 2,4: „Akkor beteljesíti az ÚR a nekem adott ígését, amikor ezt mondta: Ha vigyáznak fiaid útjukra, és állhatatosan előttem járnak teljes szívvel és teljes lélekkel, akkor nem vesznek ki utódaid Izráel trónjáról”).

Aháb és Isten népe következetesen kiszorították (félretolták) életükből az Urat. Minden esetre nem büntetlenül! Nagy szárazság pusztított az országban. Illés kendőzetlenül megmondta, amit Isten már évszázadokkal ezelőtt is hirdetett: „*Eső helyett homokot és port ad földedre az ÚR, az égből száll rád, míg el nem pusztulsz. Vereséggel sújt téged az ÚR ellenségeid előtt. Egy úton vonulsz föl ellenük, de hét úton menekülsz előlük. Elrettentő példa leszel a föld minden országának*”(5Móz 28,24k.).

Isten ítélete megrendítő heveséssel érvényesült! Máig érvényes: Isten igényt támaszt egész életünkre. Nem akar peremfigura lenni. „Isten ígéje ítéletével (ítélkezés) és ígérétevel el akarja érni életünk minden területét, amiben létezünk (mozgunk). (H.J. Iwand).

(Vö.: Róm 6,13: „*Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyverei-vé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek;*”

Róm 12,1k.: „*Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként számjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;*”

1Pét 2,5: „*Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által;*”

1Pét 4,17: „*Mert itt van az az idő, amikor elkezdődik az ítélet az Isten háza népén. Ha pedig először rajtunk kezdődik, akkor mi lesz a vége azoknak, akik nem hisznek az Isten evangéliumában?*”)

/2./ Az Istentől való elpártolás halált eredményez

A Jahvétől való elfordulás Akhábnál nem egyik napról a másikra következett be. Sokáig úgy tűnt, hogy mindent siker koronáz, – de minden az Istennel való kapcsolat rovására történt. A legfontosabb, az Isten előtti hódolat és akaratának odaszánása semmiféle szerepet nem játszott a király életében.

Egészen addig, amíg Illés fel nem lépett, és röviden meg nem hirdette Isten ítéletét. Üzenete vakmerően merész volt a hatalmas uralkodóra és hidegvérű feleségére való tekintettel. Azonban a próféta az imádság embere volt. Ezért tevékenykedhetett Isten erejében („*Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig*” (Jak 5,17). Hogy teljesíthette volna egyébként az Úrnak ezt a nehéz és számára életveszélyes megbízását?

7./ Isten ismeri az övét

1Kir 17,1-6: „*A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR ígéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR ígéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott.*”

Illés Isten közbeavatkozásáért imádkozott: hogy Isten vessen véget az egész bálványozásnak (t.i. Aháb, a felesége és a nép bálványimádásának). A próféta bizonyos volt abban, hogy Isten meg fogja ezt tenni, így rettenthetetlenül adta elő (rá bízott) üzenetét a királyi palotában.

Tudta: Isten, akit kiszorítottak a helyéről, most erős kézzel kapcsolódik be az események menetébe. Ennek az Istennek számtalan útja és eszköze van arra, hogy emlékeztessen magára (emlékezetbe idézze magát). Így itt most vasfalként zárja be az eget.

Isten mindig megőrzi embereit hatalmában, és átölelését (átkulcsolás, bekerítés) nem lehet ám csak úgy levetni, mint egy ruhadarabot. Amit Isten itt Izráelben cselekszik, mindenekelőtt jelentéktelennek tűnik, mégis ennek az ítéletnek a következtében Aháb büszke birodalma elkerülhetetlenül katasztrófa felé sodródik.

Aháb persze nevetett és gúnyolódott Illés ítéletet kifejező szavai felett. Lassan azonban el kellett ismernie (meg kellett vallania), hogy a nagy, évekig tartó szárazság valóban elkezdődött. „A végzetes szárazság így vagy úgy bekövetkezik, amint kiszorítjuk a helyéről Istent és elhagyjuk az élet forrását” (H. Lamparter).

/3./ Isten ismeri az övét

Ezt olvassuk a Zsolt 37,18k.-ban: *„Ismeri az ÚR a feddhetetlenek életét, és örökségük megmarad örökké. Nem szégyenülnek meg a gonosz időben sem, jóllaknak az éhínség napjaiban is;”*

Zsolt 44,22: *„Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszórtál a népek közé;”*

Zsolt 103,14: *„Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.”*

Ezt közvetlen közlőről tapasztalja meg a próféta. Minden kemény valóság ellenére, amivel Illés történeteiben szembesülünk, mégis van ennek igen vigasztaló oldala is. Isten személyesen gondoskodik Illésről. Mutat neki egy olyan helyet, ahol rejtve maradhat, és életben maradhat ebben a létet fenyegető veszélyben. *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem”* (Zsolt 23,4). Isten jelenléte és közelsége a védelmünk. Az Úr kegyelmesen odafordul hozzánk, hogy Istenkövetésünk nehézségei közepette is reményteljesen élhessünk.

(Vö.: Zsolt 31,24: *„Szeressétek az URat, ti hívei mind! Az állhatatosokat megtartja az ÚR, de kamatostul megfizet a gőgösöknek;”*

Zsolt 145,20: *„Megtartja az ÚR mindazokat, akik őt szeretik, de a bűnösöket mind elpusztítja;”*

Júd 24: *„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetlenségben, ujjongó örömmel.”)*

8./ Aki engedelmeskedik Istennek, azt elrejt

1Kir 17,2-14: *„Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: Kelj föl,*

és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegy-asszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítsek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajkorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre.”

Illés nem csak egyszer, hanem újra és újra engedelmeskedett Isten utasításainak. Most az országon kívülre kell menekülnie. Eközben már Aháb is nyomoztat utána. De nem bukkanhat rá, mivel Isten rejtette el. Aki engedelmeskedik Istennek, azt elrejt (nálá van elrejtve).

(Vö.: Péld 2,8: „Vigyáz a törvény ösvényeire, és híveinek útját megőrzi;”

Jn 17,12: „Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem őket, és senki sem kárhozott el közülük, csak a kárhozat fia, hogy beteljesedjék az Írás;”

2Thess 3,3: „De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.”)

Nem csodálkozunk-e azon, hogy miközben az országban aszály pusztított és az emberek éheztek, Illésnek volt bőségesen friss vize és elegendő tápláléka? A hollók voltak Isten pincérei, amik napról napra asztalt terítettek a prófétának. Azonban minden nap újra hitpróbát jelentett Illésnek: vajon ma is visszatérnek? Illés egyik napról a másikra élt. De Isten keze volt az, nem a sajátja, amely újra és újra megtöltötte a száját.

Milyen sokat aggódunk napi szükségleteinkért. Itt azt akarja közölni velünk Isten, hogy inkább hagyjunk rá gondjainkat, mert szemei arra tekintenek, akik félik őt (Zsolt 94,18k.: „Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. Ha meg-
telik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”)

Egyik nap aztán minden esetre a Kerít-patak is kiszáradt. Mi lesz most? Illés új kihívás előtt állt. Isten a szabadulás más útját tudatta vele. Ez egy ismeretlen területre való elindulással volt összekapcsolva. Illés engedelmeskedett Isten parancsának. Az út, amit Isten mutatott neki, igen különösnek tűnt, és nem volt valami bátorító.

(Vö.: Péld 1,33: „De aki rám hallgat, biztonságban lesz és nyugodtan, mert nem rettentí baj;”

ApCsel 5,29: „Péter és az apostolok így válaszoltak: „Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek;”

1Sám 15,22: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”)

Sarepta kis föníciai város Tírusz és Szidon között, mintegy 160 km-re a Kerít-pataktól. Oda kellett elmennie Illésnek, de nem adakozó, hanem kérő személyként. Ehhez alázaatra van szüksége az embernek. Sareptában kellett élnie, hogy csodát tegyen Isten kiválasztottai érdekében. Elhisszük-e, hogy Isten ma is csodát tehet értünk?

9./ Isten gondoskodása széleskörű

1Kir 17,10-16: „Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő Úrra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsómban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítssek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajkorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap. A lisztesfazék nem ürült ki, az olajkorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.”

Milyen figyelemreméltó esemény! Az özvegyasszony Sareptában arra készült, hogy „utolsó vacsorát” készítsen magának és a fiának. Tőlük kell támogatást kapnia Illésnek? Nem kellene-e inkább visszatérnie? De hova? Ha az Úr számunkra látszólag értelmetlen utasítást ad, nem célszerű azon vitatkozni, hogy vajon megfelelő-e az. Hanem jól tesszük, ha engedelmeskedünk és bizalmat tanúsítunk. Illés merészen tette meg az engedelmesség lépéseit.

Ez a pogány asszony, aki kész volt arra, hogy megossza a prófétával utolsó falatjait, megtanította őt és minket is arra, hogy megosztani valamit valakivel – még a legnehezebb körülmények közepette is – nem tesz szegényebbé. Isten maga töltötte meg lisztesládájukat és olajos korsóikat addig, amíg újra meg nem jött az eső. Itt az élő Isten erős kézzel, teremő erejével avatkozott be ennek a három embernek az életébe. Illés újból átélte: „Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével!” (Tudjátok meg, hogy az Úr csodálatosan vezeti szentjeit) (Zsolt 4,4).

14./ Isten gondoskodása széleskörű

Amit ez a kis (házi) közösség megtapasztalt Sareptában, az abszolút ellentétben állt Aháb tapasztalataival. Neki mindene megvolt, amit csak ember kívánhatott, de mivel kiszorította az életéből az élő Istent, most éhezett. Soha többé nem vette körül virágzó ország, hanem csak pusztaság, ameddig a szem ellátott. Semmijük sem volt többé.

Illésnek sem volt semmije, csupán Isten ígéje, és mégis, Istennel együtt ez elegendő volt. Aki Istennel van közösségben földi élete vége (vég, befejezés, játéktéren kívüli terület) előtt, annak olyan forrása van, amely nem apad el, és olyan étele van, amelyik nem fogy el. Isten azokban marad, akik hűségesen neki szentelik (odafordulnak) magukat. És itt nem csupán az ember pszichikai igényeiről van szó. Isten különösen a belső emberünket akarja megőrizni a nélkülözéstől és a pusztulástól

(Vö.: Zsolt 34,9: „Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”)

Ef 3,16: „Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által;”

2Kor 4,16-18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”)

10./ Isten él és köztünk munkálkodik

1Kir 17,1-16: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott. Egy idő múlva azonban kiszáradt a patak, mert nem volt eső az országban. Ekkor így szólt hozzá az ÚR igéje: Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és lakj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. Fölkelt tehát, és elment Sareptába. Amikor a város bejáratához érkezett, éppen ott volt egy özvegyasszony, aki fát szedegetett. Odakiáltott neki, és ezt mondta: Hozz nekem egy kis vizet valamilyen edényben, hadd igyam! Amikor az elment, hogy vizet hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem egy falat kenyeret is magaddal! De az asszony így felelt: A te Istenedre, az élő ÚRra mondom, hogy nincs honnan vennem. Csak egy marék liszt van a fazekamban, és egy kevés olaj a korsóban. Éppen most szedegetek pár darab fát, hogy hazamenve ételt készítek magamnak és a fiamnak. Ha azt megesszük, azután meghalunk. Illés azonban ezt mondta neki: Ne félj, csak menj, és tégy úgy, ahogyan mondtad; de előbb készíts belőle egy kis lepényt, és hozd ki nekem! Magadnak és a fiadnak csak azután készíts! Mert így szól az ÚR, Izráel Istene: A lisztesfazék nem ürül ki, és az olajoskorsó nem fogy ki, míg az ÚR esőt nem ad a földre. Az asszony elment, és Illés beszéde szerint járt el. És evett ő is, meg az asszony és a háza népe is minden nap. A lisztesfazék nem ürült ki, az olajoskorsó sem fogyott ki, az ÚR ígérete szerint, amit megmondott Illés által.”

2Kor 1,10: „Aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.”

Ezzel a történettel való foglalatosságunk folyamán bizonyára elgondolkozunk azon, hogy a tudósító nem egyszerűen egy holló- vagy liszt- és olajcsodáról szóló történetet akar elmondani nekünk, hanem olyan hitbeli kijelentést közöl, ami tudatunkba akarja idézni az élő Isten cselekvését és munkálkodását. Ha ez így van, akkor nem a hollók, liszt vagy olaj vonatkozásában érvényesül a csoda, hanem abban, hogy Isten él, hogy köztünk munkálkodik, hogy odafordul ehhez a világhoz és hozzánk emberekhez, hogy szeret minket, hogy gondoskodik rólunk, éppenséggel ott is, ahol lehetőségeink véget érnek.

Nem azoknak a csodáknak van nagy jelentősége, amiket ez a tudósítás közöl velünk, a sajátságos csoda azonban a hűséges Isten, aki kijelenti magát övéinek. Ő szól Illéshez.

Az Úr összekapcsolja Igéjét az Illésre vonatkozó megbízatással. „Menj!” Ennek a megbízatásnak a próféta a legszilárdabb hittel engedelmeskedik. Útra kel és megtapasztalja, hogy minden beteljesedik, amit Isten megígért neki. Így tárulnak fel Illés előtt Istene határtalan lehetőségei („Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket” 2Pét 1,3). Mindennapi táplálékát is biztosítja.

Urunk megtanít minket arra, hogy milyen nagyon rá vagyunk utalva adományaira: „A mi mindennapi kenyerünket ad meg nekünk ma!” (Mt 6,11). Hiszen nem csak az éhes tömegeknek van szükségük táplálékra, hanem az éhes lelkeknek is. Jézus magáról mondja: „Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: Ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem” (Jn 6,51).

Általa lehet legyőzni a szárazságot, és általa csendesül le az emberi szív. Így bátorít minket: Ne aggodalmaskodj, ne félj!

(Vö.: Mt 4,4: „Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik;”

Jn 4,14: „De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne;”

Jn 6,35: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha;”

Jn 7,37: „Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!;”

Jel 22,17: „A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!”)

11./ Merj elindulni oda, ahova Isten küld (megtenni egy új lépést)

1Kir 18,1-29: „Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben, így szólt az ÚR igéje Illéshez: Menj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre! Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt. Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota felügyelőjét. Óbadjáhú igen félt az URat. Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel. Aháb ezt mondta Óbadjáhúnak: Menj el az országban levő minden forráshoz és minden patakhoz! Talán akad fű, és életben hagyhatjuk a lovakat és öszvéreket, és nem kell levágnunk az állatokat. Fölosztották azért maguk között az országot, hogy ki mit járjon be. Aháb külön ment az egyik úton, Óbadjáhú is külön ment a másik úton. Miközben Óbadjáhú úton volt, egyszer csak előtte termett Illés. Óbadjáhú fölismerte, arcra esett, és ezt kérdezte: Te vagy az, uram, Illés? Ő így felelt neki: Én vagyok. Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés. De ő ezt mondta: Mit vétettem, hogy Aháb kezébe akarod adni szolgálodat, hogy megöljön? Az élő ÚRra, Istenedre mondom, hogy nincs nép, sem ország, ahová el ne küldött volna az uram, hogy felkutasson téged. Ha azt mondták, nincs itt, akkor meg is eskette azt az országot és népet, hogy nem találtak meg téged. És most te mondod: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés!? Megtörténhetik, hogy amikor elmegyek tőled, elragad téged az ÚR lelke, nem is tudom hová. Ha én megyek, és hírt viszek Ahábnak, ő pedig nem talál itt téged, akkor megöl engem; pedig a te szolgád féli az URat ifjúkorától fogva. Nem mondták meg neked, uram, hogy mit tettem, amikor Jezábel öldökölte az ÚR prófétáit? Elrejtettem az ÚR prófétái közül száz embert, ötvenenként egy-egy barlangba, és elláttam őket kenyérrel és vízzel. Most mégis ezt mondod: Menj el, és mondd meg uradnak, hogy itt van Illés?! Ő meg fog ölni engem. De Illés így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte. Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés elé ment. Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?! Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed. Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven prófétáját az Asérá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek. Akkor elküldött Aháb Izráel fiait, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre. Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem. Akkor

Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyűjtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyűjtök. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyűjtsatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”

Két helyen már fontos nevelési célokat érvényesített Isten Illés számára. Mind a Kerít-pataknál, mind Sareptában megtanulta, hogy feltétlenül bízson Istenben. Most arról van szó, hogy merjen megtenni egy új lépést, oda, ahova Isten küldi. Évekkel ezelőtt úgy hangzott az Úr üzenete: „Menj el!” –, most pedig így hangzik: „Menj oda!” Különböző eseményekre került sor az eltelt három és fél év folyamán. Feltételezhetjük, hogy ez az idő a próféta előkészítése volt arra, ami a legélesebb konfliktust idézte elő. Három esztendő elég hosszú idő lehetett – és mégis, Illés /Istenre/ hallgató és várakozó ember maradt.

(Vö.: 1Sám 3,9: „Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, fekiüd le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére;”

Péld 20,12: „A halló fület és a látó szemet egyaránt az ÚR alkotta.”)

Az volt a feladata, hogy Isten beszédéhez tartsa magát (odakötni, kapcsolódni). Napról napra kérdezte: „Uram, mit kell tennem?” Amint aztán Isten végre beszélt hozzá, az volt a nagy meglepetés! Az, amit most kívánt tőle, nem volt gyermekjáték; de mégis, egyidejűleg megerősítése volt annak, hogy Isten megtartja ígését.

Nem felejthetjük el, hogy Illés volt a leginkább körözött ember az egész országban. A „körözési plakátokat” mindenütt kifüggesztették. – És most saját magának kell jelentkeznie! A bibliai textusra való figyelmes hallgatáskor két meglepetésben lesz részünk (fogunk meg tapasztalni):

a./ Nem Illés volt az egyedüli személy Izráelben, aki istenfélő ember volt. Itt volt a többi megmaradt próféta is, akik mintegy gyülekezetet vagy bibliaiskolát létesítettek.

b./ Óbadjáhú – a király legközvetlenebb környezetében élő ember – gondoskodott róluk, így mentette meg őket a biztos haláltól. Ezek a tények erőteljes bátorítást kellett jelentsenek Illésnek, amikor Aháb elé kellett állnia. Talán csodálkozunk azon, hogy jóllehet a király nagyon megvetően fogadta, de mégsem ölette meg. Vajon megsejtett-e eközben ismét valamit Arról, aki a világot kormányozza?

(Vö.: Péld 8,15-17: „Általam uralkodnak a királyok, és rendelkeznek igazságosan a fejedelmek. Általam vezetnek a vezérek, és ítéleznek igazságosan az elöljárók. Szeretem azokat, akik engem szeretnek, megtalálnak engem, akik keresnek;”

Zsolt 66,7: „Hatalmasan uralkodik mindenkor, szemmel tartja a népeket, hogy ne kelhessenek föl a lázadók;”

Ez 20,33: „Életemre mondom – így szól az én Uram, az ÚR –, hogy királyotok maradok erős kézzel és kinyújtott karral, de kiáradó, lángoló haraggal is.”)

12./ Dönteni kell – kinek akarunk szolgálni?

1Kir 18,2. 15-20: „Illés tehát elment, hogy megjelenjen Ahábnál. Samáriában súlyos éhínség volt... De Illés így felelt: A Seregek élő URára mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy még ma megjelenek előtte. Elment tehát Óbadjáhú Aháb elé, hogy jelentést tegyen neki. Aháb pedig Illés elé ment. Amikor Aháb meglátta Illést, ezt mondta neki Aháb: Te vagy az, Izráel megrontója?! Ő így felelt: Nem én rontottam meg Izráelt, hanem te és a te atyád háza, mert elhagytátok az ÚR parancsolatait, és te a Baalokat követed. Most azért üzenj, gyűjtsd ide hozzám az egész Izráelt a Karmel-hegyre, meg a Baal négyszázötven prófétáját az Asérá négyszáz prófétájával együtt, akik Jezábel asztaláról élnek. Akkor elküldött Aháb Izráel fiaiért, és összegyűjtötte a prófétákat a Karmel-hegyre.”

Illésnek minden oka megvolt arra, hogy hallasson magáról; mivel bekövetkezett, amit az elmúlt esztendőkről prédikált: nem volt sem eső, sem harmat, sem víz, sem termés – csak halál. Az Ahábbal való második találkozásakor Illés merészen lépett fel, és visszautasította a hibáztatást: nem én vagyok vétkes, hanem te, mivel semmirekellő bálványokat imádtál (18.v.). Ezzel világos volt, hogy a sajátságos konfliktus eldőlt, amit ezen a napon kellett rendezni, bizonyítékot kellett szolgáltatni az élő és igaz Isten egyedülállóságáról és fölényéről. Az élő Isten hatalmi bizonyítékát kellett szolgáltatni a jelentéktelen pogány istenségekkel szemben.

Illés kidolgozott és Aháb elé terjesztett egy tervet: az esemény helyének a Karmel-hegyen kellett lennie. Aháb semmiféle ellenvetést nem merészelt tenni, és a meghívottak megjelentek. Mindenki megértette, hogy elvi döntést kell hozni, hogy kinek akarnak szolgálni, mint egyes személyek, és mint nép. Hihetetlen feszültség uralkodott (rátelepedni, megülni valamit) a Karmelen. Illés már az események elején feltette a kérdést, ami döntően meghatározta ezt az egész napot: „Meddig sántikáltok kétfelé?” (21.v.)

(Vö.: Mt 6,24: „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak;”

Jak 4,4: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek.”)

„Illés kérdése nem veszítette érvényét – Jézus gyülekezetére vonatkozóan sem. ‘Egy kicsit itt, egy kicsit ott’ – és a keveredés hirtelen (meglepetésszerűen) megtörténik. Így kezdődik lassan a szívben az Istentől való elidegenedés, ami aztán megveti a lábát. A következmény mély, belső hasadás (szakadás, repedés) az ember szívében. Ez életünk legbelsőbb területén történik. Kettős vágányra futunk. Olyan ez, mint egy skizofrénia. Ha nem is jutunk odáig, hogy Isten létét megtagadjuk, de nem is merünk igazán hinni benne” (W. Pfendsack). Ma dönthetünk: „De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!” (Józs 24,15).

13./ Mi a különbség Isten és a bálványok között?

1Kir 18,22-29: „Akkor Illés ezt mondta a népnek: Egyedül én maradtam meg az ÚR prófétájának, a Baal prófétái pedig négyszázötvenen vannak. Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdaldják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyújtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyújtok. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyújtatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki.”

Lehetséges, hogy az Illésről szóló történetek olvasásakor felmerül bennünk a kérdés, miben áll a különbség az egy igaz Isten – akiért Illés harcol – és a többi isten között. „Baal olyan isten, aki igazolja (megerősít) az embert. Az Úr olyan Isten, aki leigazza (alávetni) az embert. Baal olyan, mint a szél a vitorlában, miközben az ember maga ül a kormánynál; az Úrnak mennyből való igénye van, miközben parancsnokság (vezénylés) csere történik.

Baal olyan istenség, akinek nincs szüksége bűnbánatra, követelmény nélküli isten; az Úr olyan Isten, aki a maga parancsolataihoz köti akaratomat és igényeinket. Baallal segítségnyújtási szerződést köt az ember; az Úr előtt az ember leteszi a fegyvereket. Baalhoz akkor folyamodik az ember, ha bajban van; az Urat mindenkor szeme előtt tartja. Baalt áldozattal táplálja az ember, amitől azt reméli, hogy kifizetődik; az Úrnak tulajdonába adja magát az ember testestől-lelkestől” (H. Lamparter).

Baal Jahve ellen – ez volt ennek a napnak a kihívásos mérkőzése. Mégis, a jelenlévők közül senki sem reagált erre, senki sem állt egyértelműen Illés és Isten oldalára. A nép hallgatott, mivel már nem az Urat tartotta többé szeme előtt.

Ami Karmelon végbement, korszakunk elevenébe vág. Látjuk, hogy ebben az egyre inkább multikulturális és sokvallású korszakban számunkra éppen erről van szó: kitartani Isten mellett (Istennél lenni), ragaszkodni hozzá.

Ő mással össze nem hasonlítható, ő az egyetlen, az igaz és élő Isten. Ezért harcolt Illés olyan elszánt módon. Ennek a napnak a harcát azonban nem dönthetik el sem elismerésre méltó számok, sem világi harc. Ennek a jele égből alászálló tűz kell legyen (Vö.: 3Móz 9,23k.: „Mózes és Áron bement a kijelentés sátrába, azután kijöttek, és megáldották a népet. Ekkor megjelent az ÚR dicsősége az egész nép előtt.”)

Illés Isten oldalán állt. Ez fontosabb volt, mint minden más egyéb.

(Vö.: 5Móz 10,12: „Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az Urat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből;”

Préd 12,13: „Mindezt hallva a végső tanulság ez: Féld Istent, és tartsd meg parancsolatait, mert ez minden embernek kötelessége!”

Mik 6,8: „Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az ÚR! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben.”)

14./ Az igaz Isten jele megemésztő tűz

1Kir 18,23-39: „Adjanak nekünk két bikát; ők válasszák ki maguknak az egyik bikát, vagdalják darabokra, és rakják a fahasábokra, de tüzet ne gyűjtsanak. Én is elkészítem a másik bikát, rárakom a fahasábokra, de tüzet én sem gyűjtök. Ezután hívjátok segítségül a ti istenetek nevét, és én is segítségül hívom az ÚR nevét. Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így! Ezután így szólt Illés a Baal prófétáihoz: Válasszátok ki az egyik bikát, és készítsétek el először ti, mert ti vagytok többen. És hívjátok segítségül istenetek nevét, de tüzet ne gyűjtsatok! Ők fogták a nekik jutott bikát, elkészítették, és így hívták segítségül a Baal nevét reggeltől délig: Ó Baal, felelj nekünk! De nem jött hang, és nem felelt senki. Eközben ott sántikáltak az oltár körül, amelyet készítettek. Amikor dél lett, Illés gúnyolni kezdte őket, és ezt mondta: Kiáltsatok hangosabban, hiszen isten ő! Talán elmélkedik, vagy félrement, vagy úton van, vagy talán alszik, és majd fölébred. Erre elkezdtek hangosan kiáltozni, és szokásuk szerint összevagdosták magukat kardjukkal és dárdájukkal, míg el nem borította őket a vér. Dél elmúltával révületbe estek, egészen az áldozat idejéig, de nem jött hang; nem felelt, és nem figyelt rájuk senki. Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát. Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved. A kövekből oltárt épített az ÚR nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna. Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra. Majd ezt mondta: Töltsétek meg négy vödört vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten!”

Véletlen volt-e az, hogy az igaz Isten jele megemésztő tűz volt? Nem, mivel Baalt éppen-séggel a tűz és nap isteneként imádták. Azonban éppen csak egy volt az emberek által alkotott istenek közül. Illés terve annak az erőnek és hatalomnak az arányában állt, amit a különböző, rivalizáló istenségeknek tulajdonítottak. Azonban a hamis papok életében éppen először fordult elő, hogy a titkos szikrát nem dughatták be a fa alá.

A Baal-papok és a nép végrehajtották a próféta minden utasítását. Tulajdonképpen csodálatos, hogy ezen a napon és helyen minden az Istentől felkent próféta személye körül forgott, és neki engedelmeskedtek az ország hatalmasságai.

Szándékosan adott elsőbbséget Illés a Baalt követőknek. Majdnem szánakozunk rajtuk, mikor azt olvassuk, hogy istenük sem nem válaszol, sem nem cselekszik. Papjai mindent elkövetnek,

hogy kényszerítsék (megindít, mozgásba hoz), egészen az öncsonkításig – és napestig. Ez olyan felfelé haladó spirál, ami eksztázishoz vezetett. Kiáltozások, könyörgések, táncok, ugrálások, kérések, – a káosz és rögeszme színhelye (jelenete) ez!

(Vö.: 2Móz 32,1-6: „Amikor azt látta a nép, hogy Mózes késlekedik, és nem jön le a hegyről, összegyülekezett a nép Áron köré, és azt mondták neki: Jöjj, és készíts nekünk istent, hogy előttünk járjon, mert nem tudjuk, hogy mi történt azzal a Mózessel, aki felhozott bennünket Egyiptomból. Áron ezt mondta nekik: Szedjétek ki az aranyfüggőket feleségeitek, fiaitok és leányaitok füléből, és hozzátok ide hozzám! És kieszte az egész nép az aranyfüggőket a füléből, és odavitte Áronhoz. Ő átvette tőlük, vésővel mintát készített, és borjuszobrot öntött. Ekkor azt mondták: Ez a te istened, Izráel, aki kihozott Egyiptom földjéről. Ezt látva Áron, oltárt épített elé, majd kihirdette Áron, hogy holnap az ÚR ünnepe lesz. Másnap tehát korán fölkeltek, égőáldozatokat áldoztak, és békeáldozatokat mutattak be. Azután leült a nép enni és inni, majd mulatozni kezdtek.”)

Azonban Isten éppen a bálványok hallgatása által érte el, hogy meghallgassák. A bálvány-istenek semmissége és tehetetlensége túlságosan is egyértelmű. „Így van ez tehát a Baallal! Aki őt követi, iránta érdeklődik és neki mutat be áldozatot, az becsapott ember és az is marad” (H. Lamparter).

(Vö.: Zsolt 115,4-6: „A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak.”)

Mi azonban tudjuk: egy napon minden térd meg fog hajolni a királyok Királya, az egyedül igaz Isten előtt.

(Vö.: Fil 2,10: „Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké;”)

Ézs 45,22k.: „Ezért lett ez a nép kirabolt és kifosztott; csapdába és verembe estek mindnyájan, és börtönbe vannak zárva. Kirabolták őket, és nem volt szabadító, kifosztották őket, és nem mondta senki: add vissza! Ki ügyel erre közületek, ki hallgatja figyelmesen a jövő érdekében?”)

15./ Isten érthető nyelven beszél

1Kir 18,30-46: „Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Jöjjetek ide hozzám! És odament hozzá az egész nép. Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát. Fogott Illés tizenkét követ a Jákób fiaitól származó törzsek száma szerint; Jákóbbhoz szólt így az ÚR szava: Izráel lesz a neved. A kövekből oltárt épített az ÚR nevében, azután árkot húzott az oltár körül, amelybe két véka vetőmag elfért volna. Azután elrendezte a fahasábokat, földarabolta a bikát, és rárakta a fahasábokra. Majd ezt mondta: Töltsetek meg négy vödör vízzel, és öntsétek az áldozatra meg a fahasábokra! Azután ezt mondta: Ismételjétek meg! És megismételték. Újra mondta: Harmadszor is tegyétek meg! És harmadszor is megtették. A víz már folyt az oltár körül, és az árok is megtelt vízzel. Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta. Amikor látta ezt az egész nép, arcra esett, és ezt mondta: Az ÚR az Isten, az ÚR az Isten! Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És

megragadták őket. Illés levitette őket a Kisón-patak mellé, és ott lemészárolta őket. Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgálájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.”

A bálványistenek hallgatásával éles ellentétben Isten érthető nyelven beszél. Tűz által, ami megemésztí az áldozatot. Korunk egyik keresztyén embere mondta: „Ha figyel az ember, beszél Isten. Ha engedelmeskedik az ember, cselekszik Isten.”

Illés magához és ezzel az Úrhoz hívja a népet! Most tudatos, perdöntő lépés volt soron. Döntő órák újra és újra adódnak számunkra: A hétköznapiakban kell egyértelművé tenni, kihez akarunk tartozni.

Illés hatalmas oltárt épített tizenkét óriási kőből – ez által reprezentálta a nép minden törzsét. Jól elképzelhetjük, milyen élesen és kritikusan figyelték Illés minden kézmozdulatát. De mindezt nem a maga számára, hanem Isten dicsőségére tette.

(Vö.: Zsolt 115,1: „*Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!*”)

1Sám 2,30: „*Ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké szíнем előtt járni, most mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak;*”

Jer 13,15k.: „*Hallgassatok, figyeljetek, ne legyetek kevélyek, mert az ÚR szól. Dicsőítsétek Isteneteket, az URat, mielőtt sötétséget támaszt, és mielőtt botladoznátok a homályba borult hegyeken. Világosságra vártok, de az ÚR a halál árnyékát hozza el, és sűrű sötétséget támaszt.*”)

Az elkészített áldozatot az oltárra helyezte, és most valami előre nem látott esemény következett. Egyik vizesvödör tartalmát a másik után öntötték az oltárra. Minden csurom vizes lett (csöpögött a víztől). Világos, hogy a legügyesebb emberi trükkel sem lehetett tüzet gyújtani. Eközben Illés biztos akart lenni abban, hogy minden jelenlévő (néző) megérti az élő Istentől való sajátságos üzenetet, aki lehetségessé teszi a lehetetlent.

Ennek a lehetetlen szituációnak a láttán Illés szerény, egyszerű imádságot mondott. Ezzel az imádsággal a lehetetlenségeket (képtelenség) és önmagát is Isten kezébe tette. És bízott abban, hogy az Úr az egyetlen Isten, aki meghallgatja az imádságot: „Hallgass meg engem, óh Uram!”

És Isten egy pillanat alatt válaszolt: „*Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égő-áldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta*” (38.v.). A tűz egyszeri dolog volt, fontosabb volt azonban az a tény, hogy Isten megérintette az emberek szívét, hogy ismét hozzá forduljanak.

(Vö.: Józs 24,23: „*Most azért távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek köztetek vannak, és adjátok oda szíveteke az ÚRnak, Izráel Istenének!*”)

1Kron 28,9: „Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel, mert megvizsgál az ÚR minden szívet, és megismer minden gondolatot és szándékot. Ha keresed, megtalálhatod. De ha elhagyod őt, akkor félreállít téged végleg;”

Zsid 3,7-12: „Ezért, amint a Szentlélek mondja: „Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsetek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor, a kísértés napján a pusztában, ahol megkísértettek engem őseitek azzal, hogy próbára tettek, bár látták tetteimet negyven éven át. Ezért megharagudtam erre a nemzedékre, és ezt mondtam: Tévelygő szívű ez a nép, mert nem ismerte fel az én utaimat. Meg is esküdtem haragomban, hogy nem mennek be az én nyugalom helyére.” Vigyázzatok, testvéreim, senkinek ne legyen közületek hitetlen és gonosz szíve, hogy elszakadjon az élő Istentől.”)

16./ Az Úr az Isten

1Kir 18,40: „Illés pedig ezt mondta nekik: Ragadjátok meg a Baal prófétáit, senki se menekülhessen el közülük! És megragadták őket. Illés levitette őket a Kísón-patak mellé, és ott lemészárolta őket.”

„Az Úr az Isten, az Úr az Isten!” – vallotta a nép egyértelműen. És aztán meg kellett szabadítani az országot a hamis prófétáktól. Mindnyájukat megölték – mert ütött Isten halálosan komoly ítéletének órája.

Döbbsenten kérdezhetnénk: Isten kegyetlen? Nem, ő nem kegyetlen, hanem szent. Ez az ő lénye. Isten olyan szent, hogy semmiféle gonosz nem állhat meg előtte. Minden gonoszság-nak, minden istentelenségnek, minden bűnnek el kell égnie Isten szentsége előtt. A Biblia tudósít minket arról, hogy Isten előtt a hívő ember is holtként roskad a földre.

(Dán 10,4-9: „Az első hónap huszonnegyedikén a nagy folyamnak, a Tigrisnek a partján voltam. Föltekintettem, és láttam egy gyolcsruhába öltözött férfit, akinek színarany öv volt a derekán. Teste olyan volt, mint a drágakő, arca fénylett, mint a villám, szemei, mint az égő fáklyák. Karjai és lábai csillogtak, mint a fénylő réz, és beszéde oly hangos volt, mint egy tömeg zúgása. Egyedül én, Dániel, láttam ezt a látomást. A férfiak, akik velem voltak, nem látták azt, mert nagy rémület fogta el őket; elmenekültek és elrejtőztek. Én magamra maradva láttam ezt a nagy látomást, de engem is elhagyott az erőm, arcom eltorzult, és nem tudtam erőmet összeszedni. Hallottam hangos beszédét, és amikor hangos beszédét meghallottam, ájultan roskadtam arcommal a földre.

Jel 1,12-18: „Megfordultam, hogy lássam, milyen hang szólt hozzám, és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a gyertyatartók között az Emberfiához hasonlót: hosszú palástba volt öltözve, mellén aranyövvel körülövezve; feje és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, szeme, mint a tűz lángja; lába hasonló volt a kemencében izzó aranyérchez; hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása; jobb kezében hét csillagot tartott, szájából kétélű éles kard jött ki, és tekintete olyan volt, mint amikor a nap teljes erejével fénylik. Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.”)

Valóban „félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni” (Zsid 10,31). Úgy kell tekintenünk a Karmelen történt eseményekre és a hamis próféták megölésére, mint Isten szentségének és

próbájának (csapás, meglátogatásának) a jelére. Aki retteg a felfoghatatlan (érthetetlen) és olykor megdöbbenően megjelenő Istentől, egyúttal azt is tudhatja, hogy Fiában, Jézus Krisztusban élő Atyaként jelentette ki magát. Isten tulajdonképpen szándéka nem a megsemmisítés, hanem a bűnös megmentése.

(Vö.: Ez 18,23: „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az ÚR –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen;”

Lk 15,10: „Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

2Pét 3,9: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”)

Ezt látjuk Jézusban, a Megfeszítettben. Ő Isten igaz áldozati Báránya, aki Isten ítéletes haragja miatt égett el a mi helyünkön. Az Úr Jézus Krisztus feltámadása Isten saját minőségi győzelme, hogy valóban rábízhattuk magunkat Urunkra.

Ha a szent Isten ilyen nagyon megbizonyította számunkra szeretetét, akkor a Jézust követő ember számára lehetetlen – és ebben rejlik a nagy különbség a Baal-papok megölésére vonatkozóan –, hogy leterítsen (ütleggel, lövéssel) egy másik embert, legyen az akár istentelen és gyűlölködő. „Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket” (Lk 6,27);

(Vö.: Mt 5,43-48: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldözik titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátokfiai köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.” „Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt;” „Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.”)

Lk 6,35: „Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt;”

Lk 23,34: „Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.)

17./ Minden helyzetben beszélhetünk Urunkkal, és mindent tőle várhatunk

1Kir 18,41-46: „Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszík. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.”

Illés ebben a lelki harcban fegyverként használta az imádságot a Karmel hegyén. Nem végső kiútként, hanem egyetlen eszközként alkalmazta. Ez volt az ő egyszerű imádsága, ami mindent megmozgatott (működésbe hoz, mozgásba hoz). Egy egyszerű, hittel tele imádság teljesen meg tud változtatni egy szituációt! És minden helyzetben beszélhetünk Urunkkal, és mindent tőle várhatunk.

(Vö.: Mt 7,7k.: *„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek, mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik;”*

Jn 14,13k.: *„És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;”*

1Jn 5,14: *„Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket.”)*

Illésnél felismerjük az Istennek átadott élet jelentőségét és erejét is. Bizonyoságtétele által az uralkodók is elhallgattatnak, mivel maga Isten érintette meg őket. Sokféleképpen tud hatni egyetlen ember környezetére.

(Vö.: Lk 14,1-6: *„Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt. Íme, ott egy vízkóros ember került elébe. Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?” De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta. Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a fia, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?” Nem tudtak erre mit felelni;”*

1Pét 2,15k.: *„Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát, mint szabadok: nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgálói.”)*

A Jak 5,18-ból megtudhatjuk (*„Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.”*), hogy Illés kérte az Urat, aki véget vetett az aszálynak (terméketlen idő, szárazság ideje). Isten, aki Karmelen hatalmas Úrnak igazolta magát, ne lenne abban a helyzetben is, hogy bizonyosságot tegyen arról, hogy ő a menny és föld teremője?

Az aszály véget ért. Valójában hiábavaló volt? Bizonyára nem: Illés számára ez intenzív, hitet erősítő iskola volt. A nép számára előkészítette a Jahvéről szóló hitvallást, és Ahábon látszott, hogy megdöbbsent és megrémült. Csak az a kérdés, milyen következményekkel jár majd az a mindennapi életben, hogy megérintette őket az élő Isten?

Milyen gyakorlati következtetéseket érdemes levonni? – Illés bizonyos volt abban (megingathatatlan): Isten meghallgatja imádságát, és így nem kell csodálkozni azon, hogy próféta megparancsolta a királynak, hogy egyen és igyon, és bejelentette a közelgő esőt, aminek már hallotta a zúgását.

(Vö.: Zsolt 33,4: *„Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”*

Jer 15,19: *„Erre így szólt az ÚR: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz. Nekik kell hozzád térniük, nem neked hozzájuk.”)*

Miközben a király evett és ivott, Illés felment a Karmel csúcsúra, hogy meghajoljon Istene előtt, akinek semmi sem lehetetlen.

(Vö.: 1Móz 18,14: „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának;”

Jer 32,17: „Ó, Uram, URam! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és kinyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen.”)

18./ Nem csak Isten vár imádságunkra, nekünk is várnunk kell az ő beavatkozására

1Kir 18,41-46: „Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig.”

Illés csendben ment fel a Karmel csúcsára. Kérte Istent a hön óhajtott esőért. „Nekünk is sürgősen (elsőrendű fontossággal) szükségünk van Istennel való csendre, hogy feljöjjön Isten kegyelmes esője életünkbe a maga feszültségeivel, konfliktusaival és nehézségeivel, kilátástalan eseményekkel tele korunkba” (W. Pfendsack;).

(Vö.: Zsolt 37,7: „Légy csendben, és várj az ÚRra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja!”

Zsolt 46,11: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld;”

Zsolt 62,2: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.”)

A korábbi imádságokkal ellentétben („Az áldozat bemutatása idején odalépett Illés próféta, és ezt mondta: URam, Ábrahámnak, Izáknak és Izráelnek Istene! Hadd tudják meg a mai napon, hogy te vagy az Isten Izráelben, én pedig a te szolgád vagyok, és mindezt a te parancsodra tettem! Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta.” 1Kir 18,36-38) ebben a szituációban Isten nem hallgatta meg azonnal Illés imádságát. Hatszor kellett elküldenie a szolgáját, hogy kémlelje (kutat, keres) az eget (időjárást, zivatart).

Nem csak Isten vár imádságunkra, nekünk is várnunk kell az ő beavatkozására. Gyakran sok napig. Ismerjük-e azt a feszültséget, ami minden imádságban benne rejlik?

„Nincs ott semmi”, hangzott a szolga válasza. Egy felhőcske sem! Ismerjük ezt mi is? Nincs semmiféle változás, nincs megtérés, minden marad a régiben... Akkor aztán Isten meglepően beteljesíti ígétét! Most jött el az órája. Most, hosszú várakozás után! „Az igaznak várakozása örömmre fordul...” (Péld 10,28).

(Vö.: Róm 12,12: „A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak;

Mik 7,7: „*De én az URat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!*”)

Az Úr dönti el, mikor jön el a megfelelő idő. Tudjuk, hogy válaszol, és mégis, bátortalansággal telhet meg a szívünk. Tanuljuk meg Illéstől: Nem érzelmekbe vetette bizalmát, hanem Isten ígéreteibe.

Isten embere most ismét utasítást ad Ahábnak: „*Fogj be és menj le!...*” (1Kir 18,44). Már semmi sincs többé, ami ott tartóztatná őket; sem Ahábot, sem Illést.

Egy kicsinyke felhő volt csupán, amit Illés látott – és mégis, szíve tele volt várakozással. Aztán megtörtént (a várva várt)! Szakadt az eső.

(Vö.: Zsolt 68,10: „*Bőven adtál esőt örökségedre, ó Isten, és a fáradtat megerősítetted;*”)

Ézs 55,10k.: *Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.*”)

5./ ILLÉS ÚTJA KARMELTÓL ISTEN DICSŐSÉGÉBE

ELIAS GEBET UM REGEN WURDE ERHÖRT...

– 1 Kir 17,1 – 2Kir 2,11. –

BLZ Januar – Februar 2009

Bibellesetzung des Diakonissenmutterhauses Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-111.html>

I./ ILLÉS IMÁDSÁGA KÖVETKEZMÉNYEI (1.r.)

1./ Karmeltól a Jezréelbe vezető útig

1Kir 17,1: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra;”

1Kir 18,41-46: „Ezután Illés ezt mondta Ahábnak: Menj föl, egyél, és igyál, mert eső zúgása hallatszik. Aháb fölment, hogy egyék és igyék. Illés pedig fölment a Karmel tetejére, a földre kuporodott, és arcát a térdei közé hajtotta. Így szólt a szolgájához: Menj föl, és tekints a tenger felé! Az fölment, és arra tekintett, majd ezt mondta: Nincs ott semmi. Illés ezt mondta: Menj vissza hétszer! Hetedszerre ezt mondta a szolga: Most egy tenyérnyi kis felhő emelkedik föl a tengerből. Ő azt felelte: Menj el, és mondd ezt Ahábnak: Fogj be, és menj le, míg föl nem tartóztat az eső! Eközben az történt, hogy viharfelhők sötétítették el az eget, és nagy eső lett. Aháb harci kocsira szállt, és Jezréelbe ment. Az ÚR keze pedig Illéssel volt, és ő felövezve derekát, Aháb előtt futott a Jezréelbe vezető útig;”

Jak 5,17k.: „Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.”

a./ Isten azért hallgatta meg Illés esőért mondott imádságát, mert Illés Istentől függő várakozó magatartást folytatott, és mivel ez Isten cselekvésének az ideje volt. Határozottan elképzelhetjük, hogy borultak egymás karjába az emberek három és fél évi szárazság után, amikor megérezték az első nagy, súlyos esőcseppeket. Az eső talán még nagyobb és nyilvánvalóbb jele volt Isten hatalmának, mint a tűz. Maga Aháb gyorsan elviharzott onnan állami díszhintójában, nehogy beleragadjon a sárba. És hirtelen megelőzte Illés, aki elfutott mellette a zápor-esőben.

Úgy futott Illés Aháb lovas-fogata mellett egészen a 30 km távolságra lévő Jezréelig, mint egy győzelmi követ. Hogy volt ez lehetséges, és pedig egy ilyen rendkívüli erőpróbát igénylő nap után? Azért, mert „az Úr keze Illéssel volt”, hangzik az egyszerű bibliai válasz.

b./ És mégis eltűnődünk azon, hogy nem volt-e Illés olyan rendkívüli ember, akivel még soha életünkben nem találkoztunk? – Jakab megfontoltan megállapítja: „Illés ugyanolyan ember volt, mint mi” (Jak 5,17). Nem volt „híres ember”, nem volt „hős”. Azonban egészen szoros közösségben élt Istennel. Ezért volt Illés imádságának olyan nagy ereje.

c./ Nem a saját ügyében mondta ezt az imádságot, hanem közbenjárás volt ez az Úr népéért. „Illés nem volt olyan hatalmas, hogy ne kellett volna többé imádkoznia, soha nem volt olyan bizakodó, hogy ne kellett volna többé várakoznia, soha nem szállt el annyira magától, hogy ne ismerte volna fel az esőt egy picike felhőben” (C. Swindoll).

d./ Mi is ugyanannak az Istennek szolgálunk, és ezért nagy, értelmünket meghaladó tapasztalatokat szerezhethünk vele. Az imádság minden esetre harcot is jelent. Aki Lélekben akar élni, harcolnia is kell Lélekben, így várhatunk győzelmet Istentől.

(Vö.: 2Móz 17,8-16: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”. És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre”;

Zak 10,12: „Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR”;

Ef 6,10-13.18: „Végül pedig: erősödjetek meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok; Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”)

/II./ ILLÉS VÁLSÁGBAN, MAJD TALPRA ÁLLÍTÁSA (2-5.r.)

2./ Illés válságos állapotban

1Kir19,1-18: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta, ő pedig elment a pusztába egy napi járőföldre. Odaérve egy reketyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a reketyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig. Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon

buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a puszta át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.”

a./ Ez a történet olyan életkrízis mintaképe, amire máig rábukkanunk újra és újra önmagunkban is. Rémület, bátortalanság és embertől való félelem fogta el a prófétát. Jóllehet Illés állhatatos próféta volt, aki sokat követelt magától, de nem volt „felsőbbrendű ember”. Isten embere tapasztalatokat szerzett azzal kapcsolatban, hogy milyen a csalódás, csüggedés, magánosság, kimerültség és levertség.

b./ Isten országa történetében nem kevés embert találunk, akik Illéshez hasonló dolgokat éltek át. „Isten szolgáinál is csak egy kis lépés van az állástól a bukásig. Mint Isten valamennyi szolgáját, akiről a Szentírás beszél, Illést is emberként ábrázolja; nem csinált festett szentet belőle” (H. Lamparter).

c./ Isten nem felsőbbrendű emberekkel építi az országát, hanem sebezhető, törékeny emberekkel. Egyik magyarázó ezt írja e bibliai szakasszal kapcsolatban: „Törekenységünk annyira nyilvánvaló és kézzelfogható, annyira konkrét és személyre szabott, hogy alapjában el sem lehet képzelni, hogy túl sok más egyebet lehetne róla gondolni. Izráel fejedelmei és prófétái, akiket kiválasztottak és áldásban részesültek, mindnyájan törékeny életet folytattak.”

(Vö.: Zsolt 34,19: „Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti;”

Zsolt 51,19: „Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg, Istenem!;”

Ézs 57,15: „Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkűvel is. Felüdítem az alázatosak lelkét, felüdítem a megtörtek szívét.”)

d./ Elgondolkozunk-e azon, vajon miért éppen a Karmel hegyen történt hatalmas győzelem után jutott Illés ilyen súlyos ínségbe? Először gondolkozzunk el azon az öt indokon, amik Illést ebbe a nehéz helyzetbe hozták. Aztán vegyünk szemügyre az Úr segítő támogatásait, amik változásokhoz vezettek.

/1./ Illés már nem gondolkozott reálisan, már nem is rendelkezett világos előretekintéssel (1-2.v.);

/2./ Lemondott az erősítő és bátorságot adó kapcsolatokról (3.v.);

/3./ Egy nagy győzelem utóhatásában érezte magát (1Kir 18, 45k.);

/4./ Testileg kimerült és érzelmileg kilúgozódott (4.v.);

/5./ Önsajnálataiban tévútra jutott (4b. v.).

3./ Illés menti az életét

1Kir 19,1-3: „Amikor Aháb elmondta Jezábelnek mindazt, amit Illés tett, és hogy a prófétákat megölte karddal, Jezábel követet küldött Illéshez ezzel az üzenettel: Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt! Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét, és elérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta.”

a./ Illés megijedt, elindult és elment, hogy mentse az életét. Majd megérkezett a júdai Beérsebába. Legényét ott hagyta. Megijedt Jezábel halálos fenyegetésétől, és bizonyára nem vette számításba, hogy ez az asszony melyik táborból való. Nem tudott tárgyilagosan reagálni, mivel foglyul ejtették a fenyegetések, és nem volt Illés számára egyértelmű, hogy nem Isten volt az, aki ilyen borzalmasan megfenyegette.

b./ Ki volt Jezábel királynő Isten szemében? Ki uralkodott valójában? Ez az asszony vagy a mindenható Isten?

(Vö.: Zsolt 145,13: „Országod örökkévaló ország, uralkodásod nemzedékről nemzedékre tart”;

Zsolt 8,2: „Ó, URunk, mi URunk! Mily felséges a te neved az egész földön, az égen is megmutattad fenségedet!”)

Támadásban és kísértésben is hasznos, ha feltesszük magunknak ezeket a kérdéseket: Nem mondhatott volna-e Illés bizalomteljes imádságot Istennek ahelyett, hogy elfusson és elhidegüljön Istentől? Nem kellett-e tudnia saját tapasztalata alapján, hogy Istennél valóban semmi sem lehetetlen?

(Vö.: Lk 1,37: „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen;”

1Móz 18,14: „Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának”;

Jer 32,27: „Én vagyok az ÚR, minden élőknek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?”)

Minden lehetséges kérdést szeretnénk Illés fejéhez vágni és szemére vetni: Te vagy a bűnös ezért az összeomlásért! Hiszen tudhattad volna...

c./ Isten azonban nem tesz szemrehányást követének, semmiféle adósság-kivetést nem nyilvánít. El kell ismernünk, „hogy a nagy tapasztalatok is, a legerősebb hit sem jelent semmiféle biztonságot a mélypontokkal, a depresszióval, a legsúlyosabb kételkedésekkel és a legkeményebb kísértésekkel szemben” (H. Lamparter).

d./ Mikor Illést elfogja az embertől való félelem, menekülni kezd. Ez bizonyára nem volt hőstett, de ki tudja garantálni magának, hogy nem hasonlóképpen járt volna el. Egyszer már Illés „elmenekült”, mindenestre Isten utasítására („*Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre!*” 1Kir. 17,3).

Most ezt önhatalmúlag teszi. „Minél tovább viszik a lábai, annál súlyosabb teherre válik számára ez a kérdés: Elhagyhatom-e most a helyemet, most, ahol az számít, hogy az egész országban újból érvényesüljön az igaz istentisztelet” (H. Lamparter). Ismerjük-e mi is a kínzó

lelkiismeretet, ami lecsap, ha önhatalmú döntéseket hozunk? Ezek nem Isten közelébe visznek, hanem eltávolítanak tőle

(Vö.: Jón 1,1-5: „Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: *Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az ÚR elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsísba menjen az ÚR elől. Az ÚR azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. Félelem fogta el a hajósokat; mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyebbé tegyék azt. Jónás pedig lement a hajó mélyébe, és ott feküdt mély álomba merülve.*”)

4./ Elég most már, Uram!

1Kir 19,4-6: „Ő pedig elment a pusztába egynapi járőföldre. Odaérve egy reketyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: *Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a reketyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt.*”

a./ Elég nagynak kellett lennie Illés kétségbeesésének, mivel hátrahagyta szolgáját, hogy még messzebb menjen (mélyebbre jusson) a pusztában. A félelemhez és kimerültséghez most az egyedüllét is csatlakozik. Az elbátortalanodott emberek gyakran magányos emberek. Illés azonban nem csak magával nincs beszélő viszonyban, mindezzel szemben azt is tudja, hogy mindent elmondhat Istennek (4.v.) „Már az is komoly vigasz és fél győzelem, ha egy ember úgy, mint Illés, az Úr lába elé teszi le kudarcait és csüggedéseit” (H. Lamparter);

(Vö.: 1Móz 21,14-17: „Ábrahám fölkel reggel, fogott egy kenyeret meg egy tömlő vizet, és Hágárnak adta. Föltette azt az asszony vállára, és elküldte őt a gyermekkel együtt. Így ment el, és bolyongott Beérseba pusztájában. Amikor kifogyott a víz a tömlőből, odatette a gyermeket az egyik bokor alá, maga pedig elment, leült vele szemben egy nyíllövésnyi távolságban, és ezt mondta: *Ne lássam, amikor meghal a gyermek. Ott ült vele szemben, és hangosan sírt. De Isten meghallotta a fiú hangját, Isten angyala pedig kiáltott a mennyből Hágárnak, és így szólt hozzá: Mi van veled, Hágár? Ne félj, mert meghallotta Isten a fiú hangját ott, ahol van.*”)

b./ A kimerültségtől elaludt a prófétát Isten erősítő étellel lepi meg, nem pedig ítéletes prédikációval. Ez egyébként kétszer történik meg. Isten egészen gyakorlatiasan törődik „kiégett” szolgájával.

c./ „Szokás szerint azok a legsebezhetőbb pillanataink, amikor egy nagy győzelem után vagyunk, különösen, ha ez a győzelem olyan Istennel való csúcserővel, amelyben Illés is részesült” (C. Swindoll). A Karmelen fordulatot jelentő esemény után Illésnek „elfogyott az ereje.” Így elnyűtt fizikai és pszichikai ereje sodrásából a pusztába vonult.

d./ És mégis, ott volt az az egyetlen személy, Aki megerősítette, és Aki bátorságot öntött bele, és Aki ismét talpra állította. Isten története Illéssel folytatódhatik. A mélypontok az Úr számára nem végpontok, hanem megállási pontok. Túl fontosak vagyunk Isten számára ahhoz, hogy „szakítson velünk.”

e./ Illés testi és lelki erői kilúgozódtak az Isten és népe iránti igényes szolgálatban. Az Úr tudta ezt, és új találkozást készített szolgájának önmagával. Az Istennel való találkozásban sajátságos segítség van a kimerült emberek számára.

(Vö.: 4Móz 23,4: „Isten találkozott Bálámmal, aki ezt mondta neki: Hét oltárt állítottam fel, és bikát meg kost áldoztam mindegyik oltáron;”

Zsolt 59,1-5: „A karmesternek: A ‘Ne veszíts el’ kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyosságtétele abból az időből, amikor Saul embereket küldött, hogy tartsák szemmel a házat, és öljék meg. Ments meg ellenségeimtől, Istenem, védj meg támadóimtól! Ments meg a gonosztevőktől, szabadíts meg a vérszomjas emberektől! Mert ólálkodnak körülöttem, életemre törnek a hatalmasok, pedig se bűnöm, se vétkem, ó URam! Bár nincs semmi bűnöm, sietnek, hogy rám rontsanak. Serkenj föl, jöjj ide, láss meg!”;

Ám 4,12k.: „Ezért bánok így veled, Izráel! És mivel így bánok veled, készülj Istened elé, Izráel! Mert aki hegyeket formál, és szelet teremt, aki tudtára adja szándékát az embernek, aki hajnalt és alkonyatot alkot, és a föld magaslatain lépked, annak neve: az ÚR, a Seregek Istene.”

5./ Kelj fel!

1Kir 19,4-9: „Ő pedig elment a pusztába egy napi járóföldre. Odaérve egy reketyebokorhoz, leült alá, meghalni kívánt, és ezt mondta: Elég most már, URam! Vedd el életemet, mert nem vagyok jobb elődeimnél! Azután lefeküdt, és elaludt a reketyebokor alatt. De egyszer csak egy angyal érintette meg, és ezt mondta neki: Kelj föl, egyél! Amikor föltekintett, látta, hogy a fejénél forró kövön sült lángos és egy korsó víz van. Evett és ivott, majd újra lefeküdt. Az ÚR angyala másodszor is visszatért, megérintette, és ezt mondta: Kelj föl, egyél, mert erőd felett való út áll előtted! Ő fölkelt, evett és ivott, és annak az ételnek az erejével ment negyven nap és negyven éjjel az Isten hegyéig, a Hóreb-ig. Itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés?”

a./ Ott, a bokor alatt találjuk a prófétát a pusztában, önsajnálataiba bonyolódva, ahol kiöntötte a szívét az Úr előtt. Már csak meghalni akar. Isten teljesíti kívánságát, de nem úgy, ahogy Illés gondolta. Hanem úgy, kihozza ebből a szerencsétlen helyzetből. A próféta olyan tapasztalatra tett szert a bokor alatt, ami nekünk is ismerős, ha mi is önsajnálataiba bonyolódunk. Megállapítjuk, hogy ez „egészségtelen” érzélem, ami határtalan, túlzó és becsap bennünket.

(Vö.: Jón 4,1-11: „Ez azonban nagyon rosszul esett Jónásnak, és megharagudott. Így imádkozott az Úrhoz: Ó, URam! Gondoltam én ezt már akkor, amikor még hazámban voltam! Azért akartam először Tarsisba menekülni, mert tudtam, hogy te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted, és még a rosszat is megbánod. Most azért URam, vedd el az én életemet, mert jobb meghalnom, mint élnem! Az ÚR azonban ezt kérdezte: Igazad van-e, hogy haragszol?! Azután kiment Jónás a városból, letelepedett a várostól keletre, készített ott magának egy kunyhót, és odaült az árnyékába, hogy lássa, mi történik majd a várossal. Az ÚRisten pedig úgy intézte, hogy egy bokor nőjön Jónás fölé, árnyékot tartva a feje fölött, és megvédje a rosszsulléttól. Jónás nagyon örült a bokornak. Isten azonban úgy intézte, hogy másnap hajnalhasadáskor egy féreg megszúrja a bokrot, és az elszáradjon. Amikor kisütött a nap, Isten úgy intézte, hogy tikkasztó keleti szél támadjon. Jónás napszúrást kapott, ájultozott, a halált kívánta magának, és azt mondta: Jobb meghalnom, mint élnem! Akkor Isten ezt kérdezte Jónástól: Igazad van-e, amikor haragszol emiatt a bokor miatt? Ő így felelt: Igazam van! Haragszom mindhalálig! Az ÚR ezt mondta: Te számod ezt a bokrot, amelyért nem fáradtál, és amelyet nem te neveltél; amely egy éjjel felnőtt, másik éjjelre pedig

elpusztult. Én meg ne szánjam meg Ninivét, a nagy várost, amelyben több mint tizenkétszer tízezer ember van, akik nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között? És ott a sok állat is!”)

b./ Isten azonban ki akarja hozni embereit a csüggedtség (levertség, deprimáltság, depresszív állapot) és önsajnálát gödréből.

(1.) Az Úr megérinti Illés fájó pontjait. „(Illés) itt bement egy barlangba, és ott töltötte az éjszakát. Egyszer csak így szólt hozzá az ÚR igéje: Mit csinálsz itt, Illés? Ő így felelt: Nagyon buzgókodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni” (1Kir 19,9k.).

(2.) A próféta kifejti, milyen odaszántan harcolt az ÚRért: és titokban Isten szemére veti, hogy nem éppen jogos, hogy éppen őt, aki egyedül hűséges maradt az Úr iránt, halálosan megfenyegették. Illés most még csak a negatívumokat látja. A többi hívó kikerült a látóköréből.

(Vö.: 1Kir 18,3k.: „Ekkor Aháb hívatta Óbadjáhút, a palota felügyelőjét. Óbadjáhú igen félte az URat. Mert amikor Jezábel megölette az ÚR prófétáit, Óbadjáhú magához vett száz prófétát, és elrejtette őket ötvenenként egy-egy barlangba, és ellátta őket kenyérrel és vízzel.”)

c./ Az Úr kinyilatkoztatja magát Illésnek, mint aki az egyetlen Isten.

(Vö.: 1Kir 19,11.13: „Az ÚR ezt mondta: Jöjj ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál. Egy hang pedig így szólt hozzá: Mit csinálsz itt, Illés?”)

Ez igaznak bizonyul akkor, amikor minden Isten ellenes hatalmasságot megremegtet és megsemmisít (szélvész, földrengés, tűz). Azonban sajátságos lényét, szeretetét és hűségét a csendben akarja feltárni Illés előtt. Ha megérintheti szívünket az Úr szelíd hangja, szorosságból tágasságba emel minket.

(Vö.: 2Sám 22,17-20: „Lenyúlt a magasból és fölvettem, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek voltak nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az ÚR az én támaszom. Tágas térre vitt ki engem, megmentett, mert gyönyörködik bennem.”)

Ézs 49,9b-10: „Útközben lesz élelmük, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve, mert az terelgeti őket, aki könnyörült rajtuk, az vezeti őket forrásvizekhez.”)

d./ Az Úr új megbízatásokat készít elő Illés számára.

(Vö.: 1Kir 19,15-19: „Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt.

Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga ökör volt előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját.”

Illés meg le se győzte a csalódását („Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni” (1Kir 19,14)), Isten már feloldja munkatársát a békétlenségből, miközben új megbízatásokat ad neki. Olyan ez, mintha azt mondta volna Isten követének: Ne tapadj le magad mellett (ne maradj magad mellett állva.) Használni akarlak; mert szeretlek.

/III./ AHÁB ÉS NÁBÓT TÖRTÉNETE (6-8.r.)

6./ Aháb kormányzati stílusa

1Kir 21,1-23: „Ezek után a következő dolog történt: A jezréeli Nábótnak szőlője volt Jezréelben, Samária királyának, Ahábnak a palotája mellett. Egyszer Aháb így szólította meg Nábót: Add nekem a szőlődet, hadd legyen az veteményeskertem, mert közel van a házamhoz! Adok helyette jobb szőlőt, vagy ha jónak látod, pénzben adom meg az árát. Nábót így felelt Ahábnak: Az ÚR őrizzen meg attól, hogy odaadjam neked atyai örökségemet! Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit. A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adja nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta: Nem adom neked a szőlőmet. A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerezem neked a jezréeli Nábót szőlőjét. Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábót a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábót a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábót. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábót, így szólt Jezábel Ahábhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelt Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye. Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót véré, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is!” Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az ÚR. Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfi utódait, apraját-nagyját! Olyanná teszem házadat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házát, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házát a bosszantásért, mert fel-

bosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt. Jezábelről pedig így szól az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál!”

a./ Ebben a fejezetben a másik oldaláról ismerjük meg a hitetlen Aháb királyt, aki nyilvánvalóan nem jutott igaz bűnbánatra. Ezúttal megtudunk valamit „kormányzati stílusáról”, és ezúttal is újból előtérbe kerül (felmerül) az Ördög „titkos mozgatójaként” Jezábel, Aháb uralmi mániás felesége. A szöveg olvasásakor olyan benyomásunk támad, mintha Isten nem lenne fültanúja annak, ami itt történik, amíg bizonyos tekintetben az utolsó pillanatban Illés színre lép, és kihirdeti Isten ítéletét.

b./ Saját korunk kellős közepébe érkeztünk, mikor ma ezzel a történettel foglalkozunk. Lábbal tiporhatják-e a jogot a hatalmasok? A Biblia erre igennel válaszol. De nem tehetik büntetlenül! Aháb, a hatalmas ember és Nábót, egy szőlőhegy jogos birtokosa között ellentét támad. Nábót szőlőjéről (földterületéről) van szó. Jóllehet Ahábnak ugyan volt elég kertje és telke. Ő azonban feltétlenül ezt a szőlőt akarta magának.

c./ A kapzsiság (mohóság, birtoklási vágy) eluralkodott rajta. Ezzel kezdődött a bűne. Aki arra vágyik, ami a másikké könnyen halálos kelepcébe kerülhet. Már a bűneset óta sok kimondhatatlan mohóság (sóvárgás) van az emberi szívekben. A „hedonizmus” (gyönyörölv, élvezetek hajszolása) a keresztyén körökbe is bemasírozott. Talán a miénkbe is?

(Vö.: 5Móz 5,21: „Ne kívánd felebarátod feleségét, ne kívánd felebarátod házát, se mezejét, se szolgáját, se szolgáját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé!”)

1Móz 3,6-13: „Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett. Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fügefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. Amikor azonban meghallották az ÚRisten hangját, amint szellős alkonyatkor járt-kelt a kertben, elrejtőzött az ember és a felesége az ÚRisten elől a kert fái között. De az ÚRisten kiáltott az embernek, és ezt kérdezte: Hol vagy? Az ember így felelt: Meghallottam hangodat a kertben, és megijedtem, mert mezítelen vagyok. Ezért rejtőztem el. Az Isten erre azt kérdezte: Ki mondta meg neked, hogy mezítelen vagy? Talán arról a fáról ettél, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél? Az ember így felelt: Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem: Akkor az ÚRisten ezt kérdezte az asszonytól: Mit tettél? Az asszony így felelt: A kígyó szedett rá, azért ettem;”

Józs 7,1.11: „De Izráel fiai hibát követtek el a város kiirtásakor, mert a Júda törzséből való Ákán, Karmi fia, Zabdi unokája, Zerah dédunokája, elvett a kiirtandó dolgokból. Ezért föllángolt az ÚR haragja Izráel fiai ellen. Azért nem tudtak megállni Izráel fiai ellenségeikkel szemben és azért hátráltak meg ellenségeik előtt, mert utolérte őket az átok. Nem leszek többé veletek, ha nem pusztítjátok ki magatok közül a kiirtani valót.”)

d./ Valamit vagy valakit birtokolni akarunk (meg akar szerezni) minden körülmények között és semmiféle eszköztől nem riadunk vissza! És máris kezdődik a baj! A király tárgyalási taktikája ártalmatlannak és jónak tűnt addig, amíg Nábót azt nem mondta, hogy „nem”.

De hát miért vonakodik tulajdonképpen Nábót attól, hogy eladja a földjét? „Ezt nem megátalkodott önfeijűségből teszi; Nábót vonakodásának sajátos motívuma a kegyesség” (H. Lamparter). Aháb iránti elutasító felelete egyben Isten iránti hűsége bátor és határozott kifejezésre juttatása.

(Vö.: Ez 46,18: „Ezt mondja az én Uram, az ÚR: Ha a fejedelem ajándékot akar adni a tulajdonából valamelyik fiának, az a fiáé lehet, mert az ő tulajdon birtokuk az;”

4Móz 36,9: „Ne kerüljön el egyik törzsből a másik törzsbe az örökség. Izráel fiainak törzseiből mindenki ragaszkodik a maga örökségéhez;”

1Sám 24,6k.: „Dávidnak azonban megindult a szíve, miután levágta Saul köpenyének a sarkát, és ezt mondta embereinek: Mentsen meg az ÚR attól, hogy ilyen dolgot kövessenek el az én uram, az ÚR fölkentje ellen, és kezet emeljek ellene, hiszen az ÚR fölkentje ő.”)

7./ Nábót szőlője

1Kir 21,4-16: „Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit. A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? Ő így válaszolt: Beszéltem a jezréeli Nábóttal, és azt mondtam neki, hogy adja nekem a szőlőjét pénzért, vagy ha úgy tetszik neki, szőlőt adok helyette. De ő azt mondta: Nem adom neked a szőlőmet. A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét. Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábótot a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábótot a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábótot. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábótot, így szólt Jezábel Ahábhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meghallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelte Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt.”

a./ Inkább Isten parancsának engedelmeskedik Nábót, mint a király akaratának (kívánság). Az Úr rendje iránti hűség fontosabb volt Nábótnak, mint a pénz, a gazdagság és az embereknél való tisztesség. Nábót tehát Istenért utasította el Ahábot.

(Vö.: 3Móz 25,23: „A földet senki se adja el véglegesen, mert enyém a föld, ti csak jövevények és zsellérek vagytok nálam.)

b./ Aháb túlzott reakciója („Aháb elkeseredve és haragosan ment haza a válasz miatt, amelyet a jezréeli Nábót adott neki, amikor ezt mondta: Nem adom neked atyai örökségemet. Lefeküdt az ágyára, arcát befelé fordította, és nem evett semmit” 4.v.) hihetetlenül nevetségesnek tűnik: olyan, mint mikor egy nevetlen, elkényeztetett gyermek ragaszkodik kívánsága teljesítéséhez. Ez nem tanúskodik érettségről.

A mi vitákban való reakcióink is tükrözhetik lelki érettségünket. Én is sértődötten felhúdom az orrom? Én is befeketítem „ellenfeletem” mások előtt? Bosszút forralok? A könyökömet használom, hogy célba érjek?

(Vö.: Jak 1,19-24: „*Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát. Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott ígét, amely meg tudja tartani lelketeket. Legyetek az ígének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az ígének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükröben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejtí, hogy milyen volt.*”)

c./ Ezen az úton hamar találunk szövetségeseket úgy, ahogy Aháb is talált ilyen szövetségest felesége, Jezábel személyében. Aki támogatta és kész volt arra, hogy megvalósítson egy gyilkos tervet

(Vö.: Kir 21,5.7.: „*A felesége, Jezábel azonban odament hozzá, és így szólt: Min keseredett el úgy a lelked, hogy semmit sem eszel? A felesége, Jezábel ezt mondta neki: Hát nem te uralkodsz most Izráelben? Kelj föl, egyél, és légy jókedvű! Majd én megszerzem neked a jezréeli Nábót szőlőjét.*”)

Ahábnak talán nagyon is kapóra jött, hogy nem rá terhelődött a felelősség, hanem a feleségére. De ebben a dologban ő is ugyanúgy részes volt, mint az asszony. Mindenekelőtt azért, mivel neki, mint uralkodónak a hatalmáról volt szó, amit úgy tűnt, hogy megkérdőjelezett Nábót elutasító válasza (vonakodása, húzódozás, megtagadás). Milyen könnyű összekeverni a hatalmi kívánságokat jogtalansággal és hazugsággal!

(Vö.: 5Móz 16,19: „*Ne ferdítsd el az ítéletet, ne légy személyválogató, és ne fogadj el vesztegetést, mert a vesztegetés elvakítja a bölcseket is, és az igaz beszédet is elferdíti.*”)

d./ Helmut Lamparter jelentőségteljes szavakkal ábrázolja azt, hogy mi játszódott le a palotában: „Az egyedül igaz Istentől való elfordulás, az istenfélelem elhagyása, a Baálhoz való odafordulás maga után vonta az igazság (a jog) elferdítését. Ez nem csak Aháb idejében volt így. Vedd ki az istenfélelmet a hatalmas ember szívéből, és elkerülhetetlenül olyan tapasztalatokat szerzel, hogy darabokra törik az igazság. Ez borzalmas!” – Tűnődjünk el ma azon: hol vannak rejtett hatalmi törekvések az életünkben, amiket le kell győznünk?

(Vö.: Jer 45,5: „*És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek! Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az ÚR –, de te életedet ajándékul kapod, bárhová mégy.*”)

8./ Isten kormányoz

1Kir 21, 8-29: „*Ekkor leveleket írt Aháb nevében, lepecsételte annak gyűrűjével, és elküldte a leveleket azoknak a véneknek és nemeseknek, akik Nábóttal egy városban laktak. A levelekben ezt írta: Hirdessetek böjtöt, és ültessétek Nábót a nép élére. Vele szembe pedig ültessetek két hitvány embert, akik így tanúskodjanak ellene: Átkoztad Istent és a királyt! Azután vigyétek ki, és kövezzétek agyon. A város polgárai, a vének és a nemesek, akik abban a városban laktak, úgy is tettek, ahogyan Jezábel megüzente nekik, és ahogyan a nekik küldött levelekben írta. Böjtöt hirdettek, és Nábót a nép élére ültették. Odajött a két hitvány ember is, leültek vele szemben, és ezek a hitvány emberek így tanúskodtak Nábót ellen a nép előtt: Átkozta Nábót Istent és a királyt! Ezért kivitték őt a városból és agyonkövezték. Azután ezt az üzenetet küldték Jezábelnek: Agyonkövezték Nábót. Amikor Jezábel meghallotta, hogy agyonkövezték Nábót, így szólt Jezábel Ahábhhoz: Kelj föl, vedd birtokba a jezréeli Nábót szőlőjét, amelyet nem akart pénzért neked adni, mert nem él már Nábót, hanem meghalt. Amikor Aháb meg-*

hallotta, hogy Nábót meghalt, fölkelt Aháb, lement a jezréeli Nábót szőlőjébe, és birtokba vette azt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Eredj, menj el Aháb izráeli király elé, aki Samáriában lakik, de most éppen a Nábót szőlőjében van, ahová azért ment, hogy birtokba vegye. Így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Öltél, és még birtokot is szereztél? Azután így beszélj hozzá: Ezt mondja az ÚR: Ahol a kutyák felnyalták Nábót vérét, ugyanott nyalják fel a kutyák a te véredet is! Aháb így felelt Illésnek: Rám találtál, ellenségem?! Ő ezt mondta: Rád találtam, mivel arra adtad magad, hogy olyat tégy, amit rossznak lát az ÚR. Ezért én veszedelmet hozok rád, és kisöpörlek téged. Kiirtom Izráelből Aháb férfi utódait, apraját-nagyját! Olyanná teszem házat, mint Jeroboámnak, Nebát fiának a házat, és mint Baasának, Ahijjá fiának a házat a bosszantásért, mert felbosszantottál, és vétekbe vitted Izráelt. Jezábelről pedig így szól az ÚR: A kutyák eszik meg Jezábelt Jezréel falánál! Aki Aháb hozzátartozói közül a városban hal meg, azt a kutyák eszik meg, aki pedig a mezőn hal meg, azt az égi madarak eszik meg. Nem volt senki más olyan, aki annyira ráadta volna magát annak a cselekvésére, amit rossznak lát az ÚR, mint Aháb, mert félrevezette a felesége, Jezábel. Igen utálatos dolgokat művelt, követte a bálványokat egészen úgy, ahogyan az emóriak tették, akiket kiűzött az ÚR Izráel fiai elől. Amikor Aháb meghallotta ezeket a szavakat, megszaggatta ruháját, a testére zsákruhát öltött, böjtölt, zsákruhában is hált, és csendesen járt-kelt. Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez: Látod, mennyire megalázta magát előttem Aháb? Mivel megalázta magát előttem, az ő idejében nem hozom rá azt a veszedelmet; majd csak a fia idejében hozok veszedelmet a házára.”

a./ Minden időben voltak uralkodók, akik meg voltak győződve arról, hogy jogos az, ami nekik hasznos, vagy legjobb esetben, ami a népnek hasznos. Isten igéje azonban más lépéseket (mérce, méretarány) állít fel. Az az igaz, ami Isten előtt igaz, minden más hazugság. „Ahol a hazugság szövetségre lép a hatalommal, ebben a világban az igazság (jog, törvény) még mindig ebek harmincadjára jutott (kerekek alá kerül, tönkremegy, erkölcsileg lezüllött)” (H. Lamparter).

(Vö: Péld 6,12-15: „A mihaszna és rosszindulatú ember hamis szájjal jár-ke, szemével kacsingat, lábával jelt ad, és ujjával integet. Fonákság van szívében, rosszat kohol mindenkor, és viszálykodást szít. Azért hirtelen tör rá a veszedelem, egy pillanat alatt összetörik menthetetlenül.”)

b./ Jezábel alattomos terve sikerült: Nábótot megölték. Most már birtokba vehette Aháb a szőlőskertet. Csodálkozunk-e azon, hogy egyáltalán nem számított neki, hogy részt vegyen ebben a közös játékban. Ilyen vakká azonban csak a hatalom teheti az embert. Aháb lerombolta a kerítést, és ezt a földterületet a korona birtokának nyilvánította.

c./ És Isten? „Ekkor így szólt az ÚR igéje a tisbei Illéshez.”

Harmadszor áll Illés szemtől szembe a királlyal azért, hogy közölje vele (bejelent) Isten ítéletét. Ha pontosabban megfigyeljük az ítéletes üzenetet, akkor látjuk, mennyire jól ismeri Isten ennek a szörnyű jogtalanságnak minden részletét.

Azt gondolhatnánk, Isten félvállról vette Jezábelt, amikor megírta ez az asszony a levelét. Az Úr azonban látta azt, hogy repülnek majd a kövek, és hogy jönnek a kutyák...

d./ Isten tudta. És Isten látta. Vigasztaló ezt tudni. Az Úr senkit sem téveszt szem elől, akiknek igazságtalanul kell szenvedniük és meghalniuk a világban.

(Vö.: 2Kir 20,5: „Menj vissza, és mondd meg Ezékiásnak, népem fejedelmének: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Én meggyógyítalak, három nap múlva már fölmehetsz az ÚR házába;”

Jób 34,21: „Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését;”

Zsolt 33,14: „Lakóhelyéből rátekint a föld minden lakójára.”)

e./ Minden jogtalanságnak Isten a bírása, és bírása is marad. Mikor eljön Isten órája, igaz ítéletet fog tartani.

(Vö.: Zsolt 9,9: „Igazságosan bíraskodik a világ fölött, részrehajlás nélkül ítéli a nemzeteket;”

Zsolt 96,10: „Mondjátok el a népeknek, hogy uralkodik az ÚR! Bizony, szilárdan áll a világ, nem inog. Igazságosan ítéli a népeket;”

Ézs 11,3b-4: „Nem a látszat után ítél, és nem hallomás után dönt, hanem igazságosan ítél a nincstelenek ügyében, és méltányosan dönt az ország szegényeinek dolgában. Megveri a földet szájának botjával, ajka leheletével megöli a bűnöst.”)

Isten kegyelmes és irgalmas, és az is marad, de szent Isten is. Nem áll meg előtte semmi igazságtalanság (jogtalanság).

/IV./ ISTEN MAGÁHOZ VESZI ILLÉST (9-10.r.)

9./ Illés utolsó földi napjai

2Kir 2,1-14: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította. Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta.”

a./ Csodálatos eseményeket tudunk meg igeszakaszunkban Illés utolsó földi napjairól és óráiról, amik bátoríthatnak minket. Illés élete vége diadal volt, ragyogó győzelem. Isten egészen különöset tervezett vele, olyat, amit rajta kívül csak Énók élt át.

(Vö.: 1Móz 5,24: „*Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten;*”
Zsid 11,5: „*Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt az Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyóságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves.*”)

b./ Olvastuk, ahogy Illés színre lépései újra és újra hirtelen fellángoló tűzzel voltak összekapcsolva, amik jelek voltak arra vonatkozóan, hogy jelen volt a szent és élő Isten. Erre utalnak számunkra a tüzes szekér és tüzes paripák is, amiket azért küldött Isten, hogy dicsőségébe vegye Illést.

c./ Már Illés mellett volt Elizeus, az Isten által kiválasztott utód. És Elizeus egészen végig feltétlenül atyai barátja mellett akart maradni. Utolsó közös vándorlásukon (gyalogtúra) Illés arra gondolt, hogy hátrahagyja utódját; ő azonban hallani sem akart erről. „Vannak emberek, akikkel kapcsolatban azt akarjuk, hogy jobb lenne, ha nem jönnének velünk, vagy legkevésbé szeretnénk, hogy a végpontig elkísérjenek” (H. Lamparter). Illés is ilyen ember volt.

d./ Illés és Elizeus közösen tette meg visszafelé azt az utat, amelyen Isten egykor bevezette népét az ígéret földjére: Gilgál (az a hely, ahol új élet kezdődött Izráel számára); Béthel (az imádkozás helye, ott épített Ábrahám Istennek egy oltárt); Jerikó (a győzelem helye) – Isten népével való történelmének kiemelkedő helyei.

(Vö.: Józs 4,19k.: „*Az első hónap tizedikén jött fel a nép a Jordánból, és tábornok ült Gilgálban, Jerikó keleti határán. Azt a tizenkét követ, amelyet a Jordánból vettek ki, Gilgálban állíttatta föl Józsué;*”

Józs 5,2: „*Abban az időben mondta az ÚR Józsuénak: Csinálj kőkéseket, és végeztess el újból Izráel fiai között a körülmétélést;*”

1Móz 13,3k.: „*A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között;*”

Józs 6,1k.: „*Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: A kezébe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt.*”)

e./ Vannak a mi személyes életünkben is és Jézus gyülekezete életében is fontos helyek és események, amelyekre hálásan emlékezhetünk. Ezek új bátorságot ajándékozhatnak a továbbhaladáshoz, miközben ezek életben tartják az Isten hűségére való emlékezést a szívünkben.

(Vö.: Zsolt 111,1-10: „*Dicsérjétek az URat! Hálát adok az ÚRnak teljes szívűből! a becsületes emberek körében és közösségében. Nagyok az ÚR tettei, kikutathatják, akiknek csak kedvük telik benne. Munkája fenséges és ékes, igazsága örökre megmarad. Emlékeztessé tette csodáit, kegyelmes és irgalmas az ÚR. Eledelt adott az istenfélőknek, örökké emlékezik szövetségére. Hatalmas tetteit kijelentette népének, nekik adta a pogányok birtokát. Kezének munkái igazak és jogosak, rendelkezései maradandóak, rendíthetetlenek mindörökké, igazán és helyesen vannak megalkotva. Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve. A bölcsesség kezdete az ÚR félelme. A józan eszűek mind eszerint élnek. Az ő dicsérete örökre megmarad;*”

2Móz 17,14: „*Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól!;*”

2Tim 2,8: „*Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom.*”)

10./ Elizeus végig Illés mellett marad

2Kir 2,1-11: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsijelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe.”

a./ Hiába várunk a két próféta között végbement részletes beszélgetés feljegyzésére. De bizonyára egyetlen haszontalan szót sem váltottak egymással. Illés felkészült belsőleg az Istennel való találkozásra, és Elizeus tiszteletben tartotta a hallgatását.

Isten vezetései nem az emberi kíváncsiságot akarják kielégíteni, hanem ahhoz akarnak hozzájárulni, hogy még mélyebben bízzunk az Úrban. És nem utolsósorban arra való, hogy engedelmességünk által tisztességet adjunk neki. Ez érvényes a prófétaiskolák „tanítványaira” is, akik az ország különböző területein működtek.

b./ A prófétatanítványok rendszerint kisebb vagy nagyobb lakóközösségben éltek egymással. Megosztották életüket egymással egy bizonyos időtartamra, és iskola-közösséget is képeztek. Illéstől, „próféta-atyjuktól” sokat tanultak Izrael Istenéről. Isten igéjével foglalkoztak, eszmecserét folytattak erről, és mindenekelőtt elsajátították (begyakorol, beletanul) azt az életet, amelyik Isten akaratán tájékozódik. Ebben Illés igazi példakép volt számukra.

c./ Vajon élete csodálatos végére is felkészítette őket Illés? Vagy a Szentlélek által tudták meg, hogy anélkül veszi fel az Úr Illés dicsőségébe, hogy a próféta meghalna (halált látta) ? (5.v.: „A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok!”)

Nem tudjuk, hogy csupán közölni akarták-e Illéssel ismeretüket vagy részletesen akartak-e vele beszélni e sajátságos eseményről? – Illés mindenesetre visszautasítja őket. Vannak dolgok, amire nem lehet, vagy nem kell szót vesztegetni.

d./ Közös útjuk folyamán Illés és Elizeus eközben a Jordánhoz érkeztek. Elizeus hűséges maradt mesteréhez és barátjához. Kitartása (állhatatossága) talán Isten hűségének a példája. Isten akkor is mindig övéivel marad, ha az embereknek el kell válniuk egymástól. Isten állandó kísérőnk akar maradni, nappal is és éjszaka is.

(Vö.: Zsolt 40,12: „URam, ne vond meg tőlem irgalmadat, szereteted és hűséged őrizzen szüntelen!”)

Zsolt 121,3: „*Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ;*”

Péld 3,26: „*Mert az ÚRban bizakodhatsz, és ő megőrzi lábad a csapdától.*”)

e./ A Róm 1-4-ben Pál annak a kérdésnek jár utána: hogyan igazul meg az ember hit által. Először negatíve foglalkozik ezzel (1,18-3,20), majd pedig a pozitív oldalával (3,21-4,25). Az első négy fejezetben huszonötször fordul elő a „hinni” szó, azonban csupán kétszer az „élni” kifejezés. Az 5-8 fejezetek aztán a megigazultak hitből való életével foglalkoznak. Ezért a „hinni” kifejezés csak igen ritkán, ezzel szemben az „élni” szó huszonötször fordul elő.

6./ ISTEN MINDENT GONDOSAN MEGTERVEZETT

ALLES IST SORGFÄLTIG GEPLANT

BLZ Dezember 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-9.html>

– Óévre –

Zsolt 40,6: „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni;”

1Pét 1,18-21: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén. Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül, és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.”

1./ A pásztoroknak Betlehem mezején beszélt Isten csodálatos tervéről, „az egész nép öröme” szóló tervéről, minden ember megmentése tervéről. „Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 4,2).

a./ Jézus Isten akaratában és tervében élt, amint emberré lett, amint bűn nélküli életet folytatott, amiben nem kevesebb kísértésnek volt kitéve, mint mi.

(Vö.: 1Tim 2,4-6: „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággént a maga idejében;”

Zsid 2,14-17: „Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hozzájuk hasonlóan részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt; és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt egész életükben rabok voltak. Mert nyilván nem angyalokat karol fel, hanem Ábrahám leszármazottait karolja fel. Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie a testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap legyen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért;”

2Pét 3,9: „Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”)

b./ Isten tervében volt Jézus Krisztus, amikor a keresztre való előretételezésében azt mondta: „Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod” (Mt 26,42).

2./ Örömiinkre Jézus bele vont minket a saját tervébe, hogy sok embernek – gyászolóknak, rezignáltaknak, vétkeseknek, kételkedőknek és nyomorultaknak – örömiöt vigyünk.

a./ Azt akarja, hogy **követei** legyünk. Jézus azt mondta az Atyának: „*Ahogy engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba*” (Jn 17,18). Így vagyunk tehát Jézus helyett követek és kérjük: béküljete meg Istennel: „*Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*” (2Kor 5,20).

b./ Ez olyan **élettartalom**, amiért megéri élni. Minden sötétségnek is, minden nehézségnek is megvan az értelme: „*Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek*” (1Kor 4,12).

(Vö.: Ézs 41,27: „*Én mondtam először Sionnak: Itt vannak már! Én küldtem Jeruzsálembe azt, aki örömhírt vitt;*”

Ézs 52,7: „*Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!*”)

Jézus azt mondja életéről: „*Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját*” (Jn 4,34).

c./ Ha olykor nagyon fáradtak is, esetleg kilúgozottak vagyunk is, **új erő árad** életünkbe, ha elfogadjuk Isten tervét a magunk számára az egyes szituációkban.

(Vö.: Zsolt 86,10: „*Nagy vagy te, csodákat teszel, te vagy Isten egyedül!*”)

5Móz 32,3k.: „*Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.*”)

3./ „**Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te**” (Mk 14,36).

Zsolt 18,22-24: „*Hiszen vigyáztam az ÚR útjára, és nem hagytam el hűtlenül az Istent. Minden törvényére ügyeltem, és rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől;*”

Jób 23,11-12: „*Szorosan járok a nyomában, az ő útján maradok, nem térek le róla. Ajkának parancsából nem engedek, keblemben zártam szája mondásait.*”

a./ Hétköznapijaink eseményei közepette mondhatjuk mennyei Atyánknak: „Engedd, hogy **megmaradjak akaratodban, tervedben**. Ez életünk igen kis dolgaiban is megtörténhetik. A kis eseményekben, az egyes lépésekben tűzi ki az ember az irányt.

b./ Atyám, ha azt akarod, hogy ezt a **kellemetlen munkát elvégezzem** – itt vagyok! – Ha ezt a feladatot mára soroltad be napirendembe, nem akarok ellene tiltakozni, félelemből sem akarok egyáltalán meghátrálni. Bízom abban, hogy terved jó, és el akarsz érni valamit vele akkor is, ha azt én még nem látom. Mert „*bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az ÚR. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál*” (Ézs 55,8k.).

c./ Atyám, ha ezt az **embert** állítod mellém, aki nekem **idegen**, aki egyáltalán nem fontos számomra, ezt nem azért tetted, hogy a Sátán elbuktasson és nevéssen rajtam. Más terved van. Engedd, hogy megtanuljam, hogy a gabonamag azért esik a földbe, hogy meghaljon, és gyümölcsöt hozzon – sok gyümölcsöt, amikben örömd leled.

(Vö.: Jn 15,16: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek;”

Róm 8,28: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott;”

Fil 1,17-21: „Azok pedig számításból, nem tiszta lélekkel hirdetik a Krisztust, mert azt hiszik, hogy gyötrelmet okoznak nekem fogságomban. Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok. Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”)

d./ „Atyám, ha ebben a pillanatban az egyedüllétet várod tőlem, vagy ha olyan helyre állítasz, ahol úgy érzem, lelkileg nem növekszem – tudom, nem követelsz túl sokat tőlem. Tudom, hogy erőd gyengeségeimben bizonyul hatalmasnak. Pállal szeretném én is megtanulni: „Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem” (2Kor 12,9). Tervedben rendelkezésedre akarok állni, és mindig újra feltételezem neked, hogy még ma csodát teszel.

(Vö.: Jóh 42,2: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál;”

Ef 3,20k.: „Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen;”

Zsid 13,20k.: „A békeesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztort, tegyen készségessé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves Őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”)

4./ Ma van az esztendő utolsó napja, amelyben olyan sokan elvárásokkal voltak irántunk, de bizonyos félelmekkel kezdtük el.

(Vö.: Zsolt 40,6: „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni;”

Jóh 5,8-9: „De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, aki hatalmas dolgokat művel, kikutathatatlanul, csodás dolgokat, megszámlálhatatlanul.”)

a./ **Átéltünk-e valamit Isten terveiből, a csodákból, amiket értünk tett?** Dávid azt mondta egyszer visszatekintéssel egy veszélyes időszakra: „Áldott az ÚR, aki csodálatos hűséggel bánt velem az ostromlott városban!” (Zsolt 31,22) („Csodálatosan megbizonyította rajtam jószágát a szorongatás félelmében.”) Nekünk is voltak olykor ehhez hasonló tapasztalataink.

(Vö.: 1Sám 7,12: „Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sín között, és elnevezte Eben-Háezernek, mert ezt mondta: Mindedig megsegített bennünket az ÚR!”)

b./ Ha megtapasztaltuk is Isten hűségét, szeretetét, gondoskodását és csodálatos segítségét, milyen gyorsan adódik újra a kérdés: de mi vár ránk az újévben? Hogy fog folytatódni? Senkit sem jut az újévbe Istenünk kísérete nélkül, aki csodát tesz rajtunk és értünk.

c./ Pál azt írta egyszer a korinthusiaknak: „Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást” (2Kor 1,8-11).

(Vö.: 1Sám 17,37: „Azután ezt mondta Dávid: Az ÚR, aki megmentett engem az oroszlán és a medve karmától, meg fog menteni ennek a filiszteusnak a kezéből is. Saul így felelt Dávidnak: Menj el, az ÚR legyen veled!”)

Zsolt 34,19-20: „Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkiüket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimentí az ÚR;”

Ézs 46,3k.: „Hallgass rám, Jákób háza, és Izráel házának egész maradéka, ti, akiket születések óta hordozok, világra jöveletek óta vislek: Vénsegetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én vislek, én hordozlak, én mentelek meg.”)

d./ Az újévben naponként meg fogjuk tapasztaljuk Isten értünk és velünk való cselekedeteit, amikre szükségünk lesz akkor, ha valaminek érte kell történnie, ha embereket kell kivezetni a Sátán hatalmából, és hogy céljához érjen az életünk.

Tudhatjuk: Istenünk nagy és csodákat tesz! Igen, „áldott az ÚRisten, Izráel Istene! Egyedül ő tud csodákat tenni! Áldott legyen dicső neve örökre, töltse be dicsősége az egész földet! Ámen, ámen” (Zsolt 72,18k.);

(Vö.: ApCsel 15,12: „Ekkor elcsendesedett az egész gyűlés, és meghallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, milyen sok jelt és csodát tett általuk Isten a pogányok között;”

Róm 15,18k.: „Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel, jelek és csodák erejével, a Lélek ereje által: úgyhogy Jeruzsálemtől kezdve egészen Illíriáig mindenfelé hirdettem a Krisztus evangéliumát.”)

7./ JÉZUSBAN, AZ IGAZI SZŐLŐTŐKÉN MARADNI

– JN 15,1-8. –

AN JESUS, DEM WEINSTOCK, BLEIBEN – Johannes 15,1-8.

BLZ Januar 2007

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-87.html>

Jn 15,1-8: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.*”

I./ A TANÍTVÁNYOK MESTERÜKKEL VANNAK ÚTKÖZBEN

Jn 13,1-10.13-17: „*A húsvét ünnepe előtt Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övéit e világban, szerette őket mindvégig. És vacsora közben, amikor az ördög már a szívébe sugallta Júdás Iskáriótesnek, Simon fiának, hogy árulja el őt, Jézus jól tudva, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy: felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt véve, körülkötötte magát; azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni, és törölni azzal a kendővel, amellyel körül volt kötve. Eközben Simon Péterhez ért. Az így szólt hozzá: „Uram, te mosod meg az én lábamat?” Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Péter így szólt hozzá: „Az én lábamat nem mosod meg soha.” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Simon Péter erre ezt mondta neki: „Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!” Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mind.” Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.*”

1./ **A tanítványok Mesterükkel vannak útközben.** Este van – különös este. A nap eseményei zsúfoltan követték egymást, és nem volt könnyű megbirkózni velük.

a./ A tanítványok már elkészítették a páskavacsorát, aztán megtapasztaltak egy kudarcot és egy egyidejű jótéteményt, amikor Jézus maga elé vette a mosdótálat, és mindegyikük lábát megmosta. A megtisztulás került beszélgetésük középpontjába.

b./ De szó volt a szolgálatról, a szeretetről és áruhátról is. Olyan sok mindent mondott Jézus a véréről, a Szentlélekről, akit Vigasztalóként akart elküldeni, és az irántuk való szeretetéről.

(Vö.: Mt 26,26-28: „Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!” Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára;”

Jn 14,6.15-21: „Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok. Még egy kis idő, és a világ többé nem lát engem, de ti megláttok, mert én élek, és ti is élni fogtok. Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek. Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”)

c./ Már késő lett, amikor zsoltárokat énekeltek /Zsolt 113-118./

(Vö.: Zsolt 113: „Dicsérjétek az URat! ÚRnak szolgálai, dicsérjétek, dicsérjétek az ÚR nevét! Legyen áldott az ÚR neve most és mindörökké! Napkelettől napnyugatig dicsérjétek az ÚR nevét! Magasan fölötte van az ÚR minden népnek, dicsősége fölötte van az egeknek. Ki hasonlítható Istenünkhöz, az ÚRhoz, aki a magasban lakik, és a mélybe néz, az égre is, a földre is? Fölemeli a porból a nincstelent, és kiemeli a szemézből a szegényt. Az előkelők közé ülteti, népe előkelői közé. Megengedi, hogy a meddő úgy lakjék a házban, mint fiaknak boldog édesanyja. Dicsérjétek az URat!;”

Zsolt 114: „Amikor Izráel kivonult Egyiptomból, Jákób háza népe az idegen nyelvű nép közül, Júda lett az ÚR szent népe, Izráel a birodalma. Látta a tenger, és elfutott, a Jordán pedig meghátrált. A hegyek ugrádoztak, mint a kosok, a halmok, mint a bárányok. Mi lelt téged, tenger, hogy elfutottál, és téged, Jordán, hogy meghátráltál? Hegyek, mit ugrádoztok, mint a kosok, és ti halmok, mint a bárányok? Reszkess, te föld, az Úrtól, Jákób Istenétől, aki a sziklát bővizű tóvá változtatta, a kovakövet forrássá!;”

Zsolt 115: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szerete-
tedért és hűségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart! A bálványok ezüstből és aranyból vannak, emberi kéz csinálmányai. Van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak. Van fülük, de nem hallanak, van orruk, de nem szagolnak. Van kezük, de nem tapintanak, van lábuk, de nem járnak, nem jön ki hang a torkukon. Hozzájuk hasonlóknak lesznek készítőik, és mindazok, akik bennük bíznak. Izráel, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Áron háza, az ÚRban bízzál! Segítséged és pajzsod ő. Akik félitek az URat, az ÚRban bízzatok! Segítség-
etek és pajzsotok ő. Gondol ránk az ÚR, meg fog áldani. Megáldja Izráel házáat, megáldja Áron házáat. Megáldja azokat, akik félik az URat, a kicsinyeket a nagyokkal együtt. Szaporít-
son meg titeket az ÚR, titeket és fiaitokat! Áldjon meg titeket az ÚR, aki az eget és a földet

alkotta! Az egek az ÚR egei, de a földet az embereknek adta. Nem a halottak dicsérik az URat, nem azok, akik a csend honába tértek, hanem mi, mi áldjuk az URat most és mindörökké. Dicsérjétek az URat!;”

Zsolt 116: „Szeretem az URat, mert meghallgatja könyörgésem szavát. Felém fordította fülét, ezért őt hívom segítségül, amíg csak élek. Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban vagyok. De az ÚR nevét hívom segítségül: Ó URam, mentsd meg életemet! Kegyelmes és igazságos az ÚR, irgalmas a mi Istenünk. Megőrzi az ÚR az együgyűeket, elesett vagyok, de ő megsegít. Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR! Megmentettél engem a haláltól, szememet a könnyhullatástól, lábamat az elbukástól, az ÚR színe előtt járhatok az élők földjén. Hittem, ha így szólok is: Igen nyomorult vagyok! Kétségbeesésemben mondtam: Minden ember hazug! Mit fizessek az ÚRnak a sok jóért, amit velem tett? A szabadulásért fölemelem a poharat, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat, egész népe jelenlétében. Drágának tekinti az ÚR híveinek halálát. Ó URam, én a szolgád vagyok, szolgád vagyok, szolgálód fia: levetted rólam a bilincset. Hálaáldozatot mutatok be neked, és az ÚR nevét hirdetem. Teljesítem az ÚRnak tett fogadalmaimat egész népe jelenlétében, az ÚR házában udvaraiban, tebenned, Jeruzsálem! Dicsérjétek az URat!;”

Zsolt 117: „Dicsérjétek az URat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicsérjétek az URat!;”

Zsolt 118: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! Mondja hát Áron háza, hogy örökké tart szeretete! Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük!

Körülvettek, be is kerítették, de az ÚR nevében szembeszállok velük! Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbján hatalmasan munkálkodik! Fölemelte jobbát az ÚR, az ÚR jobbján hatalmasan munkálkodik! Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az ÚR tetteit! Keményen megfeddett engem az ÚR, de nem adott át a halálnak. Nyissátok ki előttem az igazság kapuit! Bemegyek, és hálát adok az ÚRnak!

Ez az ÚR kapuja: igazak mehetnek be rajta. Hálát adok neked, hogy meghallgattál, és megszabadítottál. Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen! Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét! Áldott, aki az ÚR nevében jön! Megáldunk titeket az ÚR házából. Az ÚR az Isten, ő adott nekünk világosságot. Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvaihoz! Istenem vagy, hálát adok neked, Istenem, magasztallak téged! Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”)

d./ A Mester felszólította őket: „**keljete fel, menjünk el innen**” (Jn 14,31). Jézus elindult céltudatosan a kereszt felé, ahol nemsokára meghalt, mégis bensőleg intenzíven foglalkozott tanítványaival. A tanítványok megfontoltan és aggódó szívvel követték lefelé a Kedron völgyébe

(Jn 18,1: „Miután ezeket elmondta Jézus, kiment tanítványaival a Kedron-patakon túlra. Volt itt egy kert, ide ment be tanítványaival együtt.”)

2./ A Gecsemáné kertbe szőlők között vezetett az út.

a./ Itt Jézus megállt és megfontoltan nézett egy szőlőtőkére. A tanítványok köréje csoportosultak, és Jézus elkezdett nekik beszélni magáról és az Atyáról, rólunk és róluk. Az ÚR ezekkel a szavakkal kezdte beszédét: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda*” (Jn 15,1).

b./ Ez a kulcs-mondat, amiből az összes többi kifejezés következik. Jézus ezzel szembeállítja az összes eddigi, Izráelben létező szőlőtőke elképzeléseket.

(Vö.: Ézs 5,1-7: „*Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várt, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy leleljen, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra vár, és lett kiáltó gazság!*”)

c./ Az Ószövetségben Izráel népét Isten szőlőjének tartották. Isten sok fáradságot és szeretet ruházott be szeretett szőlőjébe. Abban lelte (kereste) boldogságát. Ez mindazonáltal nagy csalódássá lett számára. A nemes szőlőből terméketlen, vad szőlőtőke lett. Ezért Isten, az Atya most másik utat választ. Elküldi Fiát, mint igazi szőlőtőt ebbe a világba. Jézus elfogadta ezt a feladatot, hogy szőlőtőke legyen. Ez szolgáló feladat. A szőlőtőke a talajtól függ, az tartja készenlétben számára a tápanyagot és a vizet. Jézus mélyen beásta gyökereit az Atya örök világába. Onnan szerez be mindent, ami ahhoz szükséges, hogy igaz szőlőtő legyen és gondoskodhasson a vesszőkről.

d./ Hogy Jézus vállalta ez a feladatot, ezt mutatja alázata. Az igazról ez olvasható a Zsolt 92,13-ban: „*Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus.*” Jézus sem mint cédrus, sem mint tölgyfa nem keltett elismerést. Ezek a fák szépek és értékes faanyagot adnak. Egy szőlőtőke ilyen nem képes felmutatni. A lombos fák télen levelek nélkül is megőrzik bájosságukat, szépségüket. Egy szőlőtőke télen teljesen kopár. Jézus igazi szőlőtőkeként egyetértett azzal, mikor ezt mondták róla: „*Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna*” (Ézs 53,2).

(Vö.: Ézs 53,3-12.: „*Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmaik férfiai, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődtünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. Mindnyáján tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért. Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját. Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiértik a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?! A bűnösök közt adtak sírt neki, a gazdagok közé jutott halála után, bár nem követett el gonoszságot, és nem beszélt álnokul. Az ÚR akarata volt az, hogy betegség törje össze. De ha fel is áldozta magát jóvátételül, mégis meglátja*”

utódait, sokáig él. Az ÚR akarata célhoz jut vele. Lelki gyötrelmeitől megszabadulva látja őket, és megelégedett lesz. Igaz szolgám sokakat tesz igazzá ismeretével, és ő hordozza bűneiket. Ezért a nagyok között adok neki részt, a hatalmasokkal együtt részesül zsákmányban, hiszen önként ment a halálba, hagyta, hogy a bűnösök közé sorolják, pedig sokak vétkét vállalta magára, és közbenjárt a bűnösökért.”)

3./ Mikor a szőlősgazda minden vesszőt két szemre visszametsz és ezeket ív alakban egy korlátra erősíti, a szőlőtőke a keresztre emlékeztet – arra a helyre, amelyen Jézus meg fog halni.

a./ Szenvedni fog és meghal, hogy mi vesszőkként élhessünk a szőlőtőkén. Ebben a tudatban jelenti ki Jézus röviddel halála előtt a hetedik én vagyok kifejezést: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda” (Jn 15,1).

b./ Az „én Atyám a szőlősgazda” kifejezés megerősíti azt, hogy Jézust Isten „ültette ebbe a földbe”, és Jézus egyúttal az örökkévalóságba gyökerezett.

c./ Nem csendül meg ebben a mondatban vigasztalás és öröm is? A szőlőtőke nincs akárkinek kiszolgáltatva. Embereknek sem. E világ fejedelmének sem. Nem a szőlőtőke egyedül a szőlősgazdához, az Atyához tartozik. Ezt tudva visel felelősséget mindenért, ami történik, és abszolút bizalomra méltó.

II./ AZ ATYA GYÜMÖLCSÉRT EPED

Jn 15,1-8: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”

a./ Az Atyáról van szó a Jn 15,1-8 elején és végén. Az első versben megtudjuk, hogy Ő a szőlősgazda, a tulajdonos. Ő gondoskodik a szőlőtőkéről – megtisztítja, megmetszi. A nyolcadik versben arról olvashatunk, hogy az Atya a gyümölcs által dicsőíttetik meg.

(Vö.: Zsolt 22,24: „Kik az URat féltetik, dicsérik, őt, Jákób utódai, mind dicsőítsék őt! Rettegjétek tőle Izráel utódai mind!”)

Jn 13,31: „Most dicsőült meg az Emberfia, és az Isten dicsőült meg őbenne;”

1Pét 4,11: „Ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökön-örökre. Ámen.”)

b./ Ha valaki egy bont kap ajándékba egy dízcserjére, abból nem tud haszonnövényt, de egyetlenegy szőlőtőkét sem vásárolni. Egy dízcserjétől azt várja a tulajdonos, hogy szép virágai legyenek, különös illata legyen. Örvendezni akar a cserje szépségének.

Aki, mint a mennyei szőlősgazda, szőlőt ültet, éspedig egyedülálló fajtát, az valami mást vár: gyümölcsre vár. A szőlőtőke is virágzik és illatozik, de csak egészen rövid ideig. Ez különös, de nem a leglényegesebb rajta. Ha csak virágozna és illatozna, csalódna a szőlősgazda.

c./ Jézus ezzel a mondattal egészíti ki a szőlőtőkéről való képet: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt...* (Jn 15,5). A gyümölcs életünk termése.

d./ Gyümölcsöt hozni kettős feladat: ezek teszik lehetővé a „megsokszorozódást” és táplálnak. Valamilyen bátorítást, üdvös dolgot kell másoknak tőlünk kapni.

(Vö.: 1Móz 39,2-4: „*De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amire hozzáfog. Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát;*”

1Móz 45,5-7: „*De most ne bánkódjatok, és ne keseregjetez amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten elöttetek, hogy életben maradjatok. Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. Isten küldött el engem elöttetek, hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással;*”

1Móz 49,22-26: „*Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. Ezért keserítik, nyilazzák, kergetik az íjászok. De mozdulatlan marad íja, feszülnek izmos kezei Jákób erősségének kezétől, onnan, Izráel pásztorától, kösziklájától, atyád Istenétől, ki megsegít téged, a Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival, az emlékek és anyaméh áldásaival. Atyád áldásai erősebbek az örök hegyek áldásainál, az örök halmok gyönyörűségénél. Szálljanak József fejére, a testvérek közt megszenteltnek fejére;*”

Zsolt 1,1-3: „*Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.*”)

1./ Szakaszunkban minden variációban gyümölcstről van szó:

a./ Meg van rá a lehetőség, hogy egy vessző egyáltalán nem hoz gyümölcsöt. (2.4.v: „*Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; ... Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*”

b./ Minden vessző hozhat gyümölcsöt (2.v.) „*és amely gyümölcsöt terem...*”

c./ Mindegyik, amelyik gyümölcsöt hoz, **több gyümölcsöt teremhet**, ezért a gazda egyénként metszi meg őket (2.v.) „*amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.*”

d./ Ha a vessző **sok gyümölcsöt terem**, az az Atyát dicsőíti, aki a szőlősgazda (5.8.v.): „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.*”

e./ Mivel az Atya a szőlősgazda, aki nagy, személyes áldozattal ültette és gondosan ápolta a szőlőt, sóvárogva **vár a gyümölcsre** – és pedig a szőlőstőke **minden vesszőjétől**. Kétszer fordul elő a 2. versben a „minden” szó. „(Mindegyik) szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és (mindegyiket) amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”

Mindegyik vesszőre vonatkozóan ugyanaz a cél: gyümölcs, ... több gyümölcs, ... sok gyümölcs, és ha a 16. verset is hozzáolvassuk: maradandó gyümölcs. (16.v.: *Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.*”)

2./ A 8. verssel **Jézus belevonja tanítványait saját élethivatásába és életvágyába**, ami: **az Atya dicsőítése**: „*Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek*” (8.v.)

a./ **Jézus imádságait is ez hatotta át**: „*Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!*” Erre hang hallatszott az égből: „*Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem*” (Jn 12,28). – „*Én megdicsőítettelek téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem*” (Jn 17,4).

b./ **Ez a cél** – az Atyát dicsőíteni, tetszésére lenni, dicsőségére munkálkodni – **a mi célunk is lehet**, függetlenül attól, hogy fiatalok vagyunk-e vagy idősek, egészségesek vagy betegek, kiemelt helyen vagyunk vagy háttérben állunk. Él-e bennünk az a kívánság, hogy az Atyát dicsőítsük? Nem utolsósorban az által, hogy közösségként megbízatását teljesítjük?

(Vö.: Acs 2,42-47: „*Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá. Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözlőkkel;*”

Fil 1,9-14: „*És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására. Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész*

testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét.”)

III./ AZ ATYA GYÜMÖLCS ÁLTAL DICSŐÍTETIK

1./ Ha azt kérdezzük, **miért dicsőítetik az Atya, ha gyümölcsöt termünk**, két választ találunk rá:

a./ Először: így megy végbe az Atya megszentelő akarata, azaz Isten Lelke teret kap bennünk, és életünkben ebből valami érzékelhető.

b./ Másodszor: így megy végbe az Atya üdvakarata. Az Atya dicsőítése egyáltalán nem saját teljesítményünk. Ez a nekünk ajándékozott új élet gyümölcseként jön létre. A szőlőtőke teszi lehetővé, hogy pillanatról pillanatra minden belénk áramoljon, amire szüksége van életünknek, hogy gyümölcsöt teremjünk.

c./ Az ÚR **kétféle gyümölcsöt** vár tőlünk:

c/1: Gyümölcsöt vár **személyes, lelki életünkben.**

Ez a gyümölcs nem hullik automatikusan az ölünkbe. Christa von Viebahn több mint ötven évvel ezelőtt írta le azt, ami ma is időszerű? „A Szentlélek munkálkodása utáni szomjúságát és vágyakozását nem muszáj magunkban felébreszteni, hanem magunktól kell imádságban kérni, erősíteni és ébren tartani... Arról van szó, hogy tegyünk lépéseket Isten trónjához, hogy rejtettségben felvehessen bennünket a szívéhez. Itt akar minket bevonni abba, amit ma érte gyümölcsöt teremhetünk. Mégis nem Isten ismerete, neve dicsőítése az a vágy, ami uralja mindennapi életünket. És ezért panaszkodunk olyan sokat belső üresség és terméketlenség miatt...” Imádkozzunk magunkért és egymásért, hogy tartsa ébren vagy ébressze újra bennünk az ÚR ezt a kívánságot.

c/2: Ő olyan gyümölcsöket vár, ami **az emberek megmentésében rejlik.**

A sorrend itt jelentős: Először az Úrnak muszáj a maga munkáját végeznie bennünk, mielőtt általunk munkálkodhatik.

(Vö.: Acs 9,1-5. 10-22: „Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és levelet kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hívei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl... Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: „Anániás!” Ő így válaszolt: „Íme, itt vagyok, Uram.” Az Úr pedig így szólt hozzá: „Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában Sault, akit Tarzuszinak neveznek: mert íme, imádkozik, és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lászon.” Anániás így válaszolt: „Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet.” Ezt mondta neki az Úr: „Menj

el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé. Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.” Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: „Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.” És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott; azután felkelt, és megkeresztelkedett, majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal, és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban Jézusról, hogy ő az Isten Fia. Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: „Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket?” De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus.”)

2./ Az Újtestamentum különböző helyeken szól életünk különböző gyümölcseiről. Pl. Gal 5,15.22.23a: „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek... A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.*”

a./ Minden pillanat, amiben „Lélekben járunk” (élünk, gondolkodunk, beszélünk, reagálunk, döntünk), ahelyett, hogy régi életünkől élnénk, olyan pillanat, amely gyümölcsöt növeszt – függetlenül attól, hogy azt magunk megállapítjuk vagy sem. „Lehet egy gondolat, egy belső tartás vagy cselekedet – valami, ami Istennek értékes, mivel dicsőségét szolgálja” (B. Wilkinson).

Pál azt írja munkatársának, Titusznak: „De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, nehogy gyümölcstelenek legyenek” (Tit 3,14).

b./ A lelki gyümölcsök mindenképpen jó cselekedetekben nyilvánulnak meg.

(Vö.: Jak 2,17: „Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.”)

A lelki életnek mindig vannak szociális dimenziói is.

(Vö.: Acs 6,1-5: „Azokban a napokban pedig, mivel nőtt a tanítványok száma, zúgolódás támadt a görögül beszélő zsidók között a héberek ellen, hogy mellőzik a közülük való özvegyasszonyokat a mindennapi szolgálatban. Ekkor összehívta a tizenkettő a tanítványok egész gyülekezetét, és ezt mondták nekik: „Nem helyes az, hogy az Isten igéjét elhanyagolva mi szolgáljunk az asztaloknál. Hanem válasszatok ki magatok közül, atyámfiai, hét férfit, akikről jó bizonyosságot tesznek, akik telve vannak Lélekkel és bölcsességgel, és őket állítsuk be ebbe a munkába; mi pedig megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett.” Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek, és kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfi volt, valamint Fülöpöt, Prokhoroszt, Nikánórt, Timónt, Parménaszt és Nikoláoszt, az antiókhiai prozelitát;”

Acs 9,36-42: „Joppében volt egy nőtanítvány, név szerint Tábita, ami azt jelenti: Dorkász, vagyis Zerge. Ez a nő sok jót tett, és bőven osztott alamizsnát. Éppen azokban a napokban megbetegedett, és meghalt. Miután megmosták, kiterítették a felső szobában. Mivel Lidda közel volt Joppéhoz, a tanítványok, akik meghallották, hogy Péter ott van, elküldtek hozzá két férfit, és kérték: „Késedelem nélkül jöjj át hozzánk!” Péter felkelt, és velük ment. Amikor odaért, felvezették a felső szobába, az özvegyasszonyok pedig mind elébe álltak, sírtak és mutogatták azokat az ingeket és ruhákat, amelyeket Dorkász készített, amíg velük volt. Péter ekkor kiküldött mindenkit, letérdelt, és imádkozott; azután a holttest felé fordulva ezt mondta:

„Tábita, kelj fel!” Ő kinyitotta a szemét, és amikor meglátta Pétert, felült. Péter odanyújtotta neki a kezét, és talpra állította; majd behívta a szenteket és az özvegyeket, s megmutatta nekik, hogy él. Elterjedt ennek a híre egész Joppében, és sokan hittek az Úrban.”)

c./ Pál ír az Efézusban élő keresztyéneknek a **világosság gyümölcseről**: Éljetek tehát olyan emberekként, akik Isten világosságában járnak. Ebből a világosságból növekszik a jóság, igazságosság és hűség minden fajtája. „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban. Éljetek úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség” (Ef 5,8-9). Milyen jótétemény egy kegyes ember. És milyen megterhelő lehet, ha valaki mogorva, barátságtalan és akaratos.

d./ A Zsid 13,15-ben olvasunk az **ajkak gyümölcseről**: „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tévő ajkaink gyümölcseit.” **Gyümölcsök** – aminél ismét az említett második módozatnál vagyunk – nem utolsó sorban azok az emberek is, akik **életünk és tanúbizonyságunk által jutnak Jézushoz**. Ennek olykor nem vagyunk közvetlenül részesei. Ha valaki pl. egy csendeshét folyamán fogadja Jézust a szívébe, az nem csak az **Igét hirdető** vagy a **lelkigondozói beszélgetést vezető** gyümölcse, hanem azoknak a testvéreknek és nővéreknek is a gyümölcse, akik esetleg régóta **imádkoztak** ezért az emberért és **meghívták** erre az alkalomra.

IV./ JÉZUS TESZI LEHETŐVÉ A GYÜMÖLCSTERMÉST

Jn 15,1: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.”

1./ Jézus – az Atya egyszülött Fia, dicsőségének visszfénye, és lényének hasonmása – **az igazi szőlőtő**. Az Atya vezeti Fiához az embereket, és ő plántálja őket az igazi szőlőtőbe. „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket nekem adtál a világból. A tieid voltak, és nekem adtad őket, és ők megtartották a te ígédet” (Jn 17,6).

a./ **Aki Jézusra bízta életét, az újjászületik Isten Lelke által, és vessző lesz a szőlőtőkén**. Ettől a naptól kezdve **Jézus éli életét bennünk**. Mi nem huzallal vagy zsineggel vagyunk a szőlőtőkéhez kötve, nem vagyunk hozzá erősítve.

b./ Nem, **hanem szervesen hozzátartozunk**: „Ti vagytok a szőlővesszők.” Isten eggyé tett minket Jézussal (Eggyé vagyunk téve vele). Mindnyájan ugyanabból a szőlőtőkéből élünk. Ezért összetartozunk, még ha olykor heves is a zizegés a levélerdőben. És ha a szél elszakít egy vesszőt a korláttól, ami tartást biztosított neki és a földön fekszik, akkor felemeli a szőlősgazda, új támaszt ad neki, hogy le ne törjön.

c./ Lássunk ehhez **néhány életrajzi feljegyzést János Márkról**:

(Vö.: Apcsel 12,12.25: „Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak... Barnabás és Saul, miután elvégezték szolgálatukat, visszatértek Jeruzsálemből, és magukkal vitték Jánost, akit Márknak is hívtak;”

Apcsel 13,4k.13: „Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba. Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógáiban. János is velük volt, mint segítőtárs...Aztán Pál és kísérői elhajóztak Páfoszból, és eljutottak a pamfíliai Pergébe; János azonban elvált tőlük, és visszatért Jeruzsálembe;”

Apcsel 15,36-40: „Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: „Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk: hogy megy a soruk?” Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. Emiatt meg hasonlóság támadt köztük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusba. Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult;”

Kol 4,10: „Köszönt titeket Arisztarkhosz, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, akiről utasításokat kaptatok, és ha megérkezik hozzátok, fogadjátok be;”

2Tim 4,11: „Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban.”

Filem 1,24: „Márk, Arisztarkhosz, Démász és Lukács, az én munkatársaim;”

1Pét 5,13: „Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet és Márk, az én fiam.”)

2./ Mikor Jézus magáról, mint igazi szőlőtőkéről beszél, ez arra is utal, hogy van látszat szőlőtőke is, ami be akar csapni bennünket, mintha belőle is élhetnénk.

a./ Tényleg fennáll a veszélye annak, hogy azt gondoljuk: sok erőbevetés, sok szolgálat, sok munka sok gyümölcsöt eredményez – vagy sok ismeret, sok befolyás gazdag gyümölcsöt hoz. Olykor elvárjuk egy-egy embertől is, hogy olyan legyen nekünk, mint egy szőlőtőke – támogató, meglelevenítő...

b./ Mégis, egyetlen egy ember sem tudja nekünk azt megadni, amit csak az igazi szőlőtőke áramoltathat belénk. Mi túl sokat követelünk egymástól, ha egymástól várjuk azt, amit csak a szőlőtőke adhat meg. Egyedül Jézus az igazi szőlőtő, aki a gyümölcsöt lehetővé teszi.

(Vö.: Jn 15,4-7: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”)

3./ Jézus nem azt mondja tanítványainak: „Elhagylak titeket. Halálom után tartsatok össze és erősítsétek egymást, hogy gyümölcsöt teremjétek. Azzal vesződjetek, hogy tanítványokká tegyetek embereket.” Nincs semmiféle követelmény, se parancs a gyümölcsstermesre. Nem lehet elrendelni, hogy valaki gyümölcsöt teremjen. Gyümölcsöt teremni lehet. És a növekedés sokáig eltarthat.

a./ Felszólítás helyett Jézus egy nagy ígéretet közöl: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15,5).

b./ Hétszer olvasunk a Jn 15,18-ban a megmaradásról. A kulcsszó: a megmaradás.

V./ JÉZUSBAN MARADNI = GYÜMÖLCSÖT TEREMNI

Jézus abból indul ki, hogy a szőlők gyümölcsöt teremnek. Ahol egyáltalán nem található gyümölcs, ott nincs élő kapcsolat a szőlőtőkével. Felszínes kapcsolatban is lehet állni a keresztyénséggel. Azonban ha hiányzik az Istenből való élet, ezt a végzetes hiányt semmivel sem lehet kiegyenlíteni.

Szakaszunkban négyféle megmaradásról van szó: Megmaradni az Atya tisztogató gondozásában; – Megmaradni Jézusban, a szőlőtőkén; – Megmaradni Igéjében; – Megmaradni az imádságban.

MEGMARADNI AZ ATYA TISZTOGATÓ GONDOZÁSÁBAN (1)

1./ „Az én Atyám a szőlősgazda (Jn 15,1) – bátorító mondat, amit szó szerint vehetünk magunknak. Nem vagyunk magunkra hagyva. Nem, muszáj lelki elhanyagoltságban és ápolatlanságban tengődnünk

(Vö.: 1Kor 3,1-3: „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?”)

Zsid 5,12-14: „Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek tejjre van szükségük, nem kemény eledelre. Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.”)

a./ Mára is vonatkozik ígérete: „Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal öröm, hogy senki ne bánthassa” (Ézs 27,3).

b./ Milyen gyakran óhajtjuk magunknak, hogy elmélyülhessen Jézussal való kapcsolatunk. Atyánk, a szőlősgazda támogatni akar ebben bennünket

(Vö.: Zsolt 25,1-10.14k.: „Dávidé. URam, hozzád emelkedem lélekben! Benned bízom, Istenem, ne szégyenüljek meg, ne nevéssenek ki ellenségeim! Senki se szégyenüljön meg, aki benned reménykedik, azok szégyenüljenek meg, akik ok nélkül elpártolnak tőled! Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! Jó és igaz az ÚR, ezért

megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit... Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket. Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából;”

Jn 15,2: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”)

2./ Mit tesz konkrétan a szőlősgazda?

a./ Utána néz, **teremnek-e gyümölcsöt a vesszők?** És „mindegyik vesszőt, amelyik gyümölcsöt hoz...” megkülönbözteti? Nem, hanem „azokat megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt hozzanak.”

b./ Tavasszal a szőlőtőkén sok **burjánzó hajtás és kacs látható**, amik ellopják a vesszőktől a nedveket és ezzel az erőt. De látható a szőlősgazda is, amint a szőlőtőkénél dolgozik. Görbe vincellérkéssel vagy metszőollóval **lemetszi, ami fölösleges**, és ami hátráltató. Csak így lesz jó gyümölcskezdeményezés, és így tudnak a szőlők növekedni, míg eléggé nagyok nem lesznek, és édesekké válnak. Másként kicsi és savanyú szőlők lesznek.

c./ „**Megtisztítani**” – a vesszőkkel való gondos, egyenkénti foglalkozást és gondozást jelenti. Ehhez hozzátartozik a kártevők leküzdése is.

Nem vagyunk-e mi is fenyegetettek olykor a közömbösség, a békétlenség és viszálykodás lisztharmatától? Ezek növekedés-gátlók, amik bénítóan telepednek ránk.

„Megtisztítani” – jelenti életünkben mindannak az eltávolítását, ami gátolja a gyümölcs-hozatalt. Itt van szó néhány dologgal – mindenekelőtt a **„kövér én”-nel – való szakításról**.

d./ Van néhány ismertetőjel, amikről **„a kövér én” felismerhető**:

- Dicséretre vágyik. Azt akarja, hogy mindig nagyra becsüljék és magasztalják. Érvényre juttatja saját fontosságát
(Vö.: 1Sám 15,30: „Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!”).
- Előre törekszik – goromba vagy kifinomult módon.
- Fél minden feddéstől, és hímez-hámoz minden kritikával való érintésre.
- Hirtelen védekezik és rendkívül érzékeny.
- Gyorsan mellőzöttnek érzi magát.
- A sértéseket nem tudja elfelejteni.
- Állandóan örségben áll nála egy kérdőjel: mit mondanak rólam? Mit gondolnak rólam?

e./ Milyen jó, hogy **kezelésébe vett a szőlősgazda!** Ne vonjuk ki magunkat munkálkodó kezéből, hanem bizzuk rá magunkat

(Vö.: 1Móz 50,20: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa;”

Jób 42,1-6: „Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezlek, te pedig oktass engem! Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban;”

Jak 5,10-11: „Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttatok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.”)

Mondjuk: „Atyám, dolgozzál rajtam. Korlátozz a lényegre. Tudom, hogy amit teszel, jó számomra. Formálj belőlem dicsőségedre való vesszőt. Ámen.

(Vö. Jn 15,2.4: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem;”

Kol 1,9: „Ezért tehát, attól a naptól fogva, amelyen ezt meghallottuk, szüntelenül imádkozunk és könyörgünk értetek, hogy tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén.”

3./ **Az Atya szándéka** nem a pusztítás. **Célja az egészséges növekedés és több gyümölcs** – hogy azzal őt dicsőítsük.

a./ Rajtunk való munkája a nagyrabecsülés és az öröm kifejeződése, **hogy termőképes legyen az életünk**. Talán mi magunk is tudunk néhány velünk történt dolgot újra értékelni: szőlősgazdám megtisztítja és megmetszi vesszőit. „Életünkre gondolok. Feladatokat és munkaágakat kaptunk osztályrészül. Hajtjuk magunkat és törekszünk. De mi következik ebből? Terem gyümölcs? Marad idő a legfontosabbra?

b./ Milyen **sok vízajtás** van életünkben, **amiktől meg kell tisztítani** bennünket. Amikre törekszünk, már régen nem minden azt segíti elő, hogy életünk gyümölcsöző és értelmes legyen. Elaprózzuk magunkat. Túl sokat lövöldözünk üres térbe. Ezért jön Isten a késsel. Sokféle módon megtámadja vízajtásainkat. Aki ezt megérti, új értelmet kap az élete. Így a nélkülözések, lemondások, üzemzavarok, zsákutcák új, megszépítő fénybe kerülnek. Akkor már nem futunk el Isten metsző kezéből, akkor sem, ha fáj a seb, és keze fájdalmat okoz” (K. Eissler).

VI. MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZŐLŐTŐKÉN (2/1)

„Maradjatok énbennem!” (Jn 15,4).

A megmaradás szónak kettős értelme van: **hozzátartozás és függőség**.

1./ **Hozzá tartozás:** Uram úgy lát engemet az időben és örökkévalóságban, mint hozzá tarozót. Nála, benne van a helyem. „Jézus teret ad nekünk önmagában, és belső összefüggésbe állít minket, hogy gyökerei által határozza meg életünket” (A. Schlatter).

a./ Uram azt akarja, hogy **benne maradjak**. Ez a kívánsága rám vonatkozóan Ez szeretetének és barátságának a kifejeződése.

b./ Istennek nagyon fontos a hozzá való kapcsolat, a közeli, bensőséges kapcsolat, amely **boldoggá teszi és meggazdagítja életemet**.

(Vö.: 5Móz 4,7: „Mert melyik nagy nemzethez vannak olyan közel az istenei, mint hozzánk a mi Istenünk, az ÚR, valahányszor kiáltunk hozzá?!;”

Zsolt 65, 5: „*Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!*;”

Zsolt 73,23-26.28: „*De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetteted;*”

Zsolt 84,3-5: „*Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged!*;”

Jak 4,8: „*Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek.*”)

2./ Mint vessző, Jézushoz tartozom, de **teljesen tőle is függök**.

(Vö.: Lk 22,31-34: „*Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.*” Ő erre így válaszolt: „*Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!*” Jézus azonban ezt felelte: „*Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem;*”

Jn 15,4: „*Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem.*”)

a./ **Csak a szőlőtőkével közösségben tudok lelki életet folytatni**. Az ő élete, szeretete, türelme, bölcsessége az, ami **belém áramlik**. Egész gazdagsága hozzánk tartozik. Sem egy áldást, sem egy győzelmet nem akar tőlünk visszatartani. Erre gondolt Pál, amikor azt írta: „*...Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?*” (Róm 8,32).

(Vö.: Zsolt 84,6-13: „*Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon. URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám, Jákób Istene! (Szela.) Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkented személyére! Bizony, jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten*

háza küszöbén állni, mint a bűnösök sátraiban lakni. Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bízik!;

Ef 1,3-8: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.”)

Ha benne maradunk, mindaz belénk áramlik, ami gyümölcsöt növeszt és érlel.

b./ De az a szempont is érvényben van, hogy a vesszők „nálam nélkül”, a szőlőtőkén kívül, Jézustól elválasztva nem tudnak gyümölcsöt teremni (Jn 15,4). „Ha tőle elszakadunk, tehetetlenek és gyengék vagyunk. Akkor a bele vetett hit helyett önbizalmunk fog vezetni, tele saját gondolatainkkal ahelyett, hogy Igéje határozná meg Akkor saját dicsőségünkkel törődünk ahelyett, hogy az iránta való szeretet vezetne, akkor nem csak munkánkat tesszük tönkre, de személyünket is” (A. Schlatter).

c./ Milyen kemények voltak a leckék, amiket Péternek kellett megtanulnia, amíg megértette: saját magamtól nem tudok hűséges lenni Jézushoz. Felfuvalkodottsága nem volt más, mint függetlenség (nagyképűség, önkényesség). Jézust becsapása nem volt más, mint önvédelem. Ura megtagadása merő önszeretet volt. Azonban Jézus imádkozott Péterért, úgy hogy Jézus gyülekezetének rendkívüli tanúja és pásztora lett.

(Vö.: Jn 21,15-19: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarod.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal dicsőíti meg majd Istent. Miután ezt mondta, így szólt hozzá: ‘Kövess engem!’”)

d./ Minden pillanatban veszélyeztetettek vagyunk, hogy magunkból éljünk.

Ezért kell újra és újra önvizsgálatot tartanunk: rendben van-e vagy blokkolt-e a Jézussal való kapcsolat? Ilyen blokkoltság eredménye (fejezhet ki), ha szeretetlenül beszélünk másokról, a sértődöttség és haragtartás vagy engedetlenségünk.

(Vö.: 1Pét 5,8k.: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban;”

Jak 4,7: „Engedelmeskedjetez azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek;”

Ézs 59,2: „Hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;”

Ézs 43,24bk.: „Hanem te voltál az, akinek én szolgáltam vétkeid miatt, te voltál az, akiért fáradoztam bűneid miatt. Én, én vagyok az, aki eltörölöm álnokságodat önmagamért, és vétkeidre többé nem emlékezem.”)

VII./ MEGMARADNI JÉZUSBAN, A SZŐLŐTŐKÉN (2/2)

1./ Téves feltételezés, ha azt gondoljuk, **hogy megmaradhatunk Jézusban a neki való engedelmesség nélkül.** Engedetlenség által repedés támad (szakadás, hasadás) Istennel való kapcsolatunkban.

a./ Annak sincs értelme, hogy **úgy tegyünk, mintha minden rendben lenne**. Erről tudósított egyszer Festo Kivengere, az egykori ugandai püspök: „Amikor az Úrral való találkozásom után először vettem észre, hogy egy szakaszon eltávolodtam tőle, nem akartam ezzel a kérdéssel foglalkozni. Úgy gondoltam, ha nem veszek róla tudomást, magától meg fog oldódni ez a probléma. Énekeltem tovább, mondtam imádságaimat, de az Úrtól való távolság megmaradt. De egyre rosszabbul éreztem magam a bőrömben. Gondolataimban letaszítottam az URat a trónról, de feltételeztem, ha fenntartom az ÚR iránti közelség látszatát, ez a közelség újból helyreállítódik.

Elvesztettem a Biblia iránti éhségemet, amely pedig nekem élő könyv volt; de továbbra is kötelességtudattal olvastam. Tulajdonképpen tudnom kellett volna, hogy ez a lelki-betegség egyik biztos jele. Az imádság unalmas rutinná vált, és az istentiszteletek már semmit sem jelentettek számomra. Még mindig megkíséréltem tisztességesnek lenni; de ezzel állandóan túlterheltem magam a hétköznapiakban. Nem értettem, miért éreztem magam egyszerre olyan egyedül, mikor látszólagosan semmi sem változott. Vágyódtam a régi békeség után. Aztán egyik nap a Zsid 10,19-22-ről prédikáltam: „*Mivel pedig, atyámfiak, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.*”

Ha vétkezünk és megszomorítottuk a Szentlelket, csak egy dolog marad: **imádság megtisztulásért és bocsánatért.**

(Vö.: Zsolt 38,19: „Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt;”

Lk 15,17-22: „Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok! Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy. És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt. A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek. Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!;”

Lk 18,13: „A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek;”

Róm 4,7k.: „Boldogok, akiknek megbocsáttattak törvényszegéseik, és akiknek elfedeztetek bűneik. Boldog az az ember, akinek az Úr nem tulajdonít bünt;”

1Jn 1,8k.: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”)

b./ Jézusban maradni **nem** azt jelenti, hogy **szünet nélkül Jézusra gondolni**.

(Vö.: Jn 15,4.8: „Maradjatok énbenem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbenem... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.”)

Nagyon jól feladatainkra kell koncentrálnunk. Jézusban maradni azt jelenti, hogy **ő mind-ezekben jelen van**. „Akkor maradunk benne, ha nem hagyjuk el Őt tudatosan és önkényesen hűtlenség és bűnök által. Jézusban vagy a mindennapi gondok szorítása alatt is, sokféle intéznivalód sietségében is, akkor is, ha alázatos odaszántságban maradsz iránta, és büntől tiszta a lelkiismereted. Akkor a nap folyamán minden pillanatban elmondhatod: benned vagyok Üdvözítőm” (F. B. Meyer).

Egyik keresztyéntől kaptam ezt a tanácsot: „Ne gondold olyan sokszor magadra, mint szőlővesszőre, sem a Jézusban maradásra, mint kötelességre. Ragaszkodj ahhoz: Ő, az erős szőlőtő kapcsolatban tart engemet önmagával. Minél nagyobb számunkra a szőlőtő, annál nagyobb bizalommal maradhatunk meg benne. Ezért: foglalkozz sokat Jézussal, és várjál tőle sokat, mint igaz szőlőtőkétől. Mondjad magadnak újra és újra: Jézusban vagyok. Benne maradni egyszerűen azt jelenti: hogy egy gyenge kiszolgáltatja magát egy hatalmas megőrzésének.”

(Vö.: 2Kor 12,9: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem;”

Dán 3,23-28: „A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. Nebukadneccar király azonban megdöbbsent, sietve fölkelt, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. Az összegyűlt kormányzók, előjárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttiük;”

ApCsel 27,14-25: „Nemsokára azonban a sziget irányából az „Eurakviló”-nak nevezett szélvihar csapott le a tengerre. Mikor az magával ragadta a hajót, úgyhogy nem tudott a széllal szemben haladni, rábíztuk a hajót, és sodortattuk magunkat vele. Amikor egy kis sziget

alá futottunk be, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk megtartani a mentőcsónakot. Miután ezt felvonták, óvintézkedéseket tettek: alul átkötötték a hajót, és mivel féltek, hogy a Szirtisz tengeréből zátonyaira futnak, a horgonyt leeresztették, és úgy sodródtak tova. A vihar hevesen dobált bennünket, azért másnap kidobálták a hajóterhet, harmadnap pedig a hajó felszerelését dobálták ki saját kezükkel. Mivel pedig sem a nap, sem a csillagok nem látszóttak több napon át, és erős vihar tombolt, végül elveszett megmenekülésünk minden reménye. Minthogy már sokat éheztek is, Pál felállt közöttük, és így szólt: „Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elém állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgálók. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.”)

c./ Jézus még egyszer aláhúzza a **megmaradás jelentőségét** az 5. versben: „*aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt.*” Ez úgy néz ki, mint a 4. vers ismétlése, de az 5. vers a 8-al ígéretet is tartalmaz: „*az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek.*”

„Az is gyümölcs, akik fölött egykor majd örvendezni fogunk Isten trónja előtt, mikor azokkal az emberekkel találkozunk, akik hálásak, hogy életre segítettük őket. Hogy milyen módon kaptak általunk üdvös életsegítséget, az gyakran rejtve marad ezen a földön” (P. Deitenbeck).

2./ Két ellentétes mondat áll itt szemben egymással: **sok gyümölcsöt teremni** az Úrral való közösségből és **nála nélkül, tőle elválasztva – semmit, egyáltalán nem teremni gyümölcsöt.**

(Vö.: Jn 6,60-69 „Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotráncoztat titeket? Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé. Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?” Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

Jn 15,5.7.: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki én bennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha megmaradtok én bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.*”)

a./ A Jézussal való közösség nem pótolható. **Nálam nélkül semmit,** mondja Jézus. Ez a megfejtett szöveg. Ez kizárólagosan, keményen, kompromisszum nélkül hangzik.

b./ Mégis ebben van a jó hír elrejtve: **nincs szükség nála nélkül cselekedni.** Semmit sem várok saját magamtól. És neked sem kell várnod semmit sem magadtól. Pillanatról pillanatra mindent Jézus Krisztustól várhatsz. Aki nem marad meg benne, az mindent elveszít. Vajon nem Júdasra gondolt-e Jézus ezzel a kifejezéssel?

VIII./ MEGMARADNI IGÉJÉBEN (3)

Jn 15,7: „Ha megmaradtok én bennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik.”

1./ Megmaradni igéjében.

a./ Jézus „Igéje iránt” nem egy elmosódott, ábrándos viszonyt akar, hanem világos beállított-ságot.”

b./ Az Igében való megmaradás a tanítványok egyik ismertetőjele. „Akiknek az Ige kihátrál a gondolkodásából” – írja Adolf Schlatter – „úgy, hogy többé már nem vezeti, és nem indítja meg őket belsőleg, azoknak az Ige elveszett. Ezzel szemben, akiknek szoros, szilárd és erős összetartozásuk van vele, azokat erősen, elevenen és mélyen irányítja Isten Igéje.”

c./ Bibliaversek kívülről való megtanulása nagy segítség lehet számunkra, mert az Ige az ismétlésnél és emlékezetbe vésésnél még egyszer egészen másként tárul fel számunkra.

d./ Hogy Igéje megmaradjon bennünk, olvassuk Bibliánkat, ezért jelentősek a „Zeit mit Gott” füzetek dupla értelemben, ezért találkozunk istentiszteleteken, áhítatokon és házi bibliakörökön... – ezért kell ezeknek az időknek minősített elsőbbséget biztosítani.

(Vö.: 5Móz 6,6-12: „Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házába ajtófélfáira és kapuidra! Amikor bevisz téged Istened, az ÚR arra a földre, amelyet esküvel ígért atyáidnak, Ábrahámnak, Izáknak és Jákóbnak, és ad neked nagy és szép városokat, amelyeket nem te építettél, minden jóval telt házakat, amelyeket nem te töltöttél meg, és megásott kutakat, amelyeket nem te ástál, szőlőket és olajfákat, amelyeket nem te ültettél, mégis ehetsz róluk jóllakásig, akkor vigyázz: ne feledkezz meg az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából!;”

Zsolt 119,11.16.93.97.99.148: „Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened... Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédre nem feledkezem meg... Sohasem felejttem el utasításaidat, mert azokkal éltetsz engem... Mennyire szeretem törvényedet! Egész nap azon elmélkedem... Minden tanítómnál okosabb lettem, mert intelmeiden elmélkedem... Ébren van szemem az éjszakai őrjáratkor is, és elmélkedem ígéreteiden;”

Lk 2,19.51: „Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében... Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében;”

Jn 2,5: „Anyja így szólt a szolgákhoz: „Bármit mond nektek, tegyétek meg.”)”

IX./ MEGMARADNI AZ IMÁDSÁGBAN (4)

1./ Megmaradni az imádságban.

Imádság és imádság között nagy eltérés lehet. „Valóban imádkozunk, vagy csak elmondjuk az imádságokat? Senki sem végezhet komoly imaszolgálatot a Szentlélek nélkül” (O. Smith).

a./ **Ha Jézusban maradunk és bennünk él Igéje**, akkor tudunk az imádságban is megmaradni. Ahol valós a Jézussal való kapcsolat, oda ajándékozza nekünk „a kegyelem és imádság lelkét” (Vö.: Zak 12,10a: „*Dávid házára és Jeruzsálem lakóira pedig kiárasztom a könyörület és a könyörgés lelkét.*”)

b./ Ahogy a légzés nem okoz fáradtságot, hanem magától értetődő, így **imakapcsolatunk behálózhatja a napot**. Minden munkánk közben feltekinthetünk Jézusra, felsóhajthatunk hozzá, köszönetet mondhatunk, kifejezhetjük kérésünket Urunknak, beszélgetőpartnerünknek, hogy megáldjon bennünket.

c./ **Megoszthatjuk vele hétköznapiaink minden kicsinységét**, minden gondot, minden terhet, minden örömet. Így imádságban kezdhetjük a napot, de imádságban lehetünk vele egész nap folyamán, este és éjszaka is

(Vö.: 1Sám 1,19: „*Egyszer Anna fölkelt, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál;*”

Zsolt 109,4: „*Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom;*”

1Krón 23,30: „*Ott kellett állniuk minden reggel, hogy hálát és dicséretet mondjanak az ÚRnak, ugyanígy esténként is;*”

Márk 1,35: „*Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott;*”

Márk 6,45k.: „*Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Betsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni;*”

Lk 6,12k.: „*Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett.*”)

d./ Jézus a Jn 15,7-ben („*Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik*”) újítja meg (eleveníti meg) a 14,13-14-ben közölt imaígéretét: „*És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; ha valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem.*” Jézus úgy látja embereit, **mint akik meghallgatást nyernek**.

e./ Meg akarja nekünk mutatni, hogy **miért és kikért kell imádkoznunk**. Szíve szerinti imádkozással ajándékoz meg. Éppen a meghallgatott imádság által dicsőíttetik az Atya.

Az Atya a Fiút dicsőíti meg, és a Fiú az Atyát.

2./ Minden dicsőítés az Atyához tér vissza, ami tőle származik. És bevon minket ebbe a körforgásba: „**és akkor a tanítványaim lesztek**”(Jn 15,8b).

a./ **Isten Lelkével megtelve** valóban tanítványai vagyunk.

b./ **Tanítványaira valóban érvényes:** „*Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek*” (Jn 15,16).

8./ JOBB AZ ENGEDELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL

ABRAHAMS GEHORSAM – SIEHE, GEHORSAM IST BESSER ALS OPFER.

BLZ Juli 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-1.html>

1./ AZ ENGEDELMESSÉG ÚTJÁN

1Móz 12,1-3: „Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagyra teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;” ApCsel 7,2-3: „Ő erre így szólt: „Atyámfiak, férfiak és atyák, halljátok! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt letelepedett Háránban, és ezt mondta neki: Menj ki földedről és rokonaid közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked.”

a./ Az emberiség történetében Ábrahám volt az egyik legnagyobb személyiség.

Jakab ezt írja róla: „Isten barátjának nevezetett” (Jak 2,23). És a Zsidókhoz írt levélben ezt olvassuk róla: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy” (Zsid 11,8).

Ábrahám nem akárkinek engedelmeskedett, hanem „a dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, amikor Mezopotámiában volt, mielőtt letelepedett Háránban, és ezt mondta neki: Menj ki földedről és rokonaid közül, és menj arra a földre, amelyet mutatok neked” (ApCsel 7,2k.).

Talán foglalkoztat némelyeket a kérdés: Honnan tudhatta Ábrahám, hogy Isten szólította meg? Miből tudhatta, hogy nem egy káldeus szólt hozzá? Semmi közelebbit nem tudunk erről. Ábrahám bizonyos volt abban, hogy felszólítást kapott, hagyja el Úr városát, és hogy Isten hívta el. Hogy mi ment végbe Ábrahámban, csak sejthetjük.

(Vö.: ApCsel 22,6-11: „Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba.”)

„Kiterjedt ásatások teszik lehetővé, hogy megismerjük Ábrahám szülőföldjét... Az emberek Úr városában kényelmes lakáskultúrával rendelkeztek, az akkori kornak megfelelően minden kényelemmel felszerelt lakásokban laktak. A lakosság képzett volt. Mindenekelőtt rendelkeztek vízzel... Zebaoth Úrnak a neve azonban, aki a mennyet és földet teremtette, feledésbe merült” (W. Lüthi).

Isten, aki mindenkit szemmel tart, látta Ábrahámot Úrban, és bizalmába fogadta ezzel az ígérettel: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3).

b./ Ábrahám hallgatott a dicsőség Urára, és hite képessé tette, hogy „magánosként” haladjon előre az engedelmesség útján.

(Vö.: „Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megszorítottam” (Ézs 51,2);

Péld 3,5-7: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet. Ne tartsd bölcsnek önmagadat, féljed az URat, és kerülj a rosszat!”)

Olyan egyszerűnek tűnt Ábrahámnak az engedelmesség: „Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!... Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki”(1Móz 12,1;4).

(Vö.: 1Móz 12,1-3: „Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van;”

Zsolt 45,11k.: „Halld csak, leány, nézz, és figyelj ide! Feledd el népedet és atyádnak házá! Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!”)

Jóllehet teljesen bizonytalan volt a jövője, Ábrahám mégis útra kelt. Ott hagyta, amit Úr városa nyújtott neki: az ismerős embereket, birtokot, kultúrát. Engedelmisséggel válaszolt Isten hívására. És engedelmesen követte Isten vezetését élete végéig.

Minden nehézség közepette hűséges maradt Ábrahám elhívásához, és nem tért vissza Úrba. „Csak akkor bizonyulunk Krisztus barátainak, ha azt a bizalmat, amivel Isten hívó életünk első napjaiban megtölt bennünket, végig, rendíthetetlenül megőrizzük.”

(Vö.: Zsid 3,14: „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;”

Zsid 6,12-15: „Hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket. Amikor az Isten Ábrahámnak ígéretet tett, mivel nem esküdhetett nagyobbra, önmagára esküdött, és így szólt: „Bizony, gazdagon megáldalak, és nagyon megsokasítalak.” És így, miután türelemmel várt, beteljesült az ígéret.”)

Nem a kaland csábította Ábrahámot, Isten megbízása végezte el benne, hogy vándorral legyen.

c./ Hitben győzte le azokat az akadályokat, amik engedelmissége útjába álltak.

Egyik nap megjelent neki az Úr és ezt mondta: „A te utódaidnak fogom adni ezt a földet! Ő pedig oltárt épített ott az Úrnak... Onnan továbbvonult a Bételtől keletre eső hegyvidékre... Oltárt épített ott is az Úrnak, és segítségül hívta az ÚR nevét” (1Móz 12,7).

Mivel Isten vezetése szerint élt Ábrahám, a pogány környezetben is az élő Isten tanúja tudott lenni. „Istentől való fejedelem vagy te közöttünk” – ilyen bizonyosságot tettek róla a hettiták.

(Vö.: 1Móz 23,6a: „A hettiták ezt felelték Ábrahámnak: Hallgass meg bennünket, urunk! Istentől való fejedelem vagy te közöttünk;”

Zsolt 84,6-8: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon;”

1Pét 2,11k.: „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján;”

Kol 4,5: „Bölcsen viselkedjete a kívül-állók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel.”)

Csak attól függ, hol van a mindenkori helyünk, hogy engedelmeskedünk-e Isten beszédének a legkisebb, hétköznapi dolgokban is. Az ilyen élet – akár méltatják az emberek, akár túl néznek rajta – Isten ígérete alatt áll: „Áldás lesz!” (1Móz 12,2).

2./ AZ ENGEDETLENSÉG ÚTJÁN

1Móz 12,9-13,4: „Azután útnak indult Ábrám, és továbbvonult a Délvidék felé. Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általad. Így is történt. Amikor Ábrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. Ábrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőtény szamarai és tevéi. De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házat Ábrám felesége, Száraj miatt. Hívatta azért a fáraó Ábrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt. Ábrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. Ábrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Ábrám az ÚR nevét;”

Ézs 30,1-3.21: „Jaj a pártütő fiaknak – így szól az ÚR –, akik tervet szőnek, de nélkülem, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétet vétekre halmozva! Folyton Egyiptomba járnak, de engem nem kérdeznek meg. A fáraónál keresnek oltalmat, és menedéket Egyiptom árnyékában. De majd szégyent vallotok a fáraó oltalmával, és pironkodni fogtok amiatt, hogy Egyiptom árnyékába menekültök! ... Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjete le!”

Az engedelmisség útján állandóan döntési helyzetekbe kerülünk, és a Biblia nem hallgatja el, hogy jutott Ábrám az engedetlenség útjára.

a./ **„Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba...”**

Nem hallunk arról, hogy Ábrahám megkérdezte Istent és utasítást várt tőle, aki pedig kijelentette: „*Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra földre, amelyet mutatok neked!*” (1Móz 12,1).

Ábrahám ahelyett, hogy szükséghelyzetben Istennél keresett volna oltalmat és segítséget, önszegélyezéshez folyamodott. És aztán az események elindultak a maguk útján. Ábrahám saját megfontolásai szerint járt el. Nem Isten parancsára ment Egyiptomba. „*Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet*” (Péld 14,12); „*Aki görbe utakon jár, egyszer csak elbukik;*” (Péld 28,18).

(Vö.: Péld 14,2: „*Aki egyenes úton jár, féli az URat, de aki letéved útjairól, az megveti őt;*”

Péld 16,25: „*Van út, amely az ember előtt egyenesnek látszik, de végül a halálba vezet;*”

Péld 28,18: „*Aki feddhetetlenül él, az segítséget kap, de aki görbe utakon jár, egyszer csak elbukik;*”

Zsolt 139,23k.: „*Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!*”)

Ábrahám Istenbe vetett bizalma hajótörést szenvedett, és azonnal jelentkezett az életéért való aggodás és félelem. Átvillant az agyán az a gondolat, hogy felesége, Sára szépasszony. Ez másnak is feltűnhet, és őt, a férjét, mint akadályt, eltávolíthatják az útból. A nem egészen alaptalan félelem közben egy egészen jónak tűnő gondolat jutott eszébe: egy féligazság, mint kiút! Azt mondta Sárának: „*Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általak*” (1Móz 12,13).

Az életéért való aggodás Ábrahámot engedetlenségre, hazugságra csábította. Nem megszégyenítő? Juthatunk odáig, hogy feláldozunk valakit saját érdekünkben, jólétünkért? Csalással semmit sem nyerünk: csak megterheljük lelkiismeretünket.

Sárát a fáraó palotájába vitték, „*Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén*” (1Móz 12,16) Tudott-e örülni Ábrahám a gazdag ajándéknak? Nem is tudjuk ezt valójában elképzelni. De az közzismert, hogy engedetlenség nyomán hiányzik a szívből a békesség.

(Vö.: Ézs 48,17k.: „*Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell. Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság;*”

Péld 4,25-27: „*Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!*”)

b./ **Meggyógyítlak benneteket, bár elpártoltatok** (Jer 3,22).

1Móz 12,10-13,4: „*Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnék, téged pedig életben hagynak. Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általak. Így is történt. Amikor Ábrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak,*

és elvitték az asszonyt a fáraó házába. Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőstény szamarai és tevéi. De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt. Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt. Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét.”

Jer 3,22: „Térjete meg, elpártolt fiaim! Meggyógyítalak benneteket, bár elpártoltatok. Itt vagyunk, eljöttünk hozzád, mert te vagy, URam, a mi Istenünk!”

Isten nagy tervet közölt Ábrahámval: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3). És Ábrahám a feleségét, aki által utódot ígért neki Isten, mégis kiszolgáltatta a fáraónak. Mélységes kudarcot szenvedett ez az ember, aki pedig eddig hűségesen követte Isten akaratát.

(Vö.: Mt 26,41: „Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlenségre;”

1Pét 5,8: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”)

Milyen hűséges Isten! Nem hagyta el Sárát, közbeavatkozott érte. „De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt” (1Móz 12,17). Nem csodálatos, hogy a pogány fáraó azonnal felismerte a csapás és az idegen asszony közti összefüggést? Hívatta Ábrahámot és megkérdezte: „Mit tettél velem?”

És aztán gondoskodott arról, hogy Ábrahámot a határon túlra vigyék feleségével és minden javaival együtt. Milyen megszégyenítő volt ez Ábrahámval! Egy szót sem hallunk tőle.

Mennyi keserű tapasztalatot szerzünk akkor, ha a magunk útját járjuk, ha nem keressük az Urat, hogy utasítására várjunk.

(Vö.: 1Kor 10,12: „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék;”

Ef 5,15: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen.”)

c./ Ábrahám visszatért arra a helyre, ahol rosszul állította át a váltót.

„Abrám feljött Egyiptomból... egészen Bételig... Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét” (1Móz 13,1.4.4).

„Nem állt meg félúton. Nem volt nyugalma addig, amíg nem imádkozhatott ott az oltárnál. És ismét segítségül hívhatta az ÚR nevét. Isten pedig újból megerősíthette, hogy emberek nyernek áldást általa. Ez Isten végtelen kegyelmének a jele” (W. Lüthi).

Ha mi is engedetlenek voltunk, Isten nem mondott le rólunk. A megtéréshez mindig van idő. Annál jobb, minél előbb elhagyjuk az engedetlenség útját. „De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek!” (Ef 2,4-5).

(Vö.: Jer 3,13ka.: „Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az URat. Futkostál utaidon az idegenek után minden bujázöld fa alá. Csak az én szavamra nem hallgattatok – így szól az ÚR. Térjetek meg, elpártolt fiaim! – így szól az ÚR – mert én vagyok Uratok;”

Mik 7,18k.: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltápossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünköt!;”

Zsolt 103,1-4: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg;”

Zsolt 130, 1-8: „Zarándokének. A mélységből kiáltok hozzád, URam! Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged. Várom az URat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkem várja az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, mint az örök a reggelt. Bízzál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.”)

További útján Ábrahám megtapasztalta Isten hűségét. Az Úr kijelentette magát neki és vezette. Mégis Ábrahám újra és újra olyan helyzetekbe került, amelyek próbára tették engedelmességét.

(Vö.: 1Móz 13,5-18: „De Lótnak is, aki Abrámmal ment, voltak juhái, marhái és sátrai, és az a föld nem bírta eltartani őket, hogy együtt lakjanak. Mivel sok jószáguk volt, nem lakhattak együtt. Össze is vesztek Abrám jószágának a pásztorai Lót jószágának a pásztoraival. Akkor még a kánaániak és a perizziek is ott laktak azon a földön. Azért Abrám ezt mondta Lótnak: Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraidd között, hiszen rokonok vagyunk! Hát nincs előtted az egész ország? Válj el tőlem! Ha te balra tartasz, én jobbra megyek, ha te jobbra mégy, én balra térek. Ekkor Lót körülnézett, és látta, hogy a Jordán egész környéke bővizű föld. Mert mielőtt elpusztította az ÚR Sodomát és Gomorát, egészen Cóarig olyan volt az, mint az ÚR kertje, mint Egyiptom földje. Lót tehát a Jordán egész környékét választotta magának, és elindult Lót kelet felé. Így váltak el egymástól. Abrám Kánaán földjén lakott, Lót pedig a Jordán környékén levő városokban telepedett le, és egészen Sodomáig sátorozott. A sodomai férfiak pedig igen romlottak és vétkesek voltak az ÚR előtt. Az ÚR ezt mondta Abrámnak azután, hogy Lót elvált tőle: Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre. Hasonlóvá teszem utódaidat a föld porához: aki meg tudja számolni a föld porát, az tudja megszámolni a te utódaidat is. Indulj, járd be ezt a földet széltében-hosszában, mert neked adom. Így vonult tovább Abrám a sátrai-val, és letelepedett Mamré tölgyesében, amely Hebrónban van. Ott is épített oltárt az Úrnak;”

Mt 5,9: „Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak neveztetnek.”)

d./ Viszály keletkezett saját családjában.

„Mivel sok jószáguk volt, nem lakhattak együtt. Össze is vesztek Abrám jószágának a pásztoraival Lót jószágának a pásztoraival”(1Móz 13,6b-7). Ábrahám, aki Isten iránti hitben és engedelmisségben akart élni, átengedte Lótnak a hely kiválasztását. Ezzel azt akarta, hogy maga Isten választhasson. „Ne legyen viszály köztem és közted, az én pásztoraim és a te pásztoraidd között, hiszen rokonok vagyunk!... Ha te balra tartasz, én jobbra megyek... azután,

hogy Lót elvált tőle: *Emeld föl tekintetedet, és nézz szét arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra. Azt az egész földet, amelyet látsz, neked és a te utódaidnak adom örökre*” (1Móz 13,8k.14k.).

A Lóttól való elválás nem akadályozta meg Ábrahámot, hogy az életét kockáztassa érte, amikor elfogták és elvitték Lótot a királyokkal vívott csatát követően.

A csodálatos győzelem után megáldotta Ábrahámot Melkisédek, Sálem királya, aki a felséges Isten papja volt, és azt mondta: „*Áldott vagy Ábrám a Felséges Isten előtt, aki a mennyet és a földet alkotta!*” (1Móz 14,19).

e./ Aztán a megígért örökösre való várakozás évei bizonytalanították el Ábrahámot.

Halljuk, amint csalódottan mondja Istennek: „*Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok*” (1Móz 15,2). Ábrahámot a csillagos égre való feltekintés tanította meg, hogy feladjon minden emberi számítgatást az örökösre való várakozásában. Isten kijelentése olyan lehetőségeket tárt fel előtte az éjszakai ég alatt, amikkel soha nem számolhatott volna.

(Vö.: 1Móz 15,1-6: „*Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. Nem adtál nekem utódot – mondta Ábrám –, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! Ábrám hiit az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.*”)

Aztán mégis 13 évig húzódott az ígéret beteljesedése, mivel elfogadta Ábrahám Sára javaslatát. (1Móz 16,1-16: „*Száraj, Ábrám felesége nem szült neki. De volt Szárajnak egy egyiptomi szolgálója, akinek Hágár volt a neve. Száraj ezt mondta Ábrámnak: Íme, az ÚR nem engedett szülnöm, menj be a szolgálómhoz, talán az ő révén lesz fiam. És hallgatott Ábrám Száraj szavára. Akkor Száraj, Ábrám felesége, fogta szolgálóját, az egyiptomi Hágárt, és férjének, Ábrámnak adta, hogy legyen az asszonya; tíz esztendővel azután, hogy Ábrám megtelepedett Kánaán földjén. És ő bement Hágárhoz, az pedig teherbe esett. Amikor látta, hogy terhes, úrnőjének nem volt többé becsülete előtte. Ezért Száraj ezt mondta Ábrámnak: Miattad ért engem sérelem! Magam adtam öledbe a szolgálómat, de látja, hogy teherbe esett, és nincs előtte becsületed. Ítéljen ügyünkben az ÚR! Ábrám így felelt Szárajnak: Hiszen kezeden van a szolgálód, csinálj vele, amit jónak látsz! Ettől fogva olyan rosszul bánt vele Száraj, hogy az elfutott tőle. Az ÚR angyala rátalált egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, amely a Súrba vezető út mentén van, és ezt mondta: Hágár, Száraj szolgálója! Honnan jössz, és hová mégy? Ő így felelt: Úrnőm elől, Száraj elől futok. Azt mondta neki az ÚR angyala: Térj vissza úrnődhöz, és alázkodj meg előtte! Ezt is mondta neki az ÚR angyala: Nagyon megsokasítom a te utódaidat, annyira, hogy meg sem lehet őket számolni. Majd ezt mondta neki az ÚR angyala: Ím, teherbe estél, és fiút fogsz szülni. Nevezd Izmaelnek, mert hallott az ÚR nyomórúsgodról. Szilaj ember lesz ez! Kezet emel mindenkire, de rá is mindenki, kárt tesz testvéreinek, ahol csak tanyázik. Azután így nevezte az URat, aki szólt hozzá: Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott. Ezért nevezik azt a kutat Lahajrói-kútnak. Ott van most is Kádés és Bered között. Ezután fiút szült Hágár Ábrámnak. Ábrám Izmaelnek nevezte a fiát, akit Hágár szült. Ábrám nyolcvanhat esztendő volt, amikor Hágár Izmaelt szülte Ábrámnak.*”

1Móz 17,1: „Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelöttem, és légy feddhetetlen!”

(Vö.: Zsid 11,6: „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik;”

Zsolt 37,5: „Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.”)

3./ A HITBELI ENGEDELMESSÉG PRÓBÁJA

1Móz 22,1-13: „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! Ábrahám fölkelt reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsd őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor föl-emelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnekadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kóst, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett.”

Zsid 11,17-19: „Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondatták: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.”

a./ „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked!” (1Móz 22,1k.).

Itt tette Isten leginkább próbára Ábrahám hitbeli engedelmességét. Életében semmi sem érinthette olyan mélyen, mint ez a parancsolat. Azt kellett feláldoznia, akit a legjobban szeretett – az Istentől ajándékozott fiút.

Mégis, Ábrahám nem töprengett és nem alkudozott Istennel: Ha elveszed a fiamat, mi lesz akkor az ígérettel? Ehelyett azt olvassuk a Zsidókhoz írt levélben: „Azt tartotta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani” (11,19). Ábrahám készsége – ahogy engedelmesen igent mondott Isten felfoghatatlan megbízására – a legnagyobb, amit a Biblia közöl velünk Ábrahámról. Megérthetnénk, ha vonakodott volna a nehéz feladat teljesítésétől, ha halogatta volna teljesítését.

De nem keresett kiutat. Istenre hallgatott és cselekedett.

(Vö.: Gal 1,15-17: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrrel. Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba.”

Lk 9,59-62: „Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engeddd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.” Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engeddd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.” Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára;”

Zsolt 119,60.63.145-147: „Sietek, nem tévovázom, megtartom parancsolataidat... Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat... Teljes szívből kiáltok hozzád: Hallgass meg, URam! És én megfogadom rendelkezéseidet... Hozzád kiáltok: Szabadíts meg! És én megtartom intelmeidet. Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem.”)

Csak Isten tudja, mi minden ment végbe Ábrahám szívében ez alatt a három nap alatt. Amikor végül Izsák megkérdezte: „Apám!... Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? – Ábrahám röviden így válaszolt: „Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt” (1Móz 22,7k.).

Ábrahám Izsákkal együtt rábízta magát Istenre. Még nem ismerhette Jézus szavát: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted” (Jn 13,7). – Bízott Istenben és engedelmeskedett neki.

(Vö.: Zsolt 73,23: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet;”

Ézs 66,1k.: „Ezt mondja az ÚR: A menny az én trónusom, a föld pedig lábam zsámolya. Milyen házat akartok építeni nekem, és milyen helyen kellene tartózkodnom? Hiszen mindent az én kezem alkotott, így keletkezett minden – így szól az ÚR. Mert én arra tekintek, aki nyomorult és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli;”

Fil 1,20k.: „Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni én értem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”)

b./ „Mikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát” (1Móz 22,9-10). Az utolsó pillanatban történt, hogy rákiáltott egy angyal az égből és azt mondta: Ábrahám, Ábrahám! És ismét halljuk a választ: Itt vagyok! „Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsds őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kost, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett” (1Móz 22,12k.).

(Vö.: 1Móz 22,9-18: „Mikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok! Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsds őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. Akkor fölemelte

Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kist, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra;”

Zsolt 77,14-16: „Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel. Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait;”

Zsolt 34,18-20: „Akik az ÚRhoz kiáltanak, azokat meghallgatja, és kimenti őket minden bajból. Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti. Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az ÚR;”

Zsolt 68,21: „Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is;”

Zsolt 97,5: „Viaszként olvadnak meg a hegyek az ÚR előtt, az egész föld Ura előtt.”)

c./ Ábrahám kiállta az elképzelhető legsúlyosabb próbát.

Erre csak egy magyarázat van: Ezt a nehéz utat Isten Lelke segítségével tudta végig járni, aki próbái során benne munkálkodott. Egy szót sem hallunk perlekedésről vagy lázadásról, vagy kételkedése megnyilvánulásáról. Ábrahám hite beérett az azonnali engedelmisségben.

(Vö.: Ézs 48,10: „De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában;”

Jak 1,2k.12: „Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez... Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőnek.”)

Azt mondta az angyal másodszor: „Mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra” (1Móz 22,16-18).

Az engedelmisség a feltétele annak, hogy Isten megáldhasson minket, és áldássá lehessünk. Mennyei Atyánk közvetlenül mellénk áll, ha készek vagyunk engedelmeskedni szavának minden következménnyel együtt, és készségesek vagyunk szava szerint élni. „Megáldalak... és áldás leszel” (1Móz 12,2).

4./ JOBB AZ ENGEDELMESSÉG AZ ÁLDOZATNÁL

– Saul engedetlensége –

1Sám 15,1-8.22k.: „Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére. Ezt mondja a Seregek Ura: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor

kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. De a kénieknek ezt üzent Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki... Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétké, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!;

Jak 1,22: „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.”

a./ Sámuel azt mondta Saulnak: „**Most azért hallgass az ÚR beszédére.**

Ezt mondja a Seregek URa: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van” (1Sám 15,1-3).

Néhány kudarc után Saul, Izráel első királya új megbízatást kapott Istentől Sámuel által. Háborúba kellett vonulnia Amálék ellen, amely Izráel népe útjába állt az Egyiptomból való kivonuláskor.

(Vö.: 2Móz 17,8-16: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! Én pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. És az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. Így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: Írd meg ezt a dolgot emlékeztül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól! Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”. És így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre.”)

Isten parancsa egyúttal olyan alkalom volt Saulnak, hogy bizonyíthatta a nyilvánosság előtt, hogy számára Isten szava az irányvonal. „Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van” (1Sám 15,7).

Csak egy mondatot fordít a tudósítás a harc és kimenetele közlésére. Saul engedelmeskedett az Úr parancsának. Isten vele volt és győzelmet adott. Az esemény ezen pontjáig minden Isten terve szerint ment végbe.

(Vö.: 2Sám 22,38-41: „Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. Végeztem velük, szétzúztam őket, nem kelnek föl, lábam elé hullottak. Felruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. Megfutamítottad ellenségeimet, gyűlölőimet elpusztíthattam;”

Józs 8,22: „A városban levők is kijöttek ellenük, és így az izráeliek közé kerültek. Ezek innen, azok onnan vágták őket, úgyhogy senki sem maradt, aki elfuthatott vagy elmenekülhetett volna;”

Józs 10,10-11,42: „Az ÚR megzavarta az ellenséget Izráel előtt, úgyhogy Izráel nagy vereséget mért rájuk Gibeónnál, üldözte őket a béthóróni hágó felé, és vágta őket egészen Azékáig és Makkédáig. Amikor menekültek Izráel elől, az ÚR nagy jégesőt hullatott rájuk az égből a béthóróni lejtőn egészen Azékáig, és meghaltak. Többen haltak meg a jégesőtől, mint amennyit fegyverrel mészároltak le Izráel fiai... Mindezeket a királyokat és országukat egy hadjáratral foglalta el Józsué, mert Izráel Istene, az ÚR harcolt Izráelért.”)

Ha engedelmeskedünk az Úrnak, a hegyeket is úttá teszi. Keresztülvisz a veszedelmen és legyőzi a túlerőben lévő ellenséget. Ezek normális megtapasztalások az engedelmesség útján.

(Vö.: 5Móz 28,1k.7: „Ha engedelmesen hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára, ha megtartod és teljesíted mindazokat a parancsolatokat, amelyeket ma parancsolok neked, akkor a föld minden népe fölé emel téged Istened, az ÚR. Rád szállnak mindezek az áldások, és kísérnek téged, ha hallgatsz az Úrnak, Istenednek a szavára... Vereséggel sújtja az ÚR ellenségeidet, ha rád támadnak: egy úton vonulnak föl ellened, de hét úton menekülnek előled;”

3Móz 26,3.7: „Ha rendelkezéseim szerint éltek, és parancsaimat megtartjátok, és végrehajtatok azokat... Sőt ti üldöztitek majd ellenségeiteket, és elhullanak fegyvereitek által;”

1Sám 7,3k.7-11: „Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat. Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből. Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és Astartékat, és egyedül az Úrnak szolgáltak... A filiszteusok azonban meghallották, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpába, azért fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Amikor ezt meghallották Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt, és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kiáltás értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből! Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az Úrnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta. Mialatt Sámuel az égőáldozatot mutatta be, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, és úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől. Ekkor az izráeliek kivonultak Micpából, üldözték a filiszteusokat, és vágták őket egészen Bétkárig.”)

A tudósítás aztán mégis egy kitérővel folytatódik: „Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát... Ezeket nem akarták kiirtani” (1Sám 15,9). Talán azt gondolták: Mit árt, ha ebből a sok ezerből néhány életben marad? Mit árt, ha megkíméljük a marhák egy részét? Többé-kevésbé úgyis engedelmeskedtünk. Ez volt a legfájdalmasabb Saul életében: Rálépett az Isten szerint való útra és azon is járt egy bizonyos pontig, akkor azonban letért az Úr által meghatározott útról. Az eltérés láthatatlan volt, mégis Istennek a fél engedelmesség nem engedelmesség, hanem engedetlenség.

(Vö.: 5Móz 5,29: „Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”

Zsolt 81,11-14: „*Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel!*”

Zsolt 86,11: „*Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet;*”

Ézs 50,5: „*Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg.*”)

b./ „*Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van!... **Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát...***” (1Sám 15,3.9).

(Vö.: 1Sám 15,7-9: „*Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marháknak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták kiirtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg;*”

Róm 6,12-14: „*Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedelmeskedjete kívánságainak. Tagjaitokat se adjátok oda a bűn szolgálatára, hogy a gonoszság fegyvereivé legyenek. Hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek. Tagjaitokat is adjátok át az igazság fegyvereiként az Istennek. Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt éltek.*”)

Mi vette rá Saul, hogy életben hagyja Agágot? Diadalát akarta kifejezésre juttatni a királyi fogollyal? Semmit sem tudunk szíve indítékáról. Mindesetre nem kényszerhelyzetből adódóan cselekedett. Nyomatékosan megállapítja a Szentírás: „*Saul és népe azonban... ezeket nem akarták kiirtani*” (1Sám 15,9). Saul önkényeskedését nem lehetett elrejteni, és így napvilágra jutott, hogy Saul szíve nem volt kész arra, hogy Isten megbízása szerint cselekedjen. Végzetes volt, hogy királyként a népet is belevonta az Isten parancsával szembeni engedetlenségbe.”

„*Saul és népe azonban megkímélte...*” (1Sám 15,9).

(Vö.: 1Kir 20,21-34.42k.: „*Kivonult Izráel királya is, vágta a lovakat és a harci kocsikat, és nagy vereséget mért Arámra. Akkor a próféta odalépett Izráel királya elé, és ezt mondta neki: Feszítsd meg erődet továbbra is, értsd és lásd: meg, hogy mit kell tenned, mert egy esztendő múlva ismét ellened vonul Arám királya! Arám királyának ezt mondták a szolgái: Ezeknek az Istene a hegyek Istene, azért voltak erősebbek nálunk. De ha a síkságon ütközzünk meg velük, biztosan mi leszünk az erősebbek. Tégy azért a következőképpen: Távolítsd el mindegyik királyt, és helytartókat nevez ki a helyükre! Azután szervezz magadnak olyan haderőt, amilyent elvesztettél, továbbá ugyanannyi lovat és harci kocsit, mint amennyi volt! Azután ütközzünk meg velük a síkságon, és biztosan mi leszünk az erősebbek. Benhadad hallgatott a szavukra, és úgy tett. Egy esztendő múlva Benhadad megszemlélte az arámokat, azután Áfék ellen vonult, hogy megütközzék Izráellel. Izráel fiait is megszemléltek, ellátták őket élelemmel, és így indultak az arámok ellen. Izráel fiainak a tábora olyan volt azokkal szemben, mint két kis kecskenyáj, az arámok viszont ellepték a földet. Akkor előlépett az Isten embere, és ezt mondta Izráel királyának: Így szól az ÚR: Mivel azt mondták az arámok, hogy az ÚR a hegyek istene, de a völgyeknek nem istene, azért ezt az egész nagy tömeget a kezédbe adom, és akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. Hét napig táboroztak egymással szemben, a hetedik napon azután csatára került sor. Izráel fiai levágtak százezer arám gyalogost egyetlen napon. A megmaradtak Áfék városába menekültek, de a várfal rászakadt a megmaradt*

huszonhétezer emberre. Benhadad is a városba menekült, és szobáról szobára bujkált. A szolgálai ezt mondták neki: Azt hallottuk, hogy Izráel házának a királyai könyörületes királyok. Vegyünk zsákruhát a derekunkra és kötelet a fejünkre, úgy menjünk Izráel királya elé: talán életben hagy téged. Zsákruhát öltöttek tehát a derekukra, a fejükre pedig kötelet, és úgy mentek oda Izráel királyához. Így szóltak: Szolgád, Benhadad ezt üzeni: Hagyj életben engem! Aháb megkérdezte: Hát él még? Testvérem ő! Az emberek jó jelnek vették ezt, sietve bizonygatták, és mondták: Igen, a te testvéred Benhadad! Ő ezt mondta: Menjetek, hozzátok ide! Benhadad kijött hozzá, ő pedig harci kocsijára állította. Benhadad ezt mondta neki: Visszaadom azokat a városokat, amelyeket apám elvett a te apádtól, és rendezz be magadnak bazárutcákat Damaszkuszban, amilyeneket az én apám rendezett be Samáriában! Én pedig – felelte Aháb – szövetséggel bocsátlak el téged. Szövetséget kötött tehát vele, és elbocsátotta őt... A próféta ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Mivel kiengeded kezedből azt az embert, akit én kiirtásra szántam, életéért életteddel, népéért népeddel felelsz! Izráel királya ezután elkeseredve és haragosan hazament, és megérkezett Samáriába.”

5Móz 7,2: „És hatalmadba adja őket Istened, az ÚR, és te megvered őket, akkor mindenestül irtsd ki azokat, ne köss velük szövetséget, és ne kegyelmezz nekik!”

c./ **Ha hidat építünk magunknak**, ránk is vonatkozhat, hogy Jézus követőiként **csak egy bizonyos pontig engedelmeskedünk**.

Amikor a végsőig való kitartásról van szó, megtagadjuk az Istennek való engedelmisséget. Talán mi is készek vagyunk nagy dolgok feláldozására, de csak olyanokra, amik nem nőttek a szívünkhöz, mint például a pénz vagy az idő odaáldozása meghatározott alkalmakra. De feladjuk-e önrendelkezésünket, élettervünket vagy szokásainkat?

„Ne kíméld” (1Sám 15,3) – mondta Sámuel. Mit kímélünk meg Istennel szemben? Hagyjuk-e Isten ellensége működését életünk területén, aki felett Isten ítéletet mondott? Megkímélhetjük-e azt, amit az Úr Jézus a keresztre vitt? Szívünk Jézus iránti állapota válik nyilvánvalóvá a megkímélésnél vagy nem kímélésnél. Pál azt írja: „Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás” (Kol 3,5).

(Vö.: Kol 3,5-10: „Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszszágot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt;”

Róm 8,12k.: „Ezért, testvéreim, adósok vagyunk, de nem a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert ha test szerint éltek, meg kell halnotok, de ha a Lélek által megölik a test cselekedeteit, élni fogtok.”)

5./ MIÉRT NEM HALLGATTÁL AZ ÚR SZAVÁRA?

1Sám 15,19-23: „Miért nem hallgattál az ÚR szavára? Miért estél neki a zsákmánynak, és miért követtél el olyat, amit rossznak lát az ÚR? Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtottam. A nép azonban elvette a zsákmány-

ból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek, az ÚRnak Gilgálban. Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!”

Zsolt 119,165: „Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok.”)

a./ „**Miért nem hallgattál az Úr szavára?**” (1Sám 15,19).

Sault felkenték, küldetést kapott, megajándékozta Isten a győzelem ígéréssel, mégis kudarcot vallott az engedelmeskedés útján. Engedelmisség által kapaszkodunk a győztesbe, de az engedetlenség elválaszt tőle.

Az engedetlenség az Isten követése végét jelenti. Az engedelmisség megtagadása elváláshoz vezet. Ezzel kapcsolatban ezt írja Walter Lüthi: „Jól jegyezzük meg, hogy a Saul életéről szóló fejezetek vizsgálatakor sem lehetünk közönyösek. Az előtt a kérdés előtt állunk, hogy milyen állapotban van az engedelmisségünk. Nehéz konkrétan megmondani, hogy hol a baj az egyes embereknél az engedelmisség problémájával.

Az bizonyos, hogy minden keresztyén életében megvannak az engedelmisség fókuszai. Egyáltalán nem kell ebből soknak lenni. Talán csak három vagy négy, olykor csak egy van belőle. Valószínű, hogy az engedelmisség kérdése közülünk sokaknál a nagyra becsült pénzre vonatkozik. Vagy a saját élvezetünkre. „Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak” (Mt 6,24); „Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem megszentelődésre” (1Thess 4,7).

(Vö.: 1Thess 4,1-3: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intiünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultatok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre. Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól;”

1Jn 2,6k.: „Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt. Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem egy régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok;”

1Pét 1,14k.17: „Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban... Ha pedig mint Atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevényiségetek idejét.”

b./ Isten akarja az engedelmisséget.

A dán Sören Kierkegard száz évvel ezelőtt szenvedélyesen így vádolta a keresztyénséget: „A fenntartásokkal vállalt engedelmisség a keresztyénség leépüléséhez vezet. Sok csodálója van ugyan Krisztusnak, de milyen kevés követője!”

(Vö.: 1Jn 5,3: „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem neheznek;”

5Móz 10,12k.: „Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből. Tartsd meg az ÚR parancsolatait és rendelkezéseit, amelyeket ma parancsolok neked a te javadra!;”

Józs 11,15: „Ahogyan az ÚR megparancsolta szolgájának, Mózesnek, úgy parancsolta meg Mózes Józsuénak, és úgy cselekedett Józsué. Semmiben sem tért el attól, amit az ÚR Mózesnek parancsolt;”

1Móz 6,22: „Nóé meg is tett mindent, úgy járt el, ahogyan Isten megparancsolta neki.”)

c./ „**Miért nem engedelmeskedtél?**”

1Sám 15,22-23: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!;”

Préd 4,17: „Megfontoltan járj, amikor Isten házába mégy! Többet ér, ha hallgatva járulsz oda, mint ha áldozol az ostobák módjára, akik nem tudják, hogy rosszat tesznek!”

1Sám 15,22: „Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmesség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!”).

Sámuel kérdése Saul véleménye indítékát mutatja, amint a szokásos kérdésnél mélyebbre nyúl. Nem az a jó, amit mi jónak vélünk, hiszen gyakran szűk látókörű terveinkről, kívánságainkról, környezetünk véleményéről van szó, nem pedig arról, amiben Isten leli kedvét.

Az engedelmes ember életében gyönyörködik az Úr, mint ahogyan Jézus, az Emberfia nekünk is példát mutatva élt, és ezt az engedelmes életet akarja megvalósítani bennünk. „És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves” (Jn 8,29). „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5).

(Vö.: Fil 2,5-11: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére”).

Az Isten tetszése iránti kérdés az Isten és köztünk lévő szeretetteljes kapcsolatból fakad. „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívemben van” (Zsolt 40,9); „Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!” (Zsolt 143,10).

A Péld 8-ban olvassuk ezt a bölcsességet: „Játszadoztam földje kerekiségén, és gyönyörködtem az emberekben. Ezért, fiaim, hallgassatok rám, mert boldogok, akik megőrzik útjaimat! Hallgassatok az intésre, hogy bölcssek legyetek, és ne hanyagoljátok el azt! Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve. Mert aki engem meg-

talál, az életet találja meg, és kegyelmet nyer az ÚRtól. De aki vétkezik ellenem, magának árt, gyűlölőim mind a halált szeretik” (31-36).

Dávid azt mondta fiának, Salamonnak, Isten választottjának: *„Te pedig, fiam, Salamon, ismerd meg atyád Istenét, és szolgálj neki teljes szívvel és készséges lélekkel”* 1Krón 28,9.)

(Vö.: 5Móz 30,15-20: *„Eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az URat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és döntéseit, és akkor élni és szaporodni fogsz, mert megáld téged Istened, az ÚR azon a földön, amelyre bemégy, hogy birtokba vedd. De ha elfordul a szíved, és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más istenek előtt borulsz le, és azokat tiszteled, kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak;”*

1Sám 15,22k.: *„Akkor ezt mondta Sámuel: Talán ugyanúgy tetszik az ÚRnak az égő- és a véresáldozat, mint az engedelmisség az ÚR szava iránt? Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél! Olyan az engedetlenség, mint a varázslás vétke, és az ellenszegülés, mint a bálványimádás. Mivel te megvetted az ÚR igéjét, ő meg elvetett téged, és nem leszel király!;”*

Hós 6,6: *„Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat.”)*

d./ *„**Bizony, többet ér az engedelmisség az áldozatnál,** és a szófogadás a kosok kövérjénél!”* (1Sám 15,22). Saul áldozattal akarta letudni az engedelmisséget. Így nyilatkozott erről Sámuelnek: *„A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Istenednek”* (1Sám 15,21).

Sámuel válasza mindent leleplezett, amikkel Saul fedezni akarta engedetlenségét. Isten nem gyönyörködik olyan áldozatban, amit engedetlenség érzületével mutatnak be.

(Vö.: Zsolt 50,7-10.14: *„Hallgass, népem, most én beszélek! Izráel, most téged intelek! Isten, a te Istened vagyok én! Nem feddelek meg véresáldozataidért, sem állandóan előttem levő égőáldozataidért, de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata... Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmaidat!”)*

Mi is ismerünk olyan áldozatokat, amik az engedelmisséget akarják pótolni.

Hogy van ez nálunk? Talán inkább egy nagyobb címletű bankjegyet teszünk a perselybe, mint hogy engedelmeskedjünk Isten Igéjének, amely azt igényli, hogy béküljünk meg felebarátunkkal? Vagy egy sikkasztást fedezünk vele ahelyett, hogy azt megfelelő helyen megvallanánk és rendbe hoznánk?

e./ **Semmiképpen nem lehet az áldozat egy megtagadott engedelmesség pótléka.**

Talán bizonyos áldozatot hozunk idő, pénz vagy erő tekintetében pótlékként azért, hogy életünket saját terveink szerint alakíthassuk, és nem akarunk az Úr rendelkezésére állni. Nem tud Isten olyan áldozatban gyönyörködni, amelyik az engedelmesség kijátszása.

„Többet ér az engedelmesség...!” (1Sám 15,22). Isten „engedelmességre választott” minket, engedelmességre hívott: Krisztusban teljesen új életet tett lehetővé számunkra. Hajlamtól és neveléstől függően egyikünknek nehezebb, másikunknak könnyebb engedelmesen élni. Talán sokunknak több kicsi lépésre van szükségünk arra, hogy „az engedelmesség gyermekei” legyünk. Ismételten kérhetjük Istent: *„Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen”* (Zsolt 51,14).

9./ KÉSZÍTSEK UTAT AZ ÚRNAK!

BEREITET DEM HERRN DEN WEG!

BLZ Dezember 2007

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-98.html>

I./ AZ ÚTKÉSZÍTŐ

Mt 3,1-3: „Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: *‘Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!’* Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: *‘Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!’*”

Lk 1,15-17: „Mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

1./ Keresztelő János feladata

a./ Keresztelő János élete feladata abban állt, hogy Izráel népét felkészítse a Messiás közvetlen közeli érkezésére.

Keresztelő a Jordán-völgye pusztai területén működött. A 2Kir 2,7 szerint Illés próféta erről a helyről vitetett fel a mennybe („Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol”). Hogy János éppen itt lép színre, azzal arra utal, hogy Illés művét folytatja, és ő a Mal 3,1-ben megígért Illés („Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az ÚR, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! – mondja a Seregek URa.”)

Itt bepillantunk Isten ígérete csodálatos beteljesedésébe, amiből egyetlenegy sem lett érvénytelen. János megtérésre való hívásával nyilvánvaló a folytatólagos vonal az Ótestamentumtól az Újtestamentumig.

b./ A „térjete meg” azt jelenti: Istenhez térni és elhagyni a bűn útját.

János indoklása új az ótestamentumi prófétákkal való összehasonlításban: „*‘Mert elközelített a mennyek országa.’* Nem beszél a rómaiak elűzéséről, a szociális struktúrák átalakításáról sem szól... Egy dologra mutat rá: a bűnt el kell távolítani! Itt, a bűnkérdés a központi probléma. Újból fontos ezt ma is meghallani” (G. Maier).

(Vö.: Mt 1,21: „*Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből;*”

Lk 19,10: „*Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet;*”

Jn 3,17: „*Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa;*”

1Tim 1,15: „*Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.*”)

c./ János útkészítő Jézus Krisztus, Isten Felkentje számára.

Természettől fogva nincs kiépített út az ember szívében a Felséges számára. Ez el van torlaszolva a bűn legyőzhetetlen sziklafala által egészen addig, amíg az ember Jézus útjára nem lép, amit ő élete odaszánásával épített Isten atyai házához.

Hiszen Jézus követője megtapasztalja azt is, hogy a nehéz életkörülmények sziklatömbjei, a hitetlenség görgetege és az engedetlenség sűrű bozótja akadályozzák a Krisztus-követés útját.

De nekünk egyedülálló hegyi vezetőnk van, aki segít legyőzni az akadályokat, segít utakat építeni minden életkörülmények között és segít a mi szívünkbe is. „Jó azoknak, akiknek szívében kiépített utak vannak” (Zsolt 84,6; Elberfeldi fordítás).

Az elmúlt időkben mi is átértünk Németországban egyik orkán pusztító hatását. Autópályák, sínpárok, autóutak és turista utak lettek eltorlaszolva. A fontos közlekedési utakról rendszerint gyorsan eltávolították az akadályokat.

A következőkben foglalkozunk a hitbeli élet különböző akadályával és legyőzésükkel.

II./ A HÍVŐK ÉLETÉBEN LÉVŐ AKADÁLYOK ÉS LEGYŐZÉSÜK

Zsolt 84,6: „*Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol;*”

Jel 2,7a: „*Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.*”

2./ A hitbeli élet akadályai a pergamoni és thiatirai gyülekezetben

Jel 2,12-17: „*A pergamoni gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van: ‘Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van, de ragaszkodol a nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. De egy kevés panaszom van ellened; mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy törbe csalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak. Így nálad is vannak olyanok, akik szintén a nikolaiták tanítását tartják. Térj meg tehát, különben elmegyek hozzád hamar, és harcolok ellenük számnak a kardjával. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja;’*”

Jel 2,18-23: „*A thiatirai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Isten Fia, akinek olyan a szeme, mint a tűz lángja, és a lába hasonló az aranyérchez: ‘Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél. De az a panaszom ellened, hogy eltűröd Jezábelt, azt az asszonyt, aki prófétának mondja magát és tanít, és eltántorítja szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és bálványáldozati húst egyenek; pedig adtam neki időt, hogy megtérjen, de nem akar megtérni paráznaságából. Íme, betegágyba vetem őt, és a vele paráználkodókat nagy nyomorúságba, ha meg nem térnek cselekedeteikből; gyermekeit pedig megölöm döghalállal, és megtudja valamennyi gyülekezet, hogy én vagyok a vesék és a szívek vizsgálója, és megfizetek mindnyájatoknak cselekedeteitek szerint.’*”

a./ Jézus Krisztus a benne hívők szívében lakik.

Jézus nincs megelégedve a szív egyik kis szögletével. Mivel Jézus „az uraknak ura”, ezért Úr akar lenni minden hívő életében. Legyen az övé egészen a szívünk. „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!” (Péld 23,26).

(Vö.: 2Krón 16,9a: „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.”)

Aki engedi, hogy Jézus legyen élete ura, kérheti azt, ami egyik gyermekimádságban így hangzik: „Tisztíts meg szívemet, senki nem lakhat benne, mint egyedül Jézus.”

b./ Nincs meg már benned az első szeretet.

Mi állhat az Úr útjába? A Kis-Ázsiai gyülekezeteknek írt körlevelek (Jel 2-3.) erről adnak felvilágosítást. Az ÚR kristálytiszta néven nevezi az akadályokat. Felfedezi azt, ami az emberi szem elől gyakran rejtve marad: „De az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet” (Jel 2,4).

(Vö.: Jel 3,1-7: „Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz. Az viszont megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.”)

Ezeknek a gyülekezeteknek egykor Jézus volt az egyetlen és mindenki mástól jobban szeretett Úr, azonban most más, láthatóan fontosabb feladatok elfojtják az első szeretet. Az Úr számára az első szeretet és az első munka összetartozik. Vizsgáljuk meg magunkat, vajon nem tartózkodunk-e a szakadatlan tevékenység zsákutcájában, mivel elhanyagoltuk a Krisztussal való szívbeli közösséget?!

(Vö.: 5Móz 6,5: „Szeresd azért az URat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!”)

Józs 22,5: „Csak nagyon vigyázzatok arra, hogy megtartsátok azt a parancsot és törvényt, amelyet Mózes, az ÚR szolgálja parancsolt nektek: Szeressétek Istenedeket, az URat, és mindenben az ő útjain járjatok; tartsátok meg parancsolatait, ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljátok teljes szívvel és teljes lélekkel!”

Mt 22,35-40: „Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle: ‘Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?’ Jézus így válaszolt: ‘Szeresd az URat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták’;”

Jn 14,15.21: „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat...Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”)

c./ További akadályokként említi meg Jézus a bibliai tan szétesését és az azzal együtt járó erkölcsi süllyedést.

Ez jellemezte a pergamoni és thiatirai gyülekezeteket is. Jézus szemükre veti, hogy nem lépnek fel erősebben a köreikben érvényesülő igazságtalansággal. Jóllehet világos volt az Isten Igéje irányvonala, mégis eltérnek ezek a gyülekezetek más tanítást hangoztató csoportokat és személyeket. „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük” (2Tim 4,3).

(Vö.: 1Tim 6,3-5: „Ha valaki tévtanokat hirdet, és nem tartja magát a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédéhez és a kegyességhez illő tanításhoz, az felfuvalkodott, és nem tud semmit, hanem a vitatkozás és a szóharc betegségében szenved, amelyből irigység, viszálykodás, istenkáromlás, gonosz gyanúsítás származik. Ezek megromlott elméjű és az igazságot elvető emberek torzsalkodásai, akik a kegyességet a nyerészkedés eszközének tekintik;”

2Tim 1,13-14: „Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által;”

Tit 2,1-8: „Te azonban azt hirdesd, ami egyezik az egészséges tanítással, hogy az idős emberek legyenek mértékletesek, tisztességesek és józanok, a hitben, a szeretetben és az állhatatosságban egészségesek; ugyanígy az idős asszonyok is szentekhez illően viselkedjenek; senkit se rágalmazzanak, ne legyenek mértéktelen borivás rabjai, tanítsanak a jóra; neveljék józanságra a fiatal asszonyokat, hogy ezek is szeressék a férjüket és gyermekeiket, és józanok, tiszták, házasak, jók, férjük iránt engedelmesek legyenek, nehogy miattuk érje gyalázat Isten ígéjét. Az ifjakat ugyanígy intsd, hogy legyenek józanok mindenben; te magad légy példaképük a jó cselekedetekben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot, beszéded legyen feddhetetlen és egészséges, hogy megszégyenüljön az ellenfél, mivel semmi rosszat sem tud mondani rólunk.”)

Gátoljuk az Isten országában folyó munkát, ha nem Isten Igéje az a kötelező mérték, amihez hozzá mérhetőnek kell lennie a tanításnak és az életnek. Könnyen elmosódhatnak a határok, és alattomosan benyomul a világ lelke Jézus gyülekezeteibe. Úgy összetartozik a tan és az élet, mint ahogy a kezünk belső és külső felülete.

Milyen sok könnyelmű keresztyén van, ha nem is a „legkegyesebb” körökben. Gyors lelki építkezés: „Igen.” De alapos Biblia-munka, elmélyülés az „egészséges tanítás”-ban: „Nem, köszönöm, nincs rá idő, nem olyan fontos.”

Pedig a Bibliába való elmélyülés egyáltalán nem nehéz. Olvassuk még a Bibliánkat fejezetről fejezetre való összefüggésben? Ennél nem a szövegtömeg döntő, hanem a rendszeresség.

Miért ne találkozhatnánk kettesével, hármassal kis csoportokban, és egyszerűen magunkba fogadnánk a tiszta bibliaszöveget? Némelyek hangos-könyvként használják a Bibliát. Isten Igéje mindenesetre nem „önkiszolgáló-büfé”, aminél az ember ízlése szerint keresi ki a kívánt darabot és a többit ott hagyja. Jézus követőiként éljünk „minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4).

3./ A hitbeli élet akadályai a szárdiszi gyülekezetben

Jel 3,1-6: „A szárdiszi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, akinél az Isten hét lelke és a hét csillag van: Tudok cselekedeteidről, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt. Emlékezzél tehát vissza, hogyan kaptad és hallottad: tartsd meg azt, és térj meg! Ha tehát nem ébredsz fel, eljövök, mint a tolvaj, és nem tudod, melyik órában jövök el hozzád. De vannak nálad néhányan Szárdiszban, akik nem szennyezték be a ruhájukat, és fehérben fognak járni velem együtt, mert méltók rá. Aki győz, azt öltöztetik fehér ruhába, annak a nevét nem törölöm ki az élet könyvéből, hanem vallást teszek nevére az én Atyám előtt és angyalai előtt. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!”

Milyen akadályokat fedezünk fel a szárdiszi gyülekezetben?

a./ „Az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy” (Jel 3,1c).

Vajon nem arról van-e szó, hogy a tevékenységet felcserélték a lelki elevenséggel? A felmagasztalt Úr látja a felszínen lévő és az elrejtett dolgokat is. Ismer minden titkos sérülést. Jól tudjuk, milyen keresztyéneknek kell lennünk. Mi azonban gyakran megpróbáljuk megőrizni a látszatot, és úgy teszünk, mintha minden rendben lenne. Az Urat azonban nem lehet becsapni kegyes külsőségekkel.

b./ Az Úr tudta a szárdiszi gyülekezetéről, hogy valójában nem vele éltek, jóllehet a gyülekezeti program csodálatosan folytatódott.

Ilyen öncsalás lehetséges. „És az Úr azt mondja: ‘halott vagy’. A lelki élet elhalt, akkor is, ha kifelé jól hangzása van a nevednek. Ez a halál a mi gyülekezeteinkben is elrettentő valósággal jelen van, tovább zakatolnak a rutin malmaj, de semmi sincs mögöttük. Alig van más veszélyesebb ennél az öncsalásnál” (Th. Sorg).

c./ Megakadályozzuk az Úr munkáját, ha meg vagyunk azzal elégedve, ami számít az embereknek.

Talál-e köztünk az Úr hitből, szent jelenléte fényében való életet? A szárdiszi gyülekezetben azt kellett mondani, hogy a ‘saját nagyszerű nevükre tekintettek’. Bizony, ősi kísértés, hogy Isten emberei jó nevet szereznek maguknak.

(Vö.: 1Móz 11,3k.: „Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égezzük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén;”

5Móz 8,11-18: „De vigyázz, ne feledkezzél el Istenedről, az ÚRról oly módon, hogy nem tartod meg parancsolatait, döntéseit és rendelkezéseit, amelyeket én ma parancsolok neked! Amikor jóllakásig eszel, szép házakat építesz és azokban laksz, amikor elszaporodnak marháid és juhaid, lesz sok ezüstöd és aranyad, és bővében leszel mindennek, akkor föl ne fuvalkodjék a szíved, és el ne feledkezz Istenedről, az ÚRról, aki kihozott téged Egyiptom földjéről, a szolgaság házából! Ő vezetett téged a nagy és félelmetes pusztában, ahol mérges kígyók és skorpiók vannak; a kiszikkadt földön, ahol nincs víz, ő fakasztott vizet a kemény kősziklából. Ő táplált a pusztában mannával, amelyet nem ismertek atyáid. Megsanyargatott

és próbára tett, hogy végül is jót tegyen veled. Ne gondolkodj tehát így: az én erőm és hatalmas kezem szerezte nekem ezt a gazdagságot! Hanem gondolj arra, hogy Istened, az ÚR ad neked erőt a gazdagság megszerzésére, hogy fenntartsa szövetségét, amelyre esküt tett atyáidnak. Így van ez ma is;”

Ézs 47,10: „Gonoszságodban bízál, azt gondoltad, hogy nem lát senki. Bölcsességed és tudományod félrevezetett, amikor ezt gondoltad magadban: Csak én vagyok, rajtam kívül nincs más!;”

Jer 9,22k.: „Már a hír is megérkezett, nagy zúgás hangzik észak földje felől: Júda városai sivár pusztává válnak, sakálok tanyájává. Tudom, URam, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!;”

Dán 4,27: „Így szólt a király: ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére!”)

A hitben ez éppen fordítva van. Az Úr mondja: „És megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás lesz!” (1Móz 12,2b). Istennek mi végtelenül értékesek vagyunk; és Urunk neve után nevezhetnek minket: keresztyéneknek (ApCsel 11,26: „Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek.”)

4./ A hitbeli élet akadályai a laodiceai gyülekezetben

Jel 3,14-22: „A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: ‘Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból. Mivel ezt mondd: Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire; de nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen: tanácsolom neked, végy tőlem tűzben ízzított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék szégyenletes mezítelenséged; és végy gyógyító irt, hogy bekend a szemed, és láss. Akit én szeretek, megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!’”

Zsolt 139, 23k.: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!”

a./ Laodiceában a keresztyéneknek jó okuk volt az örömré és háládatosságra. De bár csak ne hangoztatták volna pökhendien ezt a **végzetes önbecsülést**: „Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire.”

Az Úr ítélete így hangzik: „De nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas és a szegény, a vak és a mezítelen.” Csak az a jó, hogy az Úr nem hagyja homályban övéit valódi állapotukat illetően.

b./ **Langymeleg, már semmire sem jó kegyesség** – ez a Laodiceában élő gyülekezet ismertetőjele.

Mégis minden oldalról megmutatja az Újtestamentum, hogy Jézus nem keresztyén átlagarut kíván, hanem határozott tanítványokat keres. Minden olyan jól temperált (állandó hőmérsék-

leten tart, mérsékel) volt a Laodiceában lakó keresztyéneknek. Nem akarták a kegyességet túlzásba vinni, sem feltűnni, nem akarták senki barátságát eljátszani. Aki azonban keresztyénként mindenki kedvére tesz, eljátssza az Úr barátságát” (Th. Sorg). Milyen könnyen belopódzik közénk is a felfuvalkodottság és látszat alázat, az önhízelkedés vagy szolgálalkúság.

c./ Az Úr nem hagyhatja figyelmen kívül az ilyen módon gátolt embereket. De nem tesz mást, hanem az ajtó előtt áll és barátságosan kopogtat.

Ezzel kifejezésre juttatja, hogy: „Engedj bemenni. Szeretnék közösségre jutni veled. Add át nekem gátjaidat, és nekem add át a vezetést. Szíved trónjára akarok ülni, és a te erőd lenni, fényed, bölcsességed, tisztaságod, életed, örömed.”

(Vö.: 1Kor 1,25-31: „Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlenése” erősebb az emberek erejénél. Mert nézzétek csak a ti elhívásokatokat, testvéreim; nem sokan vannak köztetek, akik emberi megítélés szerint bölcssek, hatalmasok vagy előkelők. Sőt azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében bolondok, hogy megcségyenítse a bölcsesket, és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében erőtlenekek, hogy megcségyenítse az erőseket: és azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké tegye a valamiket; hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt. Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: ‘Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék;’”

2Kor 8,9: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”)

Zsolt 84,6.8.12k.: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol... Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon... Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. Seregek URa, boldog az az ember, aki benned bíz!k!”)

5./ A hitbéli élet akadályai legyőzése a szmirnai és filadelfiai gyülekezetben

Jel 2,8-22: „A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: ‘Tudok nyomorúságról, és szegénységről, pedig gazdag vagy, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája. Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni. Íme, az ördög börtönbe fog vetni közületek némelyeket, hogy próbát álljatok ki, és nyomorúságotok lesz tíz napig. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak nem árt a második halál.’”

Jel 3,7-12: „A filadelfiai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél van a Dávid kulcsa, és amit kinyit, senki nem zárja be, és amit bezár, senki nem nyitja ki: ‘Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet. Íme, neked adok némelyeket a Sátán zsinagógájából, azokból, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem hazudnak: íme, megteszem velük, hogy eljöjjenek, és leboruljanak a te lábad előtt, és megtudják, hogy én szeretlek téged. Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak. Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat. Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és onnan nem kerül ki többé, felírom rá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek a nevét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.’”

a./ Feltűnő a szmirnai és filadelfiai gyülekezeteknél, hogy nem kaptak feddést az Úrtól. Közben a keresztyének olyan nehéz életkörülményekkel és hitük ellen irányuló támadásokkal birkóztak meg, hogy megkeseredhettek volna. Közben sokan szegénységben éltek, és erejük sem ért sokat. De Jézust tudták személyes és közösségi életük középpontjában.

b./ Engedelmeskedtek az Úr Igéjének, és türelmesen kitartottak Uruk szenvedése nyomán.

Jézussal beszélgetésben maradtak a kísértések buktatói közben, és ha belebuktak is a bűn gödreibe, legyőzték ezeket Uruk megbocsátó erejével. „*Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom*” (Mik 7,8).

(Vö.: 1Jn 1,9-2,1: „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje. Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.*”)

c./ Hogy úrvacsorázhattak volna Szmirnában és Filadelfiában a keresztyének, miközben késerség, gyűlölködés, neheztelés és kiengesztelhetetlenség tarthatta fogva a szívüket?

(Vö.: 1Kor 11,25-29: „*Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: 'E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret, és isszátok e poharat, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön. Azért, aki méltatlanul eszi az Úr kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért az ember önmagát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki úgy eszik és iszik, hogy nem becsüli meg az Úrnak testét, ítéletet eszik és iszik önmagának;*”

Mt 7,3-5: „*Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem? Vagy hogyan mondhatod akkor atyádfiának: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát! – mikor a magad szemében ott a gerenda. Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát, és akkor majd jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd atyádfia szeméből a szálkát;*”

Mk 11,25: „*És amikor megálltok imádkozni, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket.*”)

Egyik ápolónő mesélte, aki öregotthonban végezte szolgálatát: „Sok élettörténetet hallok. Hihetetlen, hogy némelyeknek mennyi nehézséget kell elszenvedniük. Közülük néhányan keresztyének, akik teljesen megkeseredtek. Másokból – akik hasonló körülményeken mentek keresztül – mégis mély Istenbe vetett bizalom árad. – Most azon tűnődöm: tehetek-e már ma valamit, hogy ne keseredjek meg? Megértettem, hogy a keserőségeket – ha azok folytatódni akarnak bennem – tovább küldhetem. A keserű élményeket, a keserű gondolatokat és érzéseket összezsomagolhatom és átadhatom Istennek.”

Jézus minden keserőséggel elbánik, akkor is, ha időre van szükségünk azokat feldolgozni és legyőzni. Milyen bátorítást kaptunk Ézsaiástól: „*Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkeimet*” (Ézs 38,17).

III. AZ ÚTKÉSZÍTÉS

6./ Bűnbánat által megművelt szív

a./ „Ó, emberek, legyen komolyan megművelve a szívetek!”

A mezőgazdaságban beszélünk a szántóföld megműveléséről, azaz megmunkálásáról, előkészítéséről, hogy aztán majd betakaríthassuk a termést a földről. Sok munkafolyamat elvégzése szükséges, amíg a szántóföldet megszabadítják a gyomnövényektől és fel lehet szántani.

Jézus maga hasonlítja össze a szívünket a szántófölddel. (Mk 4,13k.: „Azután így szólt hozzájuk: „Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan fogjátok megérteni a többit? A magvető az igét veti. Akik az útfélen vannak: oda hull az ige; de amikor meghallják, azonnal jön a Sátán, és kiragadja a belőlük vetett igét. Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak. Másoknál a tövisek közé hullott a mag: ezek meghallják az igét, de e világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, úgyhogy ez sem hoz termést. Akiknél a jó földbe hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”)

Mienk a felelősség, hogy jó földdé és talajjá legyünk. „Gondosan építsetek utat a nagy vendégnek; jól készítsétek el ösvényeit, hagyjatok el mindent, amit gyűlöl; építsetek mindnyájan megfelelő utakat, töltsétek fel a völgyet, tegyétek alacsonnyá, ami túl magas, ami görbe, egyenesítsétek ki és simítsátok el” (V. Thilo).

b./ Úr eljövetelét előkészítő Keresztelő János megnevezi a szívünk megművelésére vonatkozó döntő lépéseket.

- „Tartsatok bűnbánatot!”

– „Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!” (Ézs 40,3k.).

– „Mert megjelenik az ÚR dicsősége...” (Ézs 40,5a). Jézus köztünk is ki akarja jelenteni dicsőségét. Azt akarja, hogy Isten Igéje vetőmagja kikeljen, növekedjen és érett gyümölcsöt hozzon. De mi legyen, ha megkeményedett szívünk talaja, ha burjánzik benne a tövis és bogáncs, ha beborítják az önzés kövei? – Takarítsátok el a szemetet! Valljátok meg bűneiteket, szabaduljatok meg tőlük, „és teremjetez megteréshez illő gyümölcsöket” (Lk 3,8a).

c./ A bűnöket mindig el kell távolítani, ha az Úr teret akar az életünkben.

Ő meg akar és meg tud tisztítani minden bűntől, ami megterhel. Ha megvalljuk neki ezeket, bizalommal fogadhatjuk el a bocsánatot, és megtapasztaljuk, hogy megtisztít bennünket.

(Vö.: Zsid 10,19-25: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemene-
telhez Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit,
vagyis az ő teste által; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: járuljunk azért oda igaz
szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől, a testét pedig
megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki
ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást kölcsönösen szeretetre és jó cselekedetre

buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annival is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.”)

Akkor készítünk utat az Úrnak a szívünkben, ha megváltoztatjuk a véleményünket és megtérünk.

(Vö.: Péld 28,13: „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer;”

Jer 3,13: „Csak ismerd el bűnödöt, hogy hűtlenül elhagytad Istenedet, az URat. Futkostál utaidon az idegenek után minden bujazzolj fa alá. Csak az én szavamra nem hallgattatok – így szól az ÚR;”

Ézs 55,7: „Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Isteniünkhez, mert kész megbocsátani.”)

7./ Hogy leszünk készségesek az Úr iránt?

Mt 3,1-12: „Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: ‘Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!’” Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!” Maga János teveször ruhát, és dereka körül bőrvet viselt, tápláléka pedig sáska és erdei méz volt. Akkor kiment hozzá Jeruzsálem, egész Júdea és a Jordán egész környéke; és amikor megvallották bűneiket, megkeresztelte őket a Jordán folyóban. Amikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek megkeresztelkedni, így szólt hozzájuk: „Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljete az eljövendő harag elől? Teremjete hát megtéréshez illő gyümölcsöt, és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: A mi atyánk Ábrahám! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak. A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik. Én vízzel keresztelek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztelek titeket. Kezében szórólapát van, és megtisztítja szérűjét: a gabonáját csűrbe takarítja, a pelyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel;”

Jn 1,29-34: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.” Így tett erről bizonyosságot János: „Láttam, hogy a Lélek szállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel keresztelek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket szállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztelek. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

a./ Ez úgy és akkor történik meg, **ha Jézust egyre jobban megismerjük, és egyre fontosabb lesz nekünk.**

Ebben segít minket Keresztelőnek, az Istentől elhívott útkészítő két kifejezése. János „Isten Bárányának” és „Isten Fiának” nevezi Jézust.

b./ Az Úr Isten Bárányaként való elnevezése mindennek előtt a próféták szenvedő Isten szolgája kifejezésében gyökerezik.

„Amikor kínozták, alázatos maradt, száját sem nyitotta ki. Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját” (Ézs 53,7).

Sokan – akik Keresztelő prédikációját hallgatták – bizonyára a páska-bárányra is gondoltak. Annak idején, az Egyiptomból való kivonulásnál a hibátlan bárány vére kímélte meg Izráel népét Isten büntetésétől, amit az Úr rendelt el minden elsőszülöttre vonatkozóan Egyiptomban. A bárány levágása az évenkénti páska ünnepen az Egyiptomból, a rabszolgaságból való kiszabadulásra való feledhetetlen emlékezéssé lett, és egyúttal távlatot nyitott az eljövendő Messiás szabadítására.

(Vö.: 2Móz 12,1-14: „Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: ‘Ez a hónap lesz az első hónapotok. Ez lesz az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izráel egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt. Ha kevés a ház népe az egy bárányhoz, akkor a legközelebbi szomszédjával együtt vegyen a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud megenni a bárányból. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vegyetek, de vehettek kecskét is. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartsátok magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Ugyanazon az éjszakán egyék meg a tűzön sült húst, és egyenek hozzá kovásztalan kenyeret keserű füvekkel. Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessetek el. Így egyétek meg: legyen a derekatok felövezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az ÚR páskája ez. Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat az. Ítéletet tartok Egyiptom minden istene fölött – én, az ÚR. De az a vér jel lesz házaitekön, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, akkor kihagylak benneteket, és tirajtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét. Tartsátok emlékezetben ezt a napot, és ünnepeljétek meg az ÚRnak nemzedékről nemzedékre. Örök rendelkezés ez, hogy megünnepeljétek!’”)

c./ Így Keresztelő szava egyúttal utalás Jézus passiójára is.

Jézus maga mondja erről: „Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mt 20,28).

„Isten népe megváltása teljesen befejezett és tökéletes, annak gyakorlati jelentősége az egyes ember számára teljesen magaviseletétől függ. Ezért aggodalmaskodás nélkül hidd el, hogy a megváltás megtörtént” (O. Chambers).

Engedd a Megváltót életed közepébe. Mond meg neki: Uram, hiszek megváltásodban. Egyedül neked van erőd megváltani önközpontúságomtól, hogy esetről estre megszabaduljak. Mert olyan akarok lenni, mint te: jóságos, szerény, engedelmes.

(Vö.: Róm 8,29: „Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között;”)

2Kor 3,18: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Leke által dicsőségről dicsőségre.)

8./ Isten Fia útkészítőnk az Atya szívéhez

Jn 1,32-34: „Így tett erről bizonytságot János: „Láttam, hogy a Lélek szállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket szállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. Én láttam, és bizonytságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

a./ Csak Isten Fia tudott Isten Bárányává lenni.

Jézusnak a világ bűneit kellett „hordozni” Isten Bárányaként. „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: ‘Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét’” (Jn 1,29). Azonban csak az Isten Fia tudott Isten Bárányává lenni. János tudta ezt és bizonytságot tett arról, hogy Jézus emberré létele előtt Istennél volt.

(Vö.: Jn 1,1-3.15.30: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... János bizonytságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én...” Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én;”

Jn 17,24: „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretél engem már a világ kezdete előtt.”)

b./ Csak Isten Fia képes isteni, örök élettel megajándékozni.

Nem vagyunk képesek magunktól eléggé nagyra gondolni Jézust, és mivel az a veszély fenyeget, hogy túl keveset gondolunk Jézusról, mondjuk mi is Pállal: „Meg akarom őt ismerni...”.

H. Hempelmann közölte: „Sok lelkigondozói találkozásom nyomán az a benyomásom, hogy ezen a téren még hihetetlenül sok felfedezni való vár ránk. Minden attól függ, hogy mindekelőtt tudhatom: Krisztus egyszer s mindenkorra elvette bűneimet, azokat a bűnöket is megsemmisítette, amiket még nem követtem el. Jézus megbűnhődött Jeruzsálem kapui előtt a Golgota keresztjén. Ezért nem élvezhetem felelőtlenül az életet, vagy nem vétkezhetek felelőtlenül. Hogy sérthetném meg szándékosan Őt, aki így szeret?

Végérvényesen fel vagyok mentve bűneim terhe alól. (Jézus szeretetében és védelmében) egyáltalán nem kell rettegnem többé azok miatt a bűnök, botlások és hibák miatt, amiket még sajnos olykor elkövetek.

(Vö.: Préd 7,20: „Bizony nincs olyan igaz ember a földön, aki csak jót cselekedne, és nem vétkezne;”

Jak 3,2: „Mert sokat vétkezünk mindnyájan: de ha valaki beszédében nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét;”

Fil 3,12: „Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.”)

Isten olyan kapcsolatot kötött velünk Jézus Krisztusban, amelyben ő abszolút és korlátozás nélküli számunkra.

c./ Krisztus nyitotta meg számunkra az utat Istenhez, az Atyához.

Isten Fia által Isten gyermekeiként közeledhetünk Istenhez. Jézus által nevezzük mindnyájan Atyánknak Istent, akihez mindig odajárulhatunk. Mindenkor, éjjel és nappal, nagy problémákkal és kis bajokkal. Hogy Jézus által Atyánk lett Isten, ez azt jelenti, hogy védetségben vagyunk, ő mindennel ellát, amire szükségünk van, ma is.”

(Vö.: Zsolt 23,1-6: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. Fűves legelőn terelget, csendes vizekhez vezet engem. Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben;”

Zsolt 91,11: „Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon;”

Zsolt 121,7: „Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet;”

Jn 16,33. „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot;”

ApCsel 18,10: „Mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.”)

IV./ KÉSZEN ÉS KÉSZSÉGESEN JÉZUS KRISZTUS SZÁMÁRA

9./ Erősödjön meg bennünk a belső ember

Zsolt 84,6: „Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol;”

Ef 3,14-21: „Hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben. Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tévelygésükben, és megkeményedett a szívük. Ezért erkölcsi érzékükben eltompulva, gátlástalanul mindenféle tisztátalan tevékenységre vetemedtek nyereségvágyukban. Ti azonban nem így tanultátok a Krisztust; ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az megvalósult Jézusban.”

a./ Jézus – személyiségünk központjában.

Akkor tiszteljük Istent, ha kitakarítjuk szívünket és életünket, és „szabad pályája” van az Úrnak. Magunknak belső szabadságot és erősséget nyerünk, és jótéteménnyé leszünk felebarátainknak. Újból és újból tudatosítsuk magunkban: Jézus szívünkben, személyiségünk központjában lakik, és neki rendeljük alá gondolatainkat és akaratunkat. Akkor megtapasztaljuk Isten jelenléte dicsőségét és erejét.

b./ Hogy erősödik meg bennünk mindennapjainkban a belső ember?

„Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által” (Ef 3,16). Mindenekelőtt tisztázom magamban: „Úr Jézus Krisztus, szükségem van rád! Saját erőmmel nem jutok messzire. De te erős vagy. A te erődöt akarom befogadni gyengeségembe, hogy erőd bontakozhasson ki bennem.”

A Sátán – aki Isten és lelkünk ellensége – megtámad minket, hogy elbuktasson a kísértésekben. Akkor azt is tisztázom magamban, hogy Jézus legyőzte a Sátánt a kereszten, és hogy az Úr erőt ajándékozott, hogy egyértelmű nemet mondjak a rosszra és a csillogó ajánlatokra, és világos igent mondjak mindenre, ami Jézus szerint való.

(Vö.: 1Móz 3,6: „Az asszony úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kíváncsi is az a fa, mert okossá tesz: szakított a gyümölcséből, evett, majd adott a vele levő férjének is, és ő is evett;”

Lk 22,31k.: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;”

Ef 4,25-28: „Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. Ha haragusztok is, ne vétkezzetek”: a nap ne menjen le a ti haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek. Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek;”

1Pét 5,8-10: „Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni;”

Jak 4,8: „Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek;”

1Jn 2,16: „Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérdés, nem az Atyától, hanem a világtól van.”)

Gyakran csak másodpercek vannak, amik alatt döntenünk kell, hogy igent vagy nemet mondunk.

c./ Jézus maga adott példát nekünk az első nagy fegyveres összecsapásnál.

Ő nem hallgatta meg a Sátánt, mint Éva a paradicsomban. Nem bocsátkozott párbeszédbe az ellenséggel, mint egykor Éva tette. Jézus – Évával ellentétben, aki Isten beszédét az ellenséggel való vita keretében egészítette ki – kirántotta „az Isten kardját, ami az Isten beszéde”

(Vö.: 1Móz 2,15k.: „És fogta az Úristen az embert, elhelyezte az Éden kertjében, hogy azt művelje és őrizze. Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz;”

1Móz 3,2k.: „Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fájának gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek abból, ne is érintsetek, mert meghaltok.”)

10./ Igent mondani Isten akaratára próbában és örömben is

Ef 3,14-19: „Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig.”

a./ **„Igen”-ünk érvényes az életünkben lévő ínséggel és szenvedéssel tele pillanatokra vonatkozóan is.**

Minden, amivel találkozunk, az Úr szeme előtt történik.

Ernst Modersohn mesélte: „Egy iskolafelügyelő egy süketnémákat tanító iskolai közösségbe látogatott. Először a gyerekeket kérdezte: „Hogyan keletkezett a világ?” Akkor egy fiú felírta: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.” Az inspektor tovább kérdezett: „Mit akar Jézus?” Ugyanez a fiú felírta: „Krisztus azért jött a világba, hogy üdvözítse a bűnösöket.” Akkor a felügyelő feltett egy harmadik kérdést is feltett a fiúnak: „Miért vagy te süketnéma, miközben én tudok beszélni és hallani is?” Akkor a fiú ezt írta föl: „Igen Atyám, mert így kedves te elötted.”

Milyen nagyszerű válasz ez! Hogy ezt az igent kimondjuk, és eszerint éljünk, szükségünk van Isten erejére, amit az elkészített szívbe ad. Figyeljük még meg, hogy imádkozik Pál: „hogyan hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember”.

b./ **Mikor megerősített Isten, könnyen előfordulhat, hogy az erőt magamtól származónak tulajdonítom.**

Azt mondom: erős vagyok! És Isten ereje akkor már láthatóan nem olyan szükséges, és az erőm így Isten munkálkodása akadályává válik.

Mint erős ember azonban gyenge vagyok és az is maradok; de mint gyenge ember állandóan hitben megerősítettként ahhoz a szőlővesszőhöz leszek hasonló, amelyik a szőlőtőkéthöz függ, és elválaszthatatlanul kapcsolatban áll vele. A szőlőtőke ereje a vessző ereje, és a vessző ereje a szőlőtőke ereje. A szőlővessző gyümölcse e köráramlás alapján növekszik. A vessző nem magától hoz gyümölcsöt, hanem azért, mivel a szőlővessző kapcsolatban áll a szőlőtőkével.

(Vö.: Jn 15,1-5: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;”

2Kor 12,7b-10: „Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bánthatásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”)

11./ Krisztus lakjék szívetekben a hit által

Ef 3,17k.: „Hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység;”

Jel 3,20: „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.”

a./ Pál apostol ezért imádkozott: „**hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által.**”

Az eredeti bibliai szöveg itt azt fejezi ki, hogy Jézus aközben lakik az életünkben, miközben az egész házat birtokba veszi, hogy benne lakjon.

„Krisztus él bennem” vallja Pál személyesen (Gal 2,20). Krisztus jelen van a bensőmben. Közelebb van hozzám, mint egy ember lehetne. Az Úrnak ez a belső jelenléte – valóság.

„Milyen sok keresztyén mindig csak érezni akar, pedig hogy Ő bennünk lakik, az nem attól függ, hogy ezt érezzük, hanem attól függ, hogy hitben számolunk ezzel a ténnyel” egészen addig, amíg a célhoz érkezünk” (E. Modersohn). Akkor jutunk el a hittől a látásra.

b./ **Most még útközben vagyunk, és bízunk abban, hogy Krisztus kiábrázolódik bennünk.**

„Gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalom között szülök meg, amíg kifformálódik bennetek a Krisztus” (Gal 4,19).

„Az ember Isten képére teremtett. Az istenképesség azonban tönkrement az Istentől való elszakadás következtében: „mindenki vétkezett, és hiájával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23). Jézus Krisztus Ádám ellenképe és az igaz Isten képmása.

c./ **A megváltásban Isten Fia ismét fiakká teszi az embereket.**

De aztán ez a megváltás fog, és ennek a megváltásnak kell érvényesülnie egészen addig, amíg az ember a Krisztussal való azonossá formálódásban ismét Isten tökéletes képmásává válik, és így Isten eredeti terve nagyszerűen befejeződik.

(Vö.: Róm 8,28k.: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”)

Megértettük-e, hogy Istennek ez a sajátos célja velünk? Megváltott bennünket Jézus Krisztus (meg vagyunk váltva) önző és elvhajhászó céljainktól? Megértettük-e, hogy az a cél, amit Isten nekünk szánt, már ma betölti és kormányozza életünket, és ezáltal bizonyossá és égetővé teszi a beteljesedés reményességét?!” (W. de Boer).

12./ Hogy formálódik ki Krisztus ki bennünk?

Jn 3,20: „Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjene a cselekedetei;”

Jn 17,14-24: „Én nekik adtam igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból

való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.” „De nem értük könnyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbenem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te, Atyám, énbenem, és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engem. Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én őbenük és te énbenem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szerettél.” „Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.”

a./ **A készséges szívben van tér a Szentlélek működésére, „amíg kiformalódik bennetek a Krisztus”** (Gal 4,19).

A Krisztus képeire való átformálódás nem történik egy csapásra. Ez sokkal inkább élő, élet-hosszig tartó folyamat. Nem határozhatjuk el, hogy növekedjünk, de azt sem tudjuk megparancsolni, hogy „most gyorsan nőjünk!” A növekedéshez sok türelemre és gondozásra van szükség.

b./ Eközben figyeljük meg, hogy **Isten soha sem köt békét a bűnnel, de békét köt a bűnössel.**

Jézus „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg” (Ézs 53,5);

(Vö.: Róm 5,1: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által;”

Kol 1,20: „És hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”)

Erre mindig csak azért is hivatkozhatom a kísértésekben, és az Ördög általi támadások idején, amikor legyőz a bűn. Jézus a maga iskolájában biztosított nekem gyakorlóteret. Ez az ő „képzési tervének” megfelelően működik.

Eközben a Mester sajátosan beköltözik életünkbe. Ő tudja egyedül, milyen tanulási fázis következik számomra. Ő végtelen szeretettel és türelemmel bánik velem. Isten szeretete nem ér véget övéi engedetlenségekor. De tudja, hogyan kell minket kiképeznie, formálnia, és a felburjánzó hajtásokat levágni.

c./ **Jézus szeretettel és szigorral nevel minket.**

Egyáltalán nem tartaná ezt fontosnak, ha nem törődne velünk. De mivel szeret, ezért teszi ezt velünk. Hátat is fordíthatna, mikor saját útjainkat járjuk, de sóvárogva vár visszatérésünkre. El is válhatna tőlünk, mikor hűtlenek vagyunk iránta, de nem teszi; velünk marad.

(Vö.: Zsolt 89,34: „De szeretetemet nem vonom meg tőle, és nem csalom meg, mert hűséges vagyok;”

2Tim 2,13: „Ha hűtlenek vagyunk, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja”.)

Isten a szenvedésben, betegségben, gyengeségben sem hagy magamra, és kimondhatatlan lelki növekedést ad.

(Vö.: 1Móz 41,52: „Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén.”

1Móz 49,22-25a: „Termő fa ága József, termő fa ága forrás mellett, ágai átnyúlnak a kőfalon. Ezért keserítik, nyilazzák, kergetik az íjászok. De mozdulatlan marad íja, feszülnek izmos kezei Jákób erősségének kezétől, onnan, Izráel pásztortól, kősziklájától, atyád Istenétől, ki megsegít téged, a Mindenhatótól, aki megáld téged az ég áldásával felülről, a lent elterülő mélység áldásaival;”

1Kor 13,10: „Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.)

10./ MI EREDMÉNYEZTE AZT, HOGY MÁRIA ISTEN IGÉJÉVEL ÉLT?

WAS BEREITET ES, DASS MARIA MIT DEM WORT GOTTES LEBTE?

BLZ Dezember 2001

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-22.html>

1./ Mária megtelt örömmel

Lk 1,46-51: „Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat;”

Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.”

a./ Semmit nem tudunk Mária múltjáról, nem tudjuk, hogy természetéből fakadóan örvendező volt-e vagy inkább szomorú? Isten azért lépett be az ő kis világába, mert fel akarta használni.

Mária magasztaló éneikéből olyan fiatal nőt ismerünk meg, aki otthonos volt az Írás igéjében és benne élt. Anélkül, hogy több zsoltárverset is felidéznénk, emlékezünk a következő kifejezésekre: „Teljes öröm van tenálad” (Zsolt 62,11). „Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét... (Zsolt 40,4).

Mária így énekelt az Úrnak: „Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt...” (Lk 1,46)

(Vö.: 1Sám 2,1-7: „Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk. Ne beszéljete oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét. Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal;”

Zsolt 30,12k.: „Gyászomat örömmre fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbbe öltöztettél. Ezért szüntelen zeng neked a szívem, örökké magasztallak, URam, Istenem!;”

Zsolt 32,11: „Örüljete az ÚRnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek!;”

Zsolt 97,11k.: „Fényözőn árad az igazra, és öröm a tiszta szívűekre. Örüljetek, ti igazak, az ÚRban, magasztaljátok szent nevét!”)

„Istent magasztalni – ez hivatásunk” – éneklük az egyik korálban. Az igaz hit egyik kétségtelen jele Istent magasztalni, őt imádni, neki hálát adni. Mert akkor nem magamról és kívánságomról van szó, hanem Istenről és akaratáról, dicsőségéről.

b./ Ahol valaki az Urat imádja, annak Ő örömet ajándékozik.

A nagy öröme – „*mely az egész nép öröme lesz*” (Lk 2,10), amiben mindnyájan részesülünk, – meg kell mutatkoznia életünkben.

Christa von Viebahn ifjúsága egyik időszakára nem volt jellemző, hogy élete az öröm nyomait hordozta. Komoly és csendes volt. Akkor egy barátságos hölgy így szólította meg: „Christa, olyan sok tapasztalatod van Jézussal, de nem látszik rajtad, hogy boldog vagy, pedig az Igében az áll: *‘Az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!’*” (Neh 8,10). Ez az utalás Christa életében fordulóponthoz vezetett. A Jézus és ígéje iránti öröm és az emberek iránti szeretet lett személyisége egyik ismertetőjele.

(Vö.: Zsolt 34,6: „*Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk;*”

Ézs 61,10: „*Nagy öröme telik az ÚRban, víg öröme indít Istentem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölragja ékszereit;*”

Zof 3,14-17: „*Ujjongj, Sion leánya! Kiáltás örömeiben, Izráel! Örvendezz, vigadj teljes szívből, Jeruzsálem leánya! Elveszi rólad az ÚR az ítéletet, eltávolítja ellenségedet. Vele van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned. Azon a napon így biztatják Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Vele van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked;*”

Róm 15,13: „*A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljökjete a reménységben a Szentlélek ereje által.*”)

2./ Mária ebben a tudatban élt: Krisztus az Úr!

Lk 2,11: „*Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában;*”

Zsolt 45,12: „*Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!*”

a./ Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus.

A pásztorok Józsefnek és Máriának tovább adott üzenetéhez ez is hozzátartozott: „*Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában*” (Lk 2,11).

Mária tudott az Ótestamentum eljövendő Szabadítója uralkodásáról. Amikor Gábel angyal a királyról, a trónról és Isten országáról beszélt neki, akkor azt válaszolta: „Íme, az Úr szolgálóleánya”.

(Vö.: Lk 1,31-33.38: „*Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az ÚR Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házában örökké, és uralkodásának nem lesz vége... Ekkor így szólt Mária: ‘Íme, az Úr szolgálóleánya: történnék velem a te beszéded szerint!’ S ekkor eltávozott tőle az angyal.*”)

Megmaradt Mária szívében ez a kifejezés, hogy Krisztus Úr. Urának kell élete irányítójának lenni! Elképzelhetetlen, hogy mi lett volna, ha Mária nem tétovázás nélkül határozta volna el magát: „Én a te szolgád vagyok! Krisztus az én Uram!”

(Vö.: 2Krón 16,9a: „*Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi;*”

Zsolt 100,2: „*Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!*”)

Olyan Urunk van, aki igényt tartott ránk; mert drága áron, halála és feltámadása által vásárolt meg minket. Jézus Úr akar lenni életünk minden területén – nap mint nap.

(Vö.: ApCsel 22,10: „*Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt;*”

Róm 14,7-9: „*Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék;*”

Zsolt 27,11: „*URam, taníts meg utadra, vezess a helyes ösvényen, mert ellenségeim vannak!;*”

Zsolt 143,10: „*Taníts akaratom teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!*”)

b./ „Krisztus az Úr!”

Ehhez írja Elisabeth Eliot: „Az emberek gyakran tudni akarják tőlem, hogyan ismertem meg életemben Isten akaratát. Azt mondom nekik: Az volt az első, hogy elismertem Isten szuverén akaratát. Tartózkodás nélkül mindenkorra rendelkezésére bocsátottam magamat. Ez azt jelentette, hogy átadtam neki minden jogot – a magamra és elképzeléseimre való jogot, a jogot arra, hogy megmutassa nekem, hogy szolgáljak neki... Mondom nektek, hogy Isten akaratát mindig másként néz ki, ahogy várjuk, mindig nagyobb és végül is pompásabb, mint ahogy kifejezhetnénk...

Mégis vannak, amiknek meg is kell hálnia. Pál is felfedezte ezt. Azt mondja ‘naponta’. „Naponként a halállal nézünk szembe, oly igaz ez, testvéreim, mint a veletek való dicsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (1Kor 15,31). Egyszerűen ez az annak az ára, amit fizetnünk kell, ha már mienk a cél: Krisztus az én Uram! Ez némelyeket nyugtalanít. Mégis semmi okunk a félelemre, ha Krisztus foglalja el az első helyet életünkben?!”

(Vö.: Kol 2,9-10: „*Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;*”

2Kor 5,14k.: „*Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt;*”

Róm 12,1.11: „*Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként számjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek... /legyetek/ a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.*”

3./ Mária tekintete a pogányokra irányul

Lk 2,30-32: „Mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek;”

ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”

a./ Amint Mária és József bemutatta a templomban a törvény előírása szerinti áldozatot, Simeon szavai belevonta őket a pogánymisszióba: „Akkor karjába vette /a gyermeket/, áldotta az Istent, és ezt mondta: ‘Most bocsátd el, Uram, szolgádat beszéded szerint békeséggel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek’” (Lk 2,28.32).

Nem csak Izráelért született az Üdvözítő, hanem a pogányoknak is meg kell tapasztalniuk Isten üdvösségét. „Aki /Isten/ azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére (1Tim 2,4). Jézus a „világ világossága”. („Amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok” (Jn 9,5)).

(Vö.: Mk 16,15: „Ezután így szólt hozzájuk: ‘Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek;’”

Lk 24,47: „És hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve;”

Jn 4,41k.: „Az ő szavának sokkal többen hittek, az asszonynak pedig meg is mondták: ‘Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője.’”

1Tim 2,3-6: „Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében;”

1Jn 2,2: „Mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.”)

b./ Évekkel ez előtt Bruno Herm misszióvezető ezt mondta az egyik gyűlésen az elérhetetlenekről:

„Minden gondolkodó felteszi a kérdést: Kik elérhetetlenek számomra?

Először: Elérhetetlenek azok, akik örökre elvesztek. Ők köztünk élnek. Szomszédaink, kollégáink, kortársaink, akik megmenekülhettek volna, ha hittek volna a Jézusról szóló evangéliumban.

Másodszor: Elérhetetlenek azok az emberek, akik nem tudják megtalálni maguktól az evangéliumot. Egyetlen szó sincs leírva a nyelvükön, még arra sincs lehetőségük, hogy rádión hallják az evangéliumot. Mindaddig elérhetetlenek, amíg egy misszionárius nem hallja meg a hívást, és el nem viszi nekik az evangéliumot.

Harmadszor: Elérhetetlenek azok az emberek, akik nyitottak az evangélium iránt és arra várnak, hogy megmutatja nekik valaki a Jézushoz vezető utat. Nyitott-e a szemünk, hogy figyelmessé teghessen bennünket irántuk az Úr? A misszionáriusi megbízatás befejezetlen.

Negyedszer: Elérhetetlenek azok, akiket tévútra vezettek. Ezek közé tartoznak környezetünkben a szekták hozzátartozói, az iszlám világ is, és sok más vallás tagja is. El tud-e minket küldeni az Úr az elérhetetlenekhez?”

(Vö.: 1Kor 9,19k.: „Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek. A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő – pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt –, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket;”

2Kor 5,18-20: „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés ígését. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!;”

ApCsel 16,9-15: „Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérlelte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot. Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápolisba, onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérlelt bennünket;”

Lk 14,23: „Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.”)

4./ Máriát felkészíti Simeon a szenvedésekkel tele életre

Lk 2,34k.: „Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: ‘Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata;’”

1Pét 3,14k.: „De még ha szenvednétek is az igazságért, akkor is boldogok vagytok; a fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete. Ellenben az Urat, a Krisztust tartsátok szentnek szívetekben, és legyetek készen mindenkor számot adni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek élő reménységet.”

a./ Simeon szavai sokaknak az Üdvözítő elleni szembenállásról szólnak, és a kardról, ami átjárja majd Mária szívét. Simeon felkészíti Máriát Jézus szenvedésújtjára és a Jézussal való személyes szenvedésére.

Ne gondoljuk, hogy a keresztyének életében mindennek simán kell mennie! Nehézségekkel, megvetéssel, elutasítással, megkárosítással, sőt üldözéssel is találkozhatunk, ha Jézus az életünkben van.

Péter is utalt a keresztyének szenvedésére: „Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket. Sőt amennyire részesültök a Krisztus szenvedésében, annyira örüljete, hogy az ő

dicsőségének megjelenésekor is ujjongva örülhessetek. Boldogok vagytok, ha gyaláznak titeket a Krisztus nevéért, mert a dicsőség Lelke, az Isten Lelke megnyugszik rajtatok” (1Pét 4,12-14).

b./ Jakob Kroeker írja, akit Isten nehéz utakon vezetett: „Sokak előtt még nem tárult fel a nagy titok, hogy ott vannak legnagyobb áldásaink, ahol a legkevésbé várjuk.

Többen állva maradnak a nehézségeknél, a megpróbáltatásoknál, a nehéz életkörülményeknél.

Kérdések merülnek fel: Miért kell elszenvednem ezt az összeomlást? Hogy érthetem meg ezt a vezetést?

Néhányan síró szemmel nem látják, hogy mellettük áll a Feltámadott, aki kész arra, hogy éppen egy sötét háttérben tapasztalhassuk meg dicsőségét.

Vannak leplezett áldás-utak! Áldások, amiket nem ismerünk azonnal annak, amik azonban lényegesen hozzájárulnak ahhoz, hogy belsőleg növekedjünk és érleljünk.”

(Vö.: Róm 8,17: „Ha pedig gyermekek /vagyunk/, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk;”

2Kor 1,3-5.8k.: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is... Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat;”

2Kor 4,16-18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók;”

Zsid 12,11: „Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik meg-edződtek általa.”)

c./ Isten felkészítette Máriát, és így szorongatásban és fájdalmas tapasztalatai során is Istenhez ragaszkodott hűségéhez.

Imádkozzunk sürgetően azokért a keresztyénekért, akik súlyos szenvedéseken mennek keresztül napjainkban!

(Vö.: Mt 5,11k.: „Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket, és mindenféle rosszat hazudnak rólatok. Örüljete és ujjongjatek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben, hiszen így üldözték a prófétákat is, akik elöttetek éltek;”

Mt 10,34-39: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre. Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy kardot. Azért jöttem, hogy szembeállítsam az embert apjával, a leányt anyjával, a menyét anyósával, és így az embernek ellensége lesz a háza népe. Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel

keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”

Ef 6,18-20: „Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért; és énértem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell;”

1Pét 1,6k.: „Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megsomorodtatok különféle kísértések között, hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranyból, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicsőítésre, dicsőségre és tisztességre;”

Zsid 11,33-38: „Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatottak, ígéreteket nyertek el, orozslánok száját tömték be, tűz erejét oltották ki, kard élétől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg. Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. Mások megszégyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorogva, gyötrődve, sínylődve azok, akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban;”

Jak 2,5: „Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért.”)

5./ Mária megtanulta, hogy kitartson a hitben

Lk 1,37: „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen;”

Zsid 3,14: „Mert minden háznak van építője, aki pedig mindent felépített, az Isten az;”

Zsid 10,35: „Ne vesztésétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.”

a./ „Istennek semmi sem lehetetlen!”

Amint az angyal elmondta Máriának ezeket az Igéket, teljességgel képtelenségnek tűnt ez az egyszerű, soha meg nem történt esemény.

Sok, más egyéb is lehetetlennek tűnt Máriának:

- (1.) Nem volt számukra hely a vendégfogadóban;
- (2.) Fenyegetés és menekülés Egyiptomba;
- (3.) Az elveszett tizenkét éves Jézus keresése;
- (4.) Jézus elutasítása a farizeusok és írástudók, a Nagytanács és Heródes emberei részéről.

Nem olvasunk arról, hogy Mária megpróbálta volna visszatartani Jézust Isten útjától. Három évtized után is – amelyben sok feszültség, félelem és sok képtelenség határozta meg Mária életét – bízott azokban az Igékben, amelyeket szívében őrzött. Olyannak bizonyultak ezek, mint egy erős kötelék, ami válság idején sem szakad el.

(Vö.: Zsolt 33,4: „Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”

Ézs 25,1: „URam, te vagy Istenem! Magasztallak, dicsérem neved, mert csodákat vittél véghez, ősrégi terveket, való igazságot;”

Ézs 26,4: „Bízzatok az ÚRban mindenkor, mert az ÚR a mi kösziklánk mindörökre!;”

Ézs 54,3: „Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfja, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele.”)

b./ Olykor Mária visszavonulhatott volna. Nem tette, sokkal inkább hitben várt Jézus tetteire.
Bízalommal járta útját a keresztre-feszítés sötét napjáig.

(Vö.: Jn 19,25-27: „Jézus keresztfénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány;”

ApCsel 1,14: „Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt;”

Jak 1,12: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek;”

2Tim 4,7k.: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételek nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró ama napon; de nemcsak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését;”)

c./ **Hogy reagálunk mi, ha minket szorítanak sarokba képtelenségekkel és választ követelnek tőlünk?**

Azt mondjuk? - Erre nem elég a hitem Nem tudok ezen az úton járni. Ha nem tudok rá igent mondani, a problémával sem tudok megbirkózni. Arra nézzünk, ami előttünk látható, és hagyjuk, hogy az gyötörjön bennünket?

A másik kérdés ránk is irányul: hogy lesz lehetségessé életemben a képtelenség?

Mária életéből tanulhatjuk meg a választ: bizalom által! A képtelenség homályába fény áradt Jézustól, aki Betlehemben jött ebbe a világba, és ma a mennyben trónol, és állandóan imádkozik értünk. Neki van útja számunkra. „URam, Seregek Istene! Ki olyan erős, mint te, URam? Hűséged körülvesz téged!” (Zsolt 89,9);

(Vö.: 2Kor 8,9: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok;”

Lk 22,31k.: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait;”

Zsid 7,25: „Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez, hiszen ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.)

6./ Mária megtanulta legyőzni a félelmet

Lk 1,30: „Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!;”

Lk 2,10k.: „Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljetek, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

Kétszer hallott Mária ígét arról, hogy ne féljen. Názáretben azt mondta neki az Istentől küldött angyal: „*Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!*” (Lk 1,30).

Aztán a pásztorok hozták neki a hírt: „*Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában*” (Lk 2,10k.).

a./ Máriának sok oka volt a félelemre, sok minden volt, amitől félnie kellett volna.

(1.) Gondoljunk arra az éjszakára, amikor közölte vele József az angyal parancsát: „*Miután eltávoztak, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.” Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől. Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: „Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.” Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni” (Mt 2,13-23).*

(2.) Az is ok lehetett Mária számára, hogy féljen, amikor Jézus szülővárosában Messiásként jelentette ki magát, és az emberek Názáretben a kezdeti csodálkozás után bosszankodtak és haraggal tele meg akarták ölni. „*Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába, és elterjedt a híre az egész környéken. Tanított a zsinagógákban, és dicsőítette mindenki. Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni. Odanyújtották neki Ézsaiás próféta könyvét, ő pedig kinyitotta a könyvet, és megkereste azt a helyet, ahol ez van megírva: „Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.” Ekkor összegöngyölítve a könyvtkeercset, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött; ő pedig szólni kezdett hozzájuk: „Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.” Mindnyájan egyetértettek vele, majd elcsodálkoztak azon, hogy a kegyelem ígéit hirdeti, és azt kérdezték: „Nemde a József fia ez?” Ő pedig így szólt hozzájuk: „Biztosan azt a közmondást mondjátok rám: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottuk, hogy megtörtént Kapernaumban, tedd meg itt is, a saját hazádban.” Majd így folytatta: „Bizony, mondom néktek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában. Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett azon az egész vidéken, de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki*

megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékaig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; de Jézus átment köztük, és eltávozott” (Mt 4,14-30).

b./A „ne félj” ígékbe kapaszkodott Mária, miközben reszketett a szíve.

Csak így tudta újból és újból legyőzni a rettegéseket és félelmeket.

(Vö.: 5Móz 31,6: „Legyetek erősek és bátrak, ne féljeteK és ne rettegjeteK tőlük, mert maga az ÚR, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled;”

Zsolt 3,3-9: „Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.) De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén. (Szela.) Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem. Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülveKt engem. Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait! Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! (Szela);”

Zsolt 27,1-3: „Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom.”)

c./ Napjainkban is kevesen vannak, akik nem élnek valamilyen félelemmel.

Tapasztalatból tudjuk, hogy a félelem mindig, újra utánunk nyúl, hogy megterhelje kedélyünket, vagy meg akarja bénítani akaratunkat. De a mi életünkre is érvényes ez a „Ne félj!”

Úgy hangzik ez, mint egy parancs. Azért lehetsz kételyek nélkül, mert erős Megváltód van! „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem” (Jn 14,1).

„A világón nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33).

„Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nekteK adja az országot!” (Lk 12,32).

(Vö.: Lk 8,24k.: „Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett. Aztán ezt kérdezte tőlük: „Hol van a ti hitetek?” Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Jel 1,17k.: „Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai;”

Zsolt 56,4k.10-14: „Ha félek is, benned bízom! Istenben, akinek ígését dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!... Meghátrálnak majd ellenségeim, amikor hozzád kiáltok. Ebből tudom meg, hogy Isten velem van. Istenben, akinek ígését dicsérem, az ÚRban, akinek ígését dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?! Tartozom neked, Istenem, fogadalmaimmal, megadom hálaáldozatomat. Hiszen megmentettél engem a haláltól, lábamat az elbukástól, hogy jár hassak Isten színe előtt az élet világosságában;”

Zsolt 118,6: „Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem?”)

Mária titka legyen a mi szánunkra is útmutató az előttünk álló újesztendőben: „Mária pedig mindezeket a dolgokat /Igéket/ megőrizte, és forgatta a szívében!” (Lk 2,19)

*„Tegnap lépésről lépésre megtapasztalhattam kegyelmedet,
Minden veszedelemben velem voltál;
Holnap is velem akarsz jönni, s bármi történjen is,
Látni fogom segítségéd – minden nap!”*

11./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK?

A./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK? – JN 15,1-8.

WAS JESUS SEINEN JÜNGERN MITGIBT AUF DEN WEG.

BLZ September 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-6.html>

„ÉN VAGYOK A SZŐLŐTŐ, TI VAGYTOK A SZŐLŐVESSZŐK...”

Jn 15,1-8: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. Ha valaki nem marad énbennem, kivetik, mint a lemetszett vesszőt, és megszárad, összegyűjtik valamennyit, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;*”

Zsid 13,20k.: „*A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztort, tegyen képessé titeket minden jóra, akarátának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.*”

a./ Mielőtt Jézus a keresztre ment, búcsúbeszédeiben néhány sorsdöntő üzenetet közölt útravalóként tanítványaival.

Többek között felkészítette őket arra, hogy más lesz a hozzájuk való viszonya a jövőben. Eddig emberként élt köztük. Halála, feltámadása és mennybemenetele után a Szentlélek személyében fog élni közöttük, sőt, bennük. A Szentlélek segítségével által fogják megtanulni megérteni, hogy a küldő elválasztás ellenére Jézus milyen szoros kapcsolatban marad velük.

(Vö.: Jn 14,16-18.20.23: „*Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelekét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.*” „*Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok...Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenek magunknak nála.*”)

b./ A szőlőtőkének vesszőivel való képével mutatta meg tanítványainak, hogy ebben a vele kapcsolatban hogyan tölthetik be küldetésüket a földön.

A szőlőtőke képe egyáltalán nem új kép számunkra. Már az Ótestamentumban is megtaláljuk.

(Vö.: Zsolt 80,9-16: „Egy szőlőtőt hoztál el Egyiptomból. Népeket üztél el, ezt meg elültetted. Helyét elegyengetted, gyökeret vert, és ellepte a földet. Árnyéka hegyeket borított be, vesszői vetekednek a hatalmas cédrusokkal. Indáit a tengerig növesztette, hajtásait a Folyamig. Miért romboltad le kerítéseit, hogy szedhessen róla, aki csak arra jár?! Lerágja az erdei vadkan, és leleget a mezei vad. Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt! Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél!;”

Ézs 5,1-7: „Dalt éneklek kedvesemről, szerelmesem szőlőjéről! Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot épített, sajtót is vágatott benne. Várt, hogy jó szőlőt teremjen, de vadszőlőt termett! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és szőlőm közt! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel, amit meg nem tettem? Vártam, hogy jó szőlőt teremjen, miért termett vadszőlőt? Most én megmondom nektek, mit teszek szőlőmmel: lerombolom a kerítését, hogy lelegetjék, kidöntöm a kőfalát, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! A Seregek URának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gazság!”)

c./ **Milyen célja volt a szőlősgazdának**, aki elültette szőlőjét?

Azt akarta, hogy a szőlőtőke gyümölcsöt hozzon, és örvendezni akart a gazdag termésnek.

A gyümölcsben van a szőlő jelentősége, fája nem értékes (Ez 15,1-5: „Így szólt hozzám az ÚR igéje: Emberfia! Mennyivel különb a szőlőtőke fája a többi fánál, és a szőlővessző, ha az erdő fái közé kerül? Fölhasználják-e a fáját, hogy valamit készítsenek belőle? Használják-e cöveknek, hogy mindenfélét akasszanak rá? Inkább tűzbe dobják, hogy az megeméssze. És ha a két végét megemésztette a tűz, ha már a közepe is parázslík, alkalmas-e még valamire? Hiszen, amíg ép volt, addig sem készült belőle semmi. Hát ha a tűz emésztí és parázslík, készülhet-e belőle valami?)

d./ **Izráel** – amelynek a szőlő volt a jelképe – **kudarcot vallott, és nem teljesítette rendeltetését**.

(Vö.: Jer 2,21: „Mint nemes vesszőt ültettelek el, mint igazán valódi magot. Hogyan változtál át idegen szőlőtő vad hajtásává?;”

Hós 10,1k.: „Dús lombú szőlőtő Izráel, gyümölcsöt is bőven terem. Minél több gyümölcse lett, annál több oltárt épített; minél szebb lett országa, annál szebb szent oszlopokat állított. Csalárd a szívük, de most meglakolnak. Isten lerombolja oltáraikat, elpusztítja szent oszlopaikat.”)

e./ Isten most **új szőlőt ültetett, nemes, valódi szőlőtőkét**.

Jézus magáról mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő” (Jn 15,1). Életében a mennyei szőlősgazda megtalálta azt a gyümölcsöt, amit várt. Jézus tanítványaival való kapcsolatából egészen természetesen növekszik a gyümölcs életükben. Nem külső erőfeszítések közepette kell gyümölcsöt hozniuk. Jézus hatására lesz gyümölcs: „Tőlem kapod gyümölcsöd” (Hós 14,9);

(Vö.: Fil 1,9-11: „És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.”

Fil 2,13: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.)

I./ AZ ÉLETÜNKBEN ISTEN SZÁMÁRA VALÓ GYÜMÖLCSRŐL VAN SZÓ

Jn 15,1k.8: „*Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen... Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek;*”

Gal 5,22k.: „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény.*”

1./ „**Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek,** és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15,8)

Egyetlen egy szőlővessző sem önmagáért él, hanem hogy gyümölcsöt teremjen. Ez hatszor van hangsúlyozva fejezetünkben.

a./ **Miben áll a gyümölcs Jézus tanítványainál?**

A galáciai keresztyéneknek írja Pál apostol: „*A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény*” (Gal 5,22k.).

A megszentelődés is gyümölcs Isten számára. Andrew Murray misszionárius mondta: „Annak a befolyásolása is gyümölcs, hogy valaki szent életet folytasson” (Róm 6,22: „*Most azonban, miután a bűntől megszabadultatok, és az Isten szolgálói lettetek, már ez meghozta nektek gyümölcsét, a szent életet, amelynek vége az örök élet.*”)

b./ **Mindennapi munkánk – amit Jézussal kapcsolatban tettünk – gyümölcsöt terem.**

Hogy emberek Jézushoz találjanak, szintén gyümölcs. A gyümölcsök olyan sokfélék, amint azokat feladataink és körülményeink megkövetelik.

c./ **A gyümölcs önmagában gyakran rejtve marad.**

Azonban annak, aki összeköttetésben él Jézussal, sok gyümölcsöt ígér az ÚR. „*Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt*” (Jn 15,5)

(Vö.: Jn 4,35k.: „*Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra. Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató;*”

Róm 1,13: „*Szeretném, testvéreim, ha tudnátok: sokszor feltettem magamban, hogy elmegyek hozzátok, de mindeddig megakadályoztattam abban, hogy közöttetek is legyen munkámnak valami gyümölcse, ahogy a többi nép között is volt;*”

Róm 15,18: „*Mert semmi olyanról nem mernék beszélni, amit nem Krisztus tett általam a pogányok megtéréséért szóval és tettel;*”

Ef 5,8k.: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljeteK úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség;”

Fil 1,21k.: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom;”

Fil 4,16k.: „Mert egyszer-másszor Thesszalonikába is küldtetek szükségleteimre. Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.”).

2./ Gyakran előfordul, hogy **emberek elcsüggednek, mivel semmi értelmét és célját nem látják annak, amiért kifizetődne, hogy éljenek.**

Egy fiatal keresztyén nő írta, miután egy ideig belső ürességet élt át, és aztán egész ínségét Jézus elé tárta: „Most Urammal való kapcsolatom újra örömtelivé lett. Az a kérésem, hogy Jézus bennem munkálkodhasson, hogy életem olyan gyümölcsöt teremjen, aminek ő örvendezik.”

a./ Az a jó, ha minden nap kezdetén azonnal nyitottak vagyunk Jézus beszédei iránt, ha **hagyjuk, hogy Ő mutassa meg Igéje által, ami fontos neki.** Ez nem külső kegyességi forma, hanem a vele való élő kapcsolat, hitünk valódisága és akarata cselekvése, ami tetszik neki.

b./ **Akik az Úr házába vannak plántálva, ... zöldellni fognak, gyümölcsöt teremnek** és frissek, hogy hirdessék, milyen helyesen cselekszik az Úr.

(Vö.: Zsolt 92,13-16: „Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libánoni cédrus. Az ÚR házában vannak elültetve, ott virulnak Istenünk udvarain. Öregkorban is sarjat hajtanak, dús lombúak és zöldek maradnak, és hirdetik: Igaz az ÚR, kösziklám ő, akiben nincs álnokság!;”

Zsolt 1,1-3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;”

Jer 17,7k.: „De áldott az a férfi, aki az ÚRban bízic, akinek az ÚR a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig eresztic gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”)

II./ DÖNTŐ A SZŐLŐSGAZDA TEVÉKENYSÉGE

Jn 15,1k.: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen;”

Péld 6,23: „Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés.”

1./ „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda.”

Némely keresztyén maga fáradozik azon, hogy gyümölcsöt teremjen Istennek. Jóllehet minden erejüket latba vetik, ez mégsem sikerül. Min múlik ez?

a./ A szőlő a többi növénytől jobban igényli a szőlősgazda gondozását.

„Az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen” (Jn 15,1k.).

b./ Az Atya, mint szőlősgazda megtisztítja a vesszőket.

Nem tesz olyat, ami nem felel meg atyai lényének. Mely vesszőket tisztítja meg? Azt gondolnánk, hogy mindegyiket, amelyik nem hoz gyümölcsöt. De teljesen más a helyzet: Megtisztít minden gyümölcsöző vesszőt! Hogy még több és jó gyümölcsöket teremjenek neki. Minden jó vesszőről levág mindent, ami felesleges. A vesszők sokszor lombkoronát hoznak létre, de egyáltalán nem lehet rajtuk gyümölcsöt találni, vagy csak keveset.

c./ A szőlősgazda minden egyes szőlőtőkét gondosan megvizsgál, hogy tudja, mit kell levágnia, és mi maradhat meg.

(Vö.: Zsid 12,5-11: „És elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: „Fiam, ne vedd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad.” Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bántik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk? Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik öröndetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békeessége gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa.”)

H. Brandenburg utalt egykor arra, hogyan néz ki a döntés gyakorlatilag. „Dönteni – ez az, amit nem akarunk. Jézus azonban azt mondja: ‘Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát’ (Mt 16,24), ez azt jelenti átvitt értelemben, hogy engedje megnyirbálni saját akarátát, mert Jézus tanítványainál a Szentlélek akarataról van szó, amiért a Mi Atyánkban imádkozunk.

d./ Ezt élte elénk Jézus. Még a Gecsemánéban azt mondta: ‘mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied’ (Lk 22,42).

Kockázatos Istennek azt mondani: tedd velem, amit akarsz, vágd le ott, ahol nem szükséges. Ha komollyá válik a dolog, gyakran panaszkodunk. Azokhoz tartozunk, akik többet sóhajtoznak, mint hálát adnak, többet siránkoznak, mint Istent magasztalják? Mi tartjuk fel Istenünk kezét, ha perlekedünk sorsunkkal, mert ezzel félretoljuk a metszőollót, és azt mondjuk: nem akarom, hogy elvégezd rajtam ezt a metszési munkát.”

(Vö.: Ézs 45,9-11: „Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény

ezt: Nem ügyes a kezéd? Jaj annak, aki ezt mondja apjának: Miért nemzettél? – és anyjának: Miért vajúdtál velem?! Ezt mondja az ÚR, Izráel Szentje és alkotója: Kérdőre akartok vonni fiaimat illetően? Parancsolni akartok kezem munkájában;”

Lk 17,33: „Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt;”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”)

2./ Az én Atyám a szőlősgazda.

a./ Isten nem azért vesz a kezébe, hogy megszegényítsen, hanem hogy teret adjon arra, hogy túláradoán több gyümölcsöt adhasson.

b./ Ez lett nyilvánvaló Friedrich von Bodelschwingh (1831-1910) életében is. 1869-ben tizennégy napon belül elvesztette négy gyermekét egy szamárköhögés-járvány következtében. Első gyermeke sírjára ezt írta: „Az Úr az én pásztorom”. A kis Erzsébet sírjára pedig: „Nem szűkölködöm.” A harmadik gyermek sírjára: „Füves legelőkön terelget”, és a negyedikére: „csendes vizekhez vezet engem.” (Zsolt 23,1-2). Könnyei között ezen a módon fejezte ki az Atya és eljárása iránti bizalmát.

(Vö.: Jób 1,20k.: „Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!;”

Péld 3,11k.: „Az ÚR intését meg ne vesd, fiam, és dorgálását meg ne utáld! Mert akit szeret az ÚR, azt megdorgálja, de mint apa a fiát, akit kedvel;”

Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”

Ézs 43,2: „Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg;”

Jak 1,2k.: „Teljes örömmel tartásotok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek.”)

Később arról tudósított: átélte, hogy egyik nap mintha belsejében egy függöny mindent szét-szakított volna. Úgy hogy ami eddig sötét és homályos volt, most világos és egyértelmű lett. Nincs véletlen abban a világban, amiben Isten az emberi létet irányítja, nem történik semmiféle értelmetlen, – következésképpen a gyermekek halála sem lehetett értelmetlen. Isten egyáltalán nem hasonlítható ahhoz a medvéhez, amely odavág és elpusztít.

Bodelschwingh várt. Hogy mire, azt nem tudta. Talán egy nagy feladatra, de ez nem volt számára világos. Aztán elébe hozta Isten a feladatot. Két úr Bielefeldből arra kérte, hogy vállalja el Bethelben a diakonisszaház és az epilepsziás gyermekek kis házána vezetését. A következő negyven évben ott lett az apja beteg gyermekek és ínséget szenvedők százainak. Isten megtisztította a szőlővesszőt, hogy még több gyümölcsöt teremjen az örökkévalóságnak.

(Vö.: Jn 12,24-26: „Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. Aki szereti az életét, elveszti; aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya;”

Zsolt 84,6-8: „*Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon.*”)

c./ **Egyáltalán nem kell félnünk. Atyánk nem hibázik.**

De mivel szeret minket, és gyümölcsözővé akar tenni, fájdalmat is okozhat nekünk.

(Vö.: Ézs 27,2k.: „Azon a napon énekeljete a színbort adó szőlőről! Én, az ÚR vagyok az őrizője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal örööm, hogy senki ne bánthassa.”)

3./ **Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek.**

Jn 15,3: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek”;

Zsid 4,12: „Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”

a./ **Isten Igéjét használja, hogy megtisztítson.**

„Isten Igéjének nem csak vigasztaló, hanem tisztító és helyreigazító funkciója is van. Hamis az a prédikáció, amely csupán a kegyelem édes süteményét hirdeti, de nem tartalmazza az ítélet sóját” (G. Maier).

Isten Igéje eltávolítja, ami gátolja a szőlőtőkétől a vesszőkhöz eljutó életáramlást, ami megzavarja az Úrral való összetartozás-létet, ami megterheli a vele való kapcsolatunkat.

Tükörként tartja elénk Igéjét, ami Istentől való fényben mutatja meg nekünk viselkedésünket és tevékenységünket. Ebbe a tükörbe való belepillantás megrettenthet és megszégyeníthet minket; de a megtisztulásban is akar segíteni nekünk. Pál írja: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3,16-17).

b./ **Ha elfogadjuk az Isten Igéje általi figyelmeztetéseket, akkor hozunk gyümölcsöt.** Talán emlékeztet bennünket egy csendes óra folyamán: „Ebben az ügyben nem viselkedtél helyesen. Menj oda és kérj bocsánatot!”

Vagy feltesz egy sürgős kérdést Igéje által: „Valóban megbocsátottál azoknak, akik ellened vétettek?” Megbocsátani az ellenünk vétkezőknek, – olyan gyümölcs, amit Isten Igéje megtisztító ereje hozott létre.

Szakítsunk időt arra, hogy hadd világítsa meg számunkra Isten Igéje minden cselekedetünket, beszédünket és hallgatásunkat! Ha egyre jobban kitennénk magunkat az Igéje általi megtisztításnak, akkor talán megtakaríthatnánk néhány szenvedés általi megtisztítási folyamatot. „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbáld meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,23-24);

(Vö.: Zsolt 119,60: „Sietek, nem tévovázom, megtartom parancsolataidat”;

Mt 6,12.14: „És bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek... „Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok;”

Mt 18,35: „Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának;”

Jn 17,17: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság;”

Ef 5,26-27: „Hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen;”

Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk.”)

III./ MARADJ KAPCSOLATBAN JÉZUSSAL!

Jn 15,3k.: „Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem;”

Ef 3,16k.: „Adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”

Jézus tanítványaival folytatott beszélgetése kezdetén azt mondta: A vesszőknek nem saját erőfeszítésük által kell gyümölcsöt produkálniuk.

/1./ Gyümölcs csak a szőlőtőkével való kapcsolatuk nyomán terem.

a./ A gyümölcstermés titka a Jézusban való megmaradás.

„Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem” (Jn 15,4). A vessző nem tud veszteség nélkül elválni a szőlőtőjétől. Nem tudja kitépni magát veszteség nélkül a szőlősgazda kezéből.

b./ János, aki ezeket a szavakat feljegyezte, megszívlelte azokat, és sok évvel később így figyelmeztetett levelében: „gyermekeim, maradjatok meg őbenne” (1Jn 2,28).

/2./ Krisztusban kell maradni!

Senki nem képes Jézus helyére lépni. Mivel önmagunkban gyümölcstelenek vagyunk, szükségünk van a Jézussal való életközösségre. Az ÚR nincs messze tőlünk, bennünk él; állandóan beszédben maradhatunk vele, és minden szituációt bizalommal gondjaira bízhatunk. Lelke vezet és korrigál minket.

/3./ „Aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15,5b).

a./ Nem tudunk Jézus nélkül is igen sok dolgot tenni? – De hiszen az egész világ ezt bizonygatja! De milyen sok munka, sőt siker is, – nem gyümölcs.

Ha Isten Lelke vezet minket, akkor másként végezzük a dolgokat, megőrünk gondolatokat, és más utakra lépünk.

b./ Ha „benne maradunk”, meg fog változni az életünk.

„Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek” (Ez 36,27). Ha ezt észreveszik rajtunk az emberek, kérdezősködni fognak, és kapcsolatba léphetnek vele. Így terem olyan gyümölcsöt Jézus, ami az örökkévalóságban lesz viszontlátható.

(Vö.: Fil 2,5: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt;”

Zsolt 40,9: „Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívémben van;”

Zsolt 119,133: „Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság.”)

/A./ „NÁLAM NÉLKÜL SEMMIT SEM CSELEKEDHETTEK”

Jn 15,5: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni;”

Péld 23,26: „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”

1./ Egyik bibliaórán a résztvevők közül valaki Jónásra emlékeztetett.

a./ Jónás még semmit sem tudott Jézusnak a benne maradásról szóló Igéjéről, de magatartása tipikus példa volt arra, hogy cselekszünk, ha nem „maradunk Jézusban”. Ha úgy véljük, „nála nélkül” jobb következik. Bárcsak ne jutott volna Jónás arra a balga gondolatra, hogy nemet mondjon Isten parancsára és Tárzisba utazzon, miközben Keletre, Ninivébe kellett volna mennie. Emiatt lett élete komplikált. Végül halálos veszedelemben jutott. Csak Isten csodája mentette meg.

(Vö.: Jón 1,1-2,11: „Így szólt az ÚR igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsisba meneküljön az ÚR elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsisba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsisba menjen az ÚR elől. Az ÚR azonban nagy szelet bocsátott a tengerre. Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. Félelem fogta el a hajósokat; mindegyik a maga istenéhez kiáltott, és a hajóban levő holmikat a tengerbe dobták, hogy így könnyebbé tegyék azt. Jónás pedig lement a hajó mélyébe, és ott feküdt mély álomba merülve. De odament hozzá a hajóskapitány, és így szólt hozzá: Mi van veled, hogy ilyen mélyen alszol? Kelj föl, kiálts Istenedhez! Talán gondol ránk az Isten, és nem veszünk el! Az emberek meg ezt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk sorsot, és tudjuk meg, ki miatt ért bennünket ez a veszedelem! Sorsot vetettek, és a sors Jónásra esett.

Akkor így beszéltek hozzá: Mondd el nekünk, miért van rajtunk ez a veszedelem? Mi a foglalkozásod, és honnan jössz? Hol a hazád, és melyik népből való vagy? Ő így felelt nekik: Héber vagyok. Az URat, a menny Istenét félem, aki a tengert és a szárazföldet alkotta. Az embereket nagy félelem fogta el, amikor megtudták, hogy az ÚR elől menekül – mert Jónás elmondta nekik – és ezt mondták neki: Hogy tehettél ilyet?! Majd ezt kérdezték tőle: Mit tegyünk veled, hogy lecsendesedjék körülöttünk a tenger? Mert a tenger egyre viharosabb lett.

Ő pedig így válaszolt nekik: Fogjatok meg, és dobjatok a tengerbe, akkor lecsendesedik körülöttetek a tenger! Mert tudom, hogy énmiattam támadt ez a nagy vihar rátok. Az emberek azonban igyekeztek visszavezni a szárazföldre, de nem tudtak, mert a tenger egyre viharo-

sabb lett körülöttük. Ekkor így kiáltottak az ÚRhoz: Jaj, URam, ne vesszünk el emiatt az ember miatt, ne terheljen bennünket ártatlan vér! Mert te, URam, azt teszed, amit akarsz! Azzal fogták Jónást, beledobták a tengerbe; a tenger háborgása pedig megszűnt. Ezért az emberek nagy félelemmel félték az URat, áldozatot mutattak be, és fogadalmakat tettek az ÚRnak. Az ÚR azonban odarendelt egy nagy halat, és az lenyelte Jónást. Három nap és három éjjel volt Jónás a hal gyomrában.

Jónás imádkozott Istenéhez, az ÚRhoz a hal gyomrában. Ezt mondta: Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallgattad hangomat. Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átsapott fölöttem. Azt gondoltam, hogy eltaszítottál engem magad elől. Bárcsak újra megláthatnám szent templomodat! Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre. Lesüllyedtem a hegyek alapjáig, örökre bezárult mögöttem a föld, de te kiemelted életemet a sírból, ó, URam, Istenem! Amikor elcsüggedt a lelkem, az ÚRra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba. Akik hitvány bálványokhoz ragaszkodnak, azok elhagyják jótevőjüket. De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az ÚRtól jön a szabadulás! Az ÚR pedig parancsot adott a halnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.”)

b./ Ha elfut az ember Isten elől, „nélküle” kel útra, egyre nagyobbak lesznek a nehézségei.

(Vö.: Péld 13,13.18: „Aki megveti az ígét, eladósodik miatta, de aki tiszteli a parancsot, elnyeri jutalmát... Szegénység és gyalázat éri azt, aki megveti az intést, de tisztelik azt, aki megfogadja a feddést;”

Péld 15,10: „Rosszul esik az intés annak, aki letér az ösvényről, pedig meghal az, aki gyűlöli a dorgálást.”)

2./ Akkor is, **ha halogatunk valamit** – amire emlékeztet Jézus, például rendbe hozni valamit, vagy megvallani egy bűnt, – **minden nappal nehezebb lesz.**

a./ **Ezt Dávid is átélte:** „Dávid tanító-költeménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsátott, vétké eltörölten. Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) Megvallottam neked vétkeket, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.)” (Zsolt 32,1-5).

b./ (Vö.: Péld 28,13k.: „**Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége,** aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. Boldog ember, aki mindig istenfélő, de a keményszívű bajba esik.”)

3./ **Minél szilárdabban maradunk Jézusnál,** annál készségesebben bízzuk rá magunkat jó vezetésére, és **annál jobban meg fog gazdagítani Isten áldása is.**

a./ **Nem kell engednünk a kísértésnek,** hogy Jézus nélkül tervezzünk és cselekedjünk. Rajtunk múlik a döntés: „aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül – tőle elválasztva – semmit sem cselekedhettek” (Jn 15,5.)

b./ Uram, tarts közeledben minden nap, hogy el ne bukjak, és nehogy eltévelyedjek!

(Vö.: 1Kor 3,11-15: „Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus. Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra: aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát; az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg, és akkor mindenkinek a munkája nyilvánvalóvá lesz; és hogy kinek mit ér a munkája, azt a tűz fogja kipróbálni. Ha valakinek a munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmat fog kapni; de ha valakinek a munkája megég, kárt vall. Ő maga megmenekül ugyan, de úgy, mint aki tűzön ment át;”

2Tim 2,20k.: „Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.”)

**/B./ „AKI ÉNBENNEM MARAD, ÉS ÉN ŐBENNE,
AZ TEREM SOK GYÜMÖLCSÖT...” (JN 15,5/a.)**

Jn 15,5.7: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni... Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek;”

1Thess 5,17: „Szüntelenül imádkozzatok.”

1./ Hogy Jézusban maradhassunk, nem kell átképeznünk magunkat, és nem kell hivatást változtatni. **Kapcsolatban maradhatunk vele, és a tőle való függőségben megmaradhatunk minden munkaterületünkön** és minden foglalatosságunkban – irodában vagy a szállítószalagnál, a konyhában vagy a gyermekkel való kapcsolatban, tervezéskor és bevásárláskor, minden dologban, amik hétköznapi életünket képezik.

a./ Oswald Chambers írja: „Közömbös, hogy milyen körülmények között élek, olyan **biztos lehetek, hogy Jézusban maradok**, mint egy ima-összejövetelem. Életkörülményeimet nem kell megváltoztatnom saját szakállamra. Jézus Istenben maradt, bárhol is tartózkodott.”

b./ A Jézussal való közösség nélkül semmiféle gyümölcs nem terem életünkben.

Ő mondta: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”

Pál ezt ezekkel a szavakkal fejezi ki: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem” (Fil 4,13).

Az **énekszerző** pedig: „Nélküled Uram sem erőm, sem bátorságom nem lenne... Te vagy a mindenem.”

(Vö.: 2Kor 3,5: „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van;”

2Kor 12,9k.: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlenség vagyok, akkor vagyok erős;”

Zsolt 28,8: „Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát;”

Zak 10,12: „Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek – így szól az ÚR.”)

c./ Imádság nélkül nem tudunk megmaradni ebben a kapcsolatban, és a Jézustól való függőségben. Ezért csodálatos ígéretünk vannak erre vonatkozóan: „Ha megmaradtok énben-nem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

2./ Martin Buber, a zsidó vallásfilozófus felismerte, hogy „**minden élet találkozás.**”

Ezt a Jézussal való életünkre így fordíthatjuk le: **Minden lelki élet a vele való találkozásból származik,** és ebből fogadjuk el, amire szükségünk van.

Pál írja: „Mert a vele való közösségben mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben... Azért nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban, miközben a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését várjátok” (1Kor 1,5.7);

(Vö.: Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban;”

Jn 1,12: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében;”

Zsolt 73,25k.28: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! ... De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetdet.”)

/C/ „...BÁRMIT AKARTOK, KÉRJÉTEK...”

„Ha megmaradtok énben-nem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek” (Jn 15,7).

a./ Itt mutatja meg Jézus az **imádságunk és Igéje közti kapcsolat-viszonyt.**

Azt mondja, ha foglalkozunk szívünkben igéjével, azon gondolkozunk, akkor meghallgathatóan imádkozhatunk. Hogy van ez? Ha Igéje bennünk marad, Isten nagyságát és hatalmát tartjuk szem előtt, ezért sokkal reményteljesebben és hittel tele imádkozhatunk. Ígéretei jelentősekké válnak számunkra. Imádságunk nagy távlatokat kap.

b./ Az Isten Igéje általi befolyásolás által élővé lesz imaéletünk.

Isten ügye a mi ügyünk lesz. Gyakoroljuk magunkat abban, hogy nyitott Bibliával imádkozunk, és kezdemenyeyezünk beszélgetést Istennel az egyes bibliaversekről vagy szakaszokról. Ez meg fogja eleveníteni lelki életünket. Így beszéltek Istennel a Biblia imádkozói is, és Igéjére hivatkoztak.

(Vö.: Acs 4,24-26.29-31: „Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van, te mondtad atyánknak, a te szolgáltnak, Dávidnak szájával a Szentlélek által: Miért zúdultak fel a pogányok, és a nemzetek miért terveznek hiábavalóságot? Felkeltek a föld királyai, és a fejedelmek megegyeztek az Úr ellen és az ő Felkentje ellen...”

Most pedig, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátor-sággal hirdessék igédet; te pedig nyújtsd ki a kezedet gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te szent Szolgád, Jézus neve által.” Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét;”

2Sám 7,28-29: „Valóban, Uram, ó, URam, te vagy az Isten, és igazak a te ígéreteid. Te ígérted szolgálóidnak ezt a jót. Áldd meg azért kegyelmesen szolgálóid házáat, hogy örökké színed előtt legyen, mert te ígérted ezt, Uram, ó, URam! Mert a te áldásoddal szolgálóid háza örökké áldott lesz!;”

Ézs 34,16k.: „Keressétek majd meg az ÚR könyvében, és olvassátok! Egy sem fog hiányozni ezek közül, sem az egyik, sem a másik nem marad el, mert az ÚR parancsa ez, az ő lelke gyűjti össze őket. Ő sorsolta ki ezt nekik, az ő keze mérte ki részüket. Birtokba veszik azt örökre, nemzedékről nemzedékre benne tanyáznak;”

Dán 9,1-3; 7-10: „A médek közül származó Ahasvérus fiának, Dáriusnak az első évében, miután ő a káldeusok országának a királya lett, az ő uralkodásának első évében én, Dániel, megértettem az írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknek a száma, amelyekről az ÚR igéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött. Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban... Neked, URam, igazad van, nekünk pedig szégyenkezniünk kell még ma is; nekünk, Júda férfiai, Jeruzsálem lakóinak és az egész Izráelnek közelben és távolban, mindazokban az országokban, amelyekbe szétszórta őket hűtlenségük miatt; mert hűtlenek voltak hozzád, Szégyenkezniünk kell, URam, nekünk, királyainknak, vezéreinknek és elődeinknek, mert vétkezniünk ellened. A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát. De mi ellene lázadtunk, és nem hallgattunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára. Nem az ő törvényei szerint éltünk, amelyeket adott nekünk szolgálói, a próféták által.”)

c./ **„Az igazi imádság sohasem magától értetődő”.**

Azonban ettől függ egész életünk folyamata, de különösen hatékonyságunk.

Az imádság gyümölcsözővé tesz, az imanélküliség elgyengít. Fogadjuk el, amit kaptunk. Nem adhatunk, csak ha elveszünk imádságban.

Ahol élő emberről van szó, ott nincs semmiféle technika, ami által megspórolhatnánk Isten segítségét. Nincs semmiféle lelki tevékenység, amire kiképezhetők lennénk imádság nélkül, nem sikerül nélküle sem nevelés, sem lelkigondozás. Csak Isten segítségével. Egészen komolyan erről van szó.

Isten azt akarja, hogy imádság által készek legyünk az elfogadásra, mikor valamit adni akar. Amiért nem imádkoztunk, az nem is válik valóra, nem is juttat Isten kegyelméhez” (W. Lütgert). Imádság által fogunk gyümölcsöt teremni.

(Vö.: Ef 2,18-20: „És világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben,”

Fil 4,6: „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt;”

Zsid 4,16: „Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk;”

Jak 5,16: „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.”)

/D/ „...SOK GYÜMÖLCSÖT TEREMTEK ...”

„Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek” (Jn 15, 8.)

a./ Krisztus ítélőszéke előtt egyszer életünk gyümölcseről lesz szó.

Mit tettünk a megváltással és az új élet esélyével, amit ajándékba kaptunk? Isten belénk helyezte életét, és ezzel hatalmas tőkét bízott ránk. Kihasználjuk? Csak akkor nem kell rettegnünk a bírálók szeme előtt, ha minden blokádot kiszolgáltatunk, amik csorbitottál a Jézussal való kapcsolatunkat.

(Vö.: 1Jn 1,7: „*Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől;*”)

1Jn 2,1k.: „*Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is.*”)

b./ Az lesz egyszer a legcsodálatosabb, hogy Jézus még meg is jutalmazza tanítványait azokért a gyümölcsökért, amiket életükben teremtek (hoztak).

János figyelmeztet első levelében: „*Mármost, gyermekeim, maradjatok meg őbenne, hogy amikor megjelenik, bizalmunk legyen iránta, és meg ne szégyenítsen minket eljövetelekor*” (1Jn 2,28).

Az legyen imakívánságunk és célunk is, hogy ne kelljen megszégyenülnünk, mikor szemben állunk Jézussal a színről színre látás napján.

(Vö.: Lk 13,6-9: „*Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta erre a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki;*”)

Róm 7,4: „*Ugyanígy ti is, testvéreim, meghaltatok a törvény számára a Krisztus teste által, s ezért másé vagytok: azé, aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek;*”

Róm 14,10: „*Akkor te miért ítéled el testvéredet? Vagy te is, miért veted meg testvéredet? Hiszen mindnyájan oda fogunk állni Isten ítélőszéke elé.*”)

Valaki azt kérdezte: Mit kaptam a keresztyén léttől? Mit eredményezett nekem? De megfordítva helyes a kérdés: **Mit eredményez keresztyén létem Isten számára?** Hoz-e gyümölcsöt az ő dicsőségére?

c./ A gyümölcs nem a tanítványok dicsőségét szolgálja, hanem az Atyáét.

(Vö.: Mt 5,16: „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat;*”)

Róm 15,7: „Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére;”

Fil 1,9-11: „és imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel, hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára, és gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére és magasztalására.”)

Csodálatos egységet állapíthatunk meg itt: Az Atya dicsőíttetik, miközben a Fiú a Szentlélek által gyümölcsöt munkál tanítványaiban. Így vagyunk mi is bevonva Jézus tanítványaiként az Atya, Fiú és szerető együttműködésébe. Nem ezért kell fáradoznunk, hanem legyünk bizalommal annak a tudatában, mik vagyunk: vesszők Jézuson, a szőlőtőkén.

(Vö.: Kol 1,27: „Akiknek Isten tudtul akarta adni, hogy milyen gazdag ennek a titoknak dicsősége a pogány népek között. Ez a titok az, hogy Krisztus közöttetek van: reménysége az eljövendő dicsőségnek.”)

B./ MIT AD JÉZUS ÚTRAVALÓUL TANÍTVÁNYAINAK? – JN 15,9-16,4.

WAS JESUS SEINEN JÜNGERN MITGIBT AUF DEN WEG

BLZ November 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-8.html>

IV./ AHOGYAN ENGEM SZERETETT AZ ATYA, ÚGY SZERETLEK ÉN IS TITEKET

Jn 15,9-17: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen.” „Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálónak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezeket azért parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.”

2Thess 3,5: „Az Úr pedig irányítsa szíveteket az Isten szeretetére és a Krisztus állhatatosságára.

Ezek a szavak Jézus szeretetének tanítványai iránti legmélyebb megnyilvánulásai. Nem sokkal azelőtt mondta nekik, mielőtt szenvedés- és halálos útjára indult. Joggal vagyunk szkeptikusak némely szeretet-kormányzás iránt. Az élet terhei közepette gyorsan nyilvánvalóvá válik, hogy valódiak ezek vagy felszínesek.

1./ Milyen teherbíró Jézus szeretete?

a./ Irántunk való szeretete olyan valódi volt, hogy **magára vette bűneink terhét**, hogy ismét haza vigyen minket mennyei Atyjához. A kereszten bevont minket abba a szeretetközösségbe, amely közte és az Atyja között öröktől fogva létezett.

(Vö.: Jn 17,23.26: „Én őbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted. És megismertettem velük a te nevedet, és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én is őbennük;”

1Pét 3,18: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettetett Lélek szerint;”

1Jn 3,16a: „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk.”))

b./ Jézus szeretete olyan mély, hogy felülmúlja felfogó- és képzelőtehetségünket. Mint segítőre, a Szentlélekre van szükségünk, hogy felnyissa erre szemünket és megnyissa a szívünket. Ezért kérte Pál a keresztyéneket Efézusban: „*És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsósága a szentek között*” (Ef 1,18-17).

Olyan dolgról írt nekik, amit különösen is szívükre helyezett: „Képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy teljességre jussatok, az Isten mindent átfogó teljességéig. Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.” (Ef 3,16-21).

c./ Jézus szeretete szélességében magába foglal minden embert és népet. Hosszúsága kiterjed az örökkévalóságba. Mélységében leér a legnagyobb bűnökhöz, és felemel Isten szívéhez. Csak csodálkozhatunk és imádhathatjuk Istent kimondhatatlan szeretetéért. „Ha meg akarom érteni ezt a csodát, csendben áll a lelkem ez előtt az alázat előtt. Lelkem imádja őt, és belátja, hogy Isten szeretete végtelen” (Chr. F. Gellert).

(Vö.: Ef 2,1-5: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testi kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk emberi természetünk szerint, éppen úgy, mint a többiek. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek!”)

2./ Egy szerelmi vallomás választ igényel: elfogadjuk vagy elutasítjuk.

Jn 15,9: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;”

Fil 3,7k.12-14: „Ellenben azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltam a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam, és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem... Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus. Testvéreim, én nem gondolom magamról, hogy már elértem, de egyet teszek: ami mögöttem van, azt elfelejtve, ami pedig előttem van, annak nekifeszülve futok egyenest a cél felé, Isten mennyei elhívásának a Krisztus Jézusban adott jutalmáért.”

a./ Jézus szeretetére is válaszolnunk kell. Aki nem veszi komolyan, alapjában véve elutasítja, és muszáj ennek a következményeit hordoznia. „Ezért tehát még jobban kell figyelniünk a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk” (Zsid 2,1)

(Vö.: Márk 10,17.22: „Amikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, és térdre borulva előtte, azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Jézus így szólt hozzá:

„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó az egy Istenen kívül. Tudod a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne károsíts meg senkit, tiszteld apádat és anyádat.” Az pedig ezt mondta neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.” Jézus miután rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: „Egy valami hiányzik még belőled: menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.” A válasz miatt elborult az ember arca, és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt;”

Mt 26,47-50: „Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép vénétől. Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” – és megcsókolta őt. Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél!” Akkor odamentek, rátették a kezüket, és elfogták.”)

b./ Stanley Jones – aki később misszionárius lett Indiában – mondta el, hogyan történt, amikor megértette (felfogta) fiatalemberként Jézus szeretetét, és hogy változott meg az élete általa. „Egy kis egyházközségben, Marylanden voltam evangélizációs rendezvény-sorozaton. A harmadik este rohanva mentem az úton a templomba. Nem tudtam tovább várni, letérdeltem az oltárnál és imádkoztam. Alig hajtottam meg a térdeimet, amikor a menny betű szerint beáramlott gondolkodásomba. Körülvett a bizonyosság, elfogadottság és megengesztelődés érzése. Megragadtam a mellettem lévő férfi vállát és azt mondta: „Megkaptam!” Mit kaptam meg? Ma tudom már, hogy nem „valamit”, hanem „valakit”. Megkaptam őt, – Jézust –, ő meg engemet. Egymásra találtunk. Tartoztam valakihez.

Elidegenedésem ideje – az az érzés, hogy árva vagyok – elmúlt. Megbocsáttattak bűneim. Amikor a térdelésből felálltam, legszívesebben az egész világot magamhoz öleltem volna, és mindenkivel megosztottam volna az örömömet Abban a pillanatban nem is sejtettem, hogy életem hátralévő részét betű szerint azzal fogom tölni, hogy megosztom mindenkivel az akkor átélt eseményeket. Létem megváltozott, centrumába az énem helyett Jézus került. Jézus arcába néztem, és megszólíthatatlan voltam mindenre, ami nem illett hozzá. Akkor kezdődött el számomra az élet.”

(Vö.: 1Jn 3,1-3: „Lássátok meg, milyen nagy szeretetet tanúsított irántunk az Atya: Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk. Azért nem ismer minket a világ, mert nem ismerte meg őt. Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyan-nak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta;”

Fil 1,21: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”)

V./ MARADJATOK MEG AZ ÉN SZERETETEMBEN!

Jn 15,9: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;”

Jer 31,3: „A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.”

Jézus szeretetébe hív minket. Talán megkérdezik némelyek: Hogy maradhatok szeretetében?

1./ **Vegyük komolyan, hogy Jézus egészen személyesen szeret,** számoljunk ezzel, és tartsuk szem előtt.

Emlékezhetünk szeretetére naponként újra és újra, aminek örvendezhetünk, és a szeretetéről szóló Igék megindítanak minket szívünkben.

a./ **Kérjük Jézust, adjon nyitott szemeket a hétköznapiakban szeretete jeleire,** és legyünk hálások neki ezért! „Uram, olyan messze kiterjed jószágod, mint amilyen széles a menny, és a te igazságod, amilyen messze úsznak a felhők!”

b./ **Klaus Bockmühl** (1931-1989) meg volt győződve arról, hogy **Istent közvetlenül és szenvedélyesen, szívvel-lélekkel és értelemmel szerethette.** Így írt erről: „A szeretet megmutatkozik a szereteteink iránti örömben... Aki valóban szeret, az igazi szenvedéllyel van a szeretetett személy iránt... Istent egész lélekkel szeretni azt jelenti, éjjel-nappal rá gondolni.”

Betegsége utolsó heteiből való naplóbejegyzése sokat elárul Isten iránti szeretetéről, és arról, mit jelent neki, hogy Isten szereti: „Pillanatról pillanatra az ő szeretete hordoz.” És: „Isten akarátát megismerni azt jelenti, Isten szeretetét ismerni, mert akarata szerető akarat számunkra.”

(Vö.: Zsolt 42,2k.9: „*Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem! Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?... Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez;*”

Zsolt 43,3k.: „*Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!*”; ”

Zsolt 63,4-9: „*Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám. Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem.*”

Róm, 8,35-39: „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.*”)

2./ **Semmi sem tud elválasztani minket Isten szeretetétől.**

a./ **Akarjunk belenőni, miközben életünk gyökereit beleássuk.** Így tette ezt Eva von Tielevinkler is. 1897 szilveszter éjszakáján ezt írta naplójába: „Nem Te voltál napsugaram ebben az évben? Nem a te szereteted volt gazdagságom, boldogságom, üdvöm, és nem volt-e több nekem egy óra veled közösségben, mint minden más, amit a föld nyújtani tud? Minden ami rajtad kívül van, az halál.”

(Vö.: Júd 21: „Tartsátok meg magatokat Isten szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre;”

Zsolt 16,2: „Ezt mondom az ÚRnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem;”

Zsolt 18,2k.: „Ezt mondta: Szeretlek, URam, erősségem! Az ÚR az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellelvárom!;”

Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene.”)

3./ **„Maradjatok meg az én szeretetemben!”**

Jn 15,9: „Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben;”

2Kor 4,16-18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.”)

a./ Hogy Jézus szeretetében megmaradjunk, belsőleg **tudatosan akarnunk kell eloldódnunk a kételyektől**, a szorongatásba való beletörődéstől, és problémáktól, hogy ismét tiszta tekintéssel legyünk szeretetére. A kételkedések egyáltalán nem a Jézus Lelkétől megragadott gondolkodásmódból fakadnak

(Vö.: 2Kor 10,4k.: „Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.”)

b./ **Bizalommal mondjuk: „Hátráljatok, szomorúsággal fertőző kísértések,** mert életembe lépett örömet ajándékozó mesterem, Jézus. Azoknak, akik Istent szeretik, szomorúságukban is örömmel tele kell lenniük” (Joh. Frank).

4./ „Maradjatok az én szeretetemben!” – azt jelenti: **ragaszkodjatok szeretetemhez,** bízzatok bennem, akkor is, **ha nem szeretetre vall, ahogy vezetlek benneteket.**

Etán mondja az egyik zsoltárban: „URam, kegyelmes tetteidről éneklek örökké, nemzedékről nemzedékre hirdetem hűségedet. Mert ezt mondom: Örökké tart kegyelmed, hűséged szilárd, akár az ég... Igazság és jog trónodnak támasza, szeretet és hűség jár előtted” (Zsolt 89,2k.15).

a./ Úgy maradunk meg szeretetében, ha **ragaszkodunk hozzá.** Isten szeretete körülvelt bennünket **akkor is, ha nehéz utakon vezetett, ha betegséggel terhelt meg, vagy ha szeretett felebarátunkat vette el.**

(Vö.: Róm 8,18.28: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk... Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatárolása szerint elhívott;”

Jn 15,2: „Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.”)

b./ **Hermann Bezzel írja:** „Maradjatok az atyai házban és az Atya szívénel. Mondjátok minden nap: Ez a szeretet! Fogadjátok szívetekbe ezt a forrongást és mondjátok: Ez a szeretet! **Viseljétek el a keresztet, ahol az a legfájdalmasabb és leginkább megsebez.** Akkor maradtok meg szeretetében.”

c./ **Ne akarjuk szem elől veszíteni Jézust az inséges és érthetetlen utakon,** és ismételjük hittél: „De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,23).

d./ **Ha egyáltalán nem érzem jól magamat hatalmad alatt, akkor is célhoz viszel, az éjszakán is átvezetsz.**”

(Vö.: Zsolt 84,6-8: „**Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol. Ha a Siralom völgyén mennek is át, források völgyévé teszik azt, az őszi eső is elárasztja áldásával. Újult erővel haladnak, és megjelennek Istennél a Sionon;**”

2Kor 12,9: „De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem;”

Zsid 12,10: „Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk;”

Fil 3,20k.: „Nekünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyalgó testiünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.”)

VI./ JÉZUS SZERETETE MEGVÁLTOZTATJA ÉLETÜNKET

Jn 15,10k.: „Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben, ahogyan én mindig megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.”

Jn 14,15.21.23: „Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat... Aki befogadja parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem, aki pedig szeret engem, azt szeretni fogja az én Atyám; én is szeretni fogom őt, és kijelentem neki magamat.”... Jézus így válaszolt: „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítenk magunknak nála.”

1./ A szeretet megváltoztatja életünket.

a./ **Ha két ember szereti egymást, bizonyos fokig gyakran kiegyenlítődnek életszokásaik.** Milyen sokszor az a kívánságunk, hogy Jézushoz hasonlók legyünk, ha szeretjük őt. Hogy milyen irányba alakítja szeretete életünket, azt így ábrázolja Jézus nekünk: „Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben.”

Ameddig Jézus a földön élt, állandóan szoros kapcsolatban állt mennyei Atyjával, miközben mindenben engedelmeskedett neki. Szeretetből történt Jézus Atyja iránti engedelmissége. „Mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem” (Jn 6,38).

(Vö.: Jn 4,34: „Jézus ezt mondta nekik: „Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját;”

Jn 5,30: „Én önmagamtól nem tehetek semmit: ahogyan tőle hallom, úgy ítélek; és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak az akaratát, aki elküldött engem.”)

b./ Jézus bevon minket szeretetébe. Iránta való szeretetünk megváltoztatja életirányultságunkat és érdeklődésünket. „Mert az az Isten iránti szeretet, hogy parancsolatait megtartjuk, az ő parancsolatai pedig nem nehezek” (1Jn 5,3). Engedelmeskedjünk neki szeretetből! Akkor többé semmi örömünket nem leljük abban, ami Jézust megszorítja és visszatetszést kelt neki.

c./ Ha viszont akarata ellenére cselekszünk, gyorsan érzékeli a közte és köztünk keletkező távolságot. A vele való közösség öröme eltávozik, szomorúság terhelődik ránk. Jézus Igéje már nem ér el minket.

Bűnben élni, és Jézussal kapcsolatban állni, nem megy a kettő együtt,

(Vö.: Ézs 59,1k. „Nem az ÚR keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istentektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg;”

1Jn 1,6-2,6: „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekszük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonosztságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő igéje. Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is. És abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk az ő parancsolatait. Aki azt mondja: ismerem őt, de nem tartja meg parancsolatait, az hazug, és abban nincs meg az igazság, aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk. Aki azt mondja, hogy őbenne van, annak magának is úgy kell élnie, ahogyan ő élt.”)

d./ Azt tenni, amit Jézus akar, nem nyomasztó teher, sokkal inkább mély örömet tapasztalunk meg eközben. „Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömtök teljessé legyen” (Jn 15,11). Némelyek úgy vélik, ha a maguk akaratát érvényesítik, az okoz örömet. Ennek az ellenkezője igaz. Jézus megígérte nekünk, hogy örömét tapasztaljuk meg, ha akaratát cselekszük.

(Vö.: Jn 16,24: „Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömtök teljes legyen;”

Jn 17,13: „Most pedig hozzád megyek, és ezeket elmondom a világban, hogy az én örömöm teljes legyen bennük;”

Róm 14,17: „Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm;”

Zsolt 16,11: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon;”

Zsolt 119,14.16: „Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek... Gyönyörködöm rendelkezéseidben, ígédről nem feledkezem meg;”

1Jn 3,24: „Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és ezt, hogy ő bennünk van, abból tudjuk meg, hogy a Lelkéből adott nekünk.)

2./ **„Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”** (Jn 15,12k.).

„Mi tudjuk, hogy átmertünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket: aki nem szereti a testvérét, az a halálban van. Aki gyűlöli a testvérét, az embergyilkos; azt pedig tudjátok, hogy az embergyilkosnak nincs örök élete. Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért. Aki pedig világi javakkal rendelkezik, de elnézi, hogy a testvére szükségét szenved, és bezárja előtte a szívét, abban hogyan lehetne az Isten szeretete? Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan” (1Ján 3,14-18).

Jézusra nézve látjuk, mi a szeretet: „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életet adta értünk” (1Ján 3,16). Mi tud szorosabban hozzá kötni, mint ez a szeretet?

a./ Arra kapunk felszólítást, hogy **adjuk tovább szeretetét.** A szeretet – amit általa megtapasztaltunk – **tovább akar áradni, láthatóvá akar válni** „az egymás közti és mindenki iránti szeretetben”.

A szeretet a Szentlélek első gyümölcse. „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Jn 13,35.)

(Vö.: 1Thess 3,12: „Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket;”

Gal 5,22k.: „A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívésség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény”)

b./ Mi gyorsan igazolást találunk arra, hogy miért nem eredményes a kapcsolatunk egyik vagy másik személlyel, **miért nem szeretjük egyik-másik felebarátunkat.** Vajon mindig a másikon múlik ez?

(Vö.: 1Pét 1,22: „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek;”

Filem 4.5: „Hálát adok mindenkor az én Istenemnek, amikor megemlékezem rólad imádságaimban, mert hallok a te hitedről és szeretetedről, amely az Úr Jézus és minden szent iránt van benned”)

c./ **„Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért”** (Jn 15,13).

Dél-Afrikában egy asszony keresztelési oktatásra jött. Nehéz sorsa volt (sorsot hordozott), ami egészen megkeserítette. Akarata ellenére egy tőle idősebb, testi fogyatékos férfival házasították össze, aki úgy gondoskodott róla, hogy a legcsekélyebb szeretetet vagy emberi megbecsülést sem tanúsított iránta. Évek folyamán kínzó gyűlölet uralkodott el rajta férje iránt... A keresztelési oktatás húsvét hetében történt. Szakaszonként olvasták Jézus szenvedéstörténetét. Az asszony figyelemmel követte a történetet, ami mélyen felkavarta. Végül spontán kijelentette: „Ha Jézus olyan sok bajt és szenvedést vett önként magára, és ha szeretetből szenvedett gonosz tetteimért, akkor én sem gyűlölhetem a férjemet, annak ellenére sem, amit ellenem elkövetett. Meg akarok bocsátani neki. Jézus segíteni fog, hogy úgy szeressem a férjemet, ahogy Jézus szeretett engem” (P. Beyerhaus).

Ez az asszony megtapasztalta, hogy maradhatott Jézus szeretetében, és hogy tovább kell adnia ezt a szeretetet annak az embernek, aki eddig nehézzé tette az életét.

(Vö.: Ef 5,1k.25: „*Legyetek tehát Isten követői, mint szeretett gyermekei, és éljétek szeretetben, ahogyan a Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk „áldozati ajándékkul, az Istennek kedves illatként... Férfiak! Úgy szeressétek feleségeiteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte;*”

1Pét 4,8: „*Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez;*”

1Jn 4,7-11.19-21: „*Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg az Istent; mert Isten szeretet. Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, ahogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást... Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket. Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is.”)*

VII./ TI BARÁTAIM VAGYTOK, HA AZT TESZITEK, AMIT ÉN PARANCSOLOK NEKTEK.

Jn 15,12-14: „*Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket. Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek.*”

Mt 5,44-48: „*Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátokfiaiit köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.*”

1./ Az az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.

a./ Talán azért valószerűtlen olykor számunkra Jézus szeretete, mivel vonakodunk Jézusnak engedelmeskedni. Például továbbadni szeretetét kis vagy nagy ellenségeinknek. Mégis,

ezáltal keletkezik távolság Jézus és köztünk. Ha még olyan sokszor elpanaszolnánk is neki, hogy milyen nehéz nekünk ezt vagy azt megtenni, az az akarata, „hogy úgy szeressük egymást, ahogy ő szeretett minket”.

(Vö.: Róm 12,9k.18-21: „A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők,... Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetez minden emberrel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval;”

Róm 13,8-10: „Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.”)

Jézus nem bocsátkozik bele egy pótlólagos ajánlatba, amit a szeretet helyett akarnánk vállalni. A vele való barátságunk abban mutatkozik meg, hogy azt tesszük, amit nekünk mond.

b./ Tehermentesítő, hogy Jézus mindnyájunknak együttal erőt is ad ahhoz, amit megkövetel tőlünk. Ha bizalommal és engedelmisséggel lépéseket teszünk a többiek felé, ily módon mélyül Jézus iránti szeretetünk is. Kérhetjük Lelke vezetését, hogy mutassa meg nekünk a megfelelő időt és helyet, és megajándékoz segítő és gyógyító Igével.

(Vö.: Mt 5,23-26: „Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat. Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled, hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és így börtönbe kerülj. Bizony, mondom néked, ki nem jössz onnan, amíg meg nem adod az utolsó fillért is;”

Mt 18,21.32-35: Akkor Péter odament hozzá, és ezt kérdezte tőle: „Uram, hányszor vétkezhet ellenem az én atyámfia úgy, hogy én megbocsássak neki? Még hétszer is?”... Akkor magához hívatta őt ura, és így szólt hozzá: Gonosz szolga, elengedtem minden tartozásodat, mivel könyörögtél nekem. Nem kellett volna-e neked is megkönyörülnöd szolgatársadon, amint én is megkönyörültem rajtad? Ekkor haragra lobbant ura, és átadta őt a hóhéroknak, amíg meg nem fizeti neki az egész tartozást. Így tesz majd az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, mindenki az ő atyjafiának.”)

c./ Akkor maradunk szeretetében, ha a szeretetet és megbocsátást – amit magunk elfogadtunk tőle – továbbadjuk barátnak és ellenségnek. Milyen régtől fogva szükségünk van arra, hogy megtanuljunk a szeretetnek ezt az alapvető leckéjét! És milyen nagy türelme van Jézusnak irántunk! „Jézus szeretete teljesen szabad az egyéni érdektől. Úgy fogad el, amint vagyunk, mindennel együtt, ami nem szeretetre méltó, kiábrándító, sőt fájdalmas. Irántunk való mély szeretetével szeretet és megbocsát, megbocsát vég nélkül” (F. Alshorn).

(Vö.: 1Kor 13,4-7: „A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”)

2./ Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.

Jn 15,14k.: „*Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsolok nektek. Többé nem mondalak titeket szolgálóknak, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek;*”

Zsolt 25,14: „*Közösségben van az ÚR az őt félőkkel, szövetségére tanítja őket.*”

a./ **Jézus barátainak választott minket.** „Isten barátja megtisztított, tehát tehertől megszabadult ember. Fellelegezhet. Ezért nincs szüksége arra, hogy élete háromnegyed részét eltékozzolja azért, hogy tisztába jöjjön magával és embertársaival. Félre most már önmagaddal! Isten mindent rendbe hozott, hogy szabad legyél önmagadtól, szabad testvéreid számára. Könnyű lábakat akar neked adni Isten testvéreidhez, és nyitott kezet és könnyű poggyászt, hogy annál fürgébben és gondtalanabban találj meg az utat testvéredhez. Aki megtisztult, azt elkezd szorongatni és unszolni Krisztus szeretete” (W. Lúthi).

(Vö.: 2Kor 5,14k.: „*Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.*”)

b./ Két embert neveznek a Bibliában **Isten barátjának: Ábrahámot és Mózes**. Őket beavatta Isten a tervébe barátsága jeleként. „*Az ÚR ezt mondta: Eltitkoljam-e Ábrahám elől, amit tenni akarok?*” (1Móz 18,17). Mózesrel úgy beszélt Istent „*mint egy ember a barátjával*”.

(Vö.: 2Móz 33,11a: „*Mózes azonban esedezett Istenéhez, az ÚRhoz, és ezt mondta...*”)

4Móz 7,89: „*Amikor bement Mózes a kijelentés sátrába, hogy beszéljen az ÚRral, hallotta a hangot, mely a földéről beszélt hozzá, a bizonyosság ládáján levő két kerúb közül. Onnan beszélt hozzá.*”

Ézs 41,8: „*De te, szolgám, Izráel, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda!*”

Jak 2,23: „*Így teljesedett be az Írás, amely azt mondja: „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt”, és „Isten barátjának nevezetett;*”

Jób 29,1-4: „*Jób folytatta beszédét, és ezt mondta: Bárcsak olyan volnék, mint a hajdani hónapokban! Mint azokban a napokban, amikor Isten őrzött engem! Amikor mécsese világított fejem fölött, sötétben is az ő világosságánál járhattam; mint amilyen ifjúkorom idején voltam, amikor Istennel közösségben élhettem sátramban;*”

Ám 3,7: „*Az én Uram, az ÚR semmit sem tesz addig, míg titkát ki nem jelenti szolgálóinak, a prófétáknak.*”

c./ Ami az Ótestamentumban kivétel volt, **érvényes az Újszövetségben minden hívőre:** „*Titeket azonban barátainak mondalak, mert mindazt, amit hallottam az én Atyámtól, tudtul adtam nektek.*”

Barátságával ajándékozott meg Jézus bennünket, bevon tervébe, és megmutatja Igéjében, mit fog hozni a jövő. Megmondja, hogyan élhetünk az Atya akarata szerint. Engedjük, hogy barátaivá formáljon Isten Igéje és Lelke által! „Nincs más olyan mélységesen boldogító, mint Isten barátjának lenni.”

(Vö.: 1Jn 4,19: „Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket;”

2Kor 3,18: „Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.”)

VIII./ NEM TI VÁLASZTOTTATOK ENGEM, ÉN VÁLASZTOTTALAK TITEKET

Jn 15,16k.: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértekek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. „Ezetekek azért parancsolom nektek, hogy szeressetekek egymást.”

Ef 1,4-12: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentekek és feddhetetlenekek legyüntekek előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneintekek bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott rántekek teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velüntekek az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindenentekek, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. Őbenne lettüntekek örökösivei is, mivel eleve elrendeltettüntekek erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik; hogy dicsőségének magasztalására legyüntekek, mint akik előre reménykedüntekek a Krisztusban. Őbenne pedig titeket is – miután hallottátotekek az igazság ígétjét, üdvösségetekek evangéliumát, és hívökké lettetekek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségüntekek zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.”

1./ Jézus szeretetből, céllal választott ki minket.

Jézus szeretetből választ és választott ki minket, és ezáltal közösségbe vont önmagával, az Atyával és a Szentlélekkel. A kiválasztás mindig szeretettel van összefüggésben. Pál apostol is foglalkozik ezzel a gondolattal az Efézusi levélben: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentekek és feddhetetlenekek legyüntekek előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint” (Ef 1,4-5).

a./ Nem tudjuk elképzelni, hogy mint egyes személyek a világ alapvetése előtt már léteztüntekek Isten gondolatában. Timótheusnak írja Pál erről: „Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteintekek alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott neküntekek. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítöntekek, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet;” (2Tim 1,9-10)

(Vö.: 1Pét 1,18-20: „Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatotekek meg atyáitökteköl örökölt hiábavaló életmódötekekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a véren. Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetekek.”)

Paul Gerhardt ezt így fejezi ki: „Még meg sem formált szent kezéd / Már elválasztál engemet, / Hogy társam légy a földön (mielőbb megformált a kezéd, már fontolóra vetted, milyennek akarsz engemet).”

b./ Kiválasztásunk örökre érvényes. Minden kapcsolat megszűnik a halál által, de Jézussal való kapcsolatunk halálon túl tartó. Mindenkorra és örökre hozzá tartozunk. „*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk*” (Jn 10,28-30).

(Vö.: 1Kor 2,9: „*Hanem hirdetjük, amint meg van írva: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett”, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek;*”

Jn 14,1-3: „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is;*”

Fil 3,20k.: „*Nekiünk pedig a mennyben van polgárjogunk, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk üdvözítőül, aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyalgó testünket, azzal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket.*”)

c./ Azt is megmondta Jézus tanítványainak, hogy mire vagyunk kiválasztva: „*...én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjetelek és gyümölcsöt teremjetelek, és gyümölcsötök megmaradjon...*” (Jn 15,16). Életünknek gyümölcsöt kell teremnie. Ez a vele való szív szerinti kapcsolatból terem – nem belőlünk. A mi szeretünk csak visszhang, tompa válasz irántunk való örök szeretetére.

(Vö.: 1Jn 4,19: „*Mi tehát azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket;*”

Róm 8,35-39: „*Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnék, mint vágójuhokat.” De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.*”)

2./ Mibe kerülhet a Jézussal való barátságunk.

Jn 15,18-27: „*Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket. Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre. Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. Ha nem tettem volna közöttük olyan cselekedeteket, amilyeneket senki más nem tett, nem volna bűnük; most azonban látták azokat, és mégis meggyűlöltek engem és az én Atyámat is. De be kell teljesednie annak az ígének, amely meg van írva az ő törvényükben: Gyűlölnek engem, ok nélkül.*”

„Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonyosságot én rólam; de ti is bizonyosságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.”

Jn 17,14-18: „Én nekik adtam igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.”

Jézus itt azt közli, mibe kerülhet nekünk a vele való barátság. Két jellegzetes szót találunk ebben a szakaszban: „**gyűlölni**” és „**világ**”. A „világ” alatt az Isten által teremtet, de tőle elpártolt világot érti, ami most e világ fejedelme befolyása alatt áll.

a./ Amint Jézus, Isten Fia e világba jött, kezdetlenül szemben állt vele e világ fejedelme. Jézust egyedülálló módon idegen testnek érzékelték a világban. Végül megfeszítették.

(Vö.: Lk 2,7: „És megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely;”

Mt 2,13.16: „Miután eltávoztak, íme, az Úr anyaga megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket... Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől;”

Jn 1,11: „Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt;”

Jn 19,15-16: „Azok pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg!” Pilátus ezt mondta nekik: „A ti királyotokat feszítsem meg?” A főpapok így válaszoltak: „Nem királyunk van, hanem császáruk!” Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Átvették tehát Jézust.”)

b./ Jézus követői is idegen testek a világban. Miért van a világ ellenük? A világ egyébként még nagyon is türelmes! – Miért ez az elutasítás? Jézus megmagyarázta tanítványainak: „Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ” (Jn 15,19).

A világ a keresztyéneket egyszerűen játekrontóknak és rendbontóknak érzékeli, például, ha nem veszünk részt a tisztátalan vagy kétértelmű beszédben vagy üzletben, vagy nem megyünk bele tisztátalan üzleti praktikákba. Az ilyen helyzetekben szükségünk van Isten Lelke vezetésére, hogy Jézus szerint reagálhassunk.

c./ Olykor megtapasztaljuk, hogy rázza fel az Istentől távol élők lelkiismeretét a keresztyének magatartása, ami mint egy üdvös ösztöke addig furdalja őket, amíg meg nem találják a Jézushoz vezető utat.

(Vö.: Acs 8,1: „Saul pedig egyetértett István kivégzésével. Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén;”

Acs 26,14: „Mikor pedig mindnyájan a földre estünk, egy hangot hallottam, amely így szólt hozzám héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.”)

Jézus megmondta: „Az ítélet pedig azt jelenti, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. Mert aki rosszat cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei” (Jn 3,19-20);

Azt is megmondta: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37);

(Vö.: 2Kor 6,14: „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?;”

Ef 5,11-13: „És ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz;”

Fil 2,14-16: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába.”)

3./ **A szolga nem nagyobb Uránál.**

Jn 15,19-21: „Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ. Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem;”

2Kor 5,18-21: „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekiünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

a./ Egy fiatal keresztyén ezt mondta spontán ezekre az igékre: „Nem kitüntetés-e számunkra, hogy **Urunk sorsában részesülhetünk?**”

Mózes önként választotta azt Isten népével való nehézségeket és a szégyen hordozását, mint hogy abban az élvezetben részesüljön, amit az egyiptomi világ kínált (Zsid 11,24-26: „Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett.”)

Ha Jézus életünk Ura, és mi Krisztus gondolkodásmódja szerint élünk, akkor megtapasztaljuk, hogy valamilyen módon osztozunk Jézus sorsában.

b./ A nyugati világban még viszonylagosan szélcsendes zónában élünk. Többnyire nem találkozunk masszív gyűlölettel, hanem inkább értetlenséggel, megvetéssel és lenézéssel. Hogy lehet valaki olyan maradi, hogy a Biblia parancsolataihoz tartja magát? Hogy tud valaki abban hinni, hogy Isten engedte, hogy Fia meghaljon a kereszten bűneinkért és feltámasztotta őt?

c./ Jézus keresztyénél és feltámasztásánál elkülönülnek a lelkek.

(Vö.: Acs 4,8-12: „Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: „Népünk vezetői, Izráel vénei! Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen. Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;”

Acs 5,30-33: „A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve kivégeztetek;”

1Kor 1,18-25: „Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. Mert meg van írva: „Elvesztem a bölcsék bölcsességét, és az értelmesekek értelmét elvetem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az ígehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége. Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél;”

1Kor 2,14: „A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.”)

Az, hogy Jézus Krisztus az egyetlen út Istenhez, sok embernek értelmetlenségnek tűnik. Jézus Igéje – „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6) – ma megbotránkoztatóbb, mint valaha. De senki sem tud boldog lenni saját magatartása szerint. Minden embernek szüksége van a megfeszített Üdvözítőre, aki Isten Bárányaként magára vette és eltávolította bűneinket. Azt gondolja az ember: hogy segíthetne nekem egy kétezer évvel ezelőtt keresztre feszített személy? – De Jézus az, aki fel is támadott. Benne van Isten teljessége és az erő a megváltozott élethez.

(Vö.: Jn 3,16-18: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében;”

2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremts az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Kol 2,9k.: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.)

IX./ MINDEZT AZ ÉN NEVEMÉRT TESZIK VELETEK

Jn 15,21: „De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem;”

Jn 16,1-4: „Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkoztatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.”

1./ A tanítványok Uruk sorsában fognak részesülni.

a./ Ahogy vele bánt a világ, úgy fognak velük is bánni. De nem minden őket érő elutasítás Jézusért való szenvedés. Nem minden keresztyént érő gyalázat Krisztusért viselt gyalázat. Olykor saját magunk miatt is szenvedünk. Nem minden kezdeményezés szent, amit keresztyénként elindítunk. Olykor botránkozást okozunk szeretetlenségünk, furcsaságunk által, merev és botránkoztató keresztyénségünk által. Az is lehetséges, hogy egy kicsi hiba miatt nekünk esnek, de ezzel Krisztust akarják eltalálni.

b./ Kérjük Jézust, hogy ő tegyen hitelessé és önmagához hasonlóvá, és őrizzen meg attól, hogy szégyent hozzunk nevére és ügyére.

(Vö.: 1Kor 9,12: „Ha mások részesedhetnek ezekből, miért nem inkább mi? De mi nem élünk ezzel a szabadsággal, hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé;”

1Kor 10,32-33: „Megütközésre ne adjatok okot sem a zsidóknak, sem a görögöknek, sem az Isten egyházának; mint ahogyan én is mindenben mindenkinek igyekszem kedvére lenni, nem a magam hasznát keresve, hanem a többiekét, hogy üdvözüljenek;”

2Kor 4,2: „Hanem elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket; nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt;”

2Kor 6,3: „Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat;”

2Kor 8,19-21: „Sőt ezenkívül a gyülekezetek kiválasztották őt útitársunknak is ebben az adománygyűjtésben, amelyben szolgálunk, magának az Úrnak a dicsőségére és a mi készségünk megmutatására. Mert óvakodni akarunk attól, hogy valaki megrágalmazzon minket szolgálatunknak eme bőséges eredménye miatt: mert gondunk van a tisztességre nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.”)

Ha már Jézus sem menekült meg tökéletességében a gyűlölet és üldözés elől, mennyivel kevésbé mi, fogyatékoságainkkal.

Karl Heim megállapítja: „Súlyos tévedés azt hinni, hogy az emberek tömegesen térnének meg, ha minden botránkozás megszűnne, amiket Isten ügye emberi képviselői által keletkeznek, még akkor is, ha Isten önzetlen követői, mint szent Ferenc tökéletes szegénységben és tevékeny szeretetben vonulnának keresztül az országokon.”

c./ Minél tisztábban és önzetlenebbül lépnek fel az igaz tanúk, annál erősebben lángol fel az Isten ellenes gyűlölet. Amint Jézus segítően és gyógyítóan vonult át az országon, mindenütt rátámadtak a démonok és istenkáromlásokban törtek ki ellene. Éppen ellene, aki soha nem kereste a maga javát. Őt nem tudta elszenvadni a világ. A sátáni ellenséges hatalom nem nyugodott addig, amíg keresztre nem szegezték. Sátáni gyűlölettel gyűlöltek követőit is, és borzasztó kínokat gondoltak ki ellenük, hogy meggyötörjék és elbuktassák őket.”

Jézus előre közölte mindezt tanítványaival és velünk is, hogy az ínséges időkben ne kételkedjünk benne és ne szakadjunk el tőle.

(Vö.: 1Pét 4,15k.: „Közületek tehát senki se szenvedjen mint gyilkos, mint tolvaj, mint gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó. Ha azonban valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel.)

2./ „Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldte” (Jn 5,23)

Jn 15,21-27;” *De mindezt az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna hozzájuk, nem volna bűnük, most azonban nincs mentségük bűneikre. Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is. Ha nem tettem volna közöttük olyan cselekedeteket, amilyeneket senki más nem tett, nem volna bűnük; most azonban látták azokat, és mégis meggyűlöltek engem és az én Atyámat is. De be kell teljesednie annak az ígének, amely meg van írva az ő törvényükben: Gyűlölnek engem, ok nélkül.” „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonytságot énrólam; de ti is bizonytságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.”*

Jn 16,1-4: „Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.”

a./ **Nincs olyan, hogy valaki Jézust elutasítja, Istennek meg igennel válaszol.** Aki Istenről beszél úgy, hogy Jézust nem számítja hozzá, az elme az élő Isten mellett. Jézust elutasítani azt jelenti, az Atyát elutasítani. Az nem helyes, hogy alapján minden vallásnál ugyanarról az Istenről van szó. Az igaz Isten Jézusban nyilatkoztatta ki önmagát. Ezért mondja Jézus. „Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is” (Jn 15,23).

(Vö.: 1Jn 4,9.14k.: „Abban nyilvánul meg Isten hozzánk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala... És mi láttuk, és mi teszünk bizonytságot arról, hogy az Atya elküldte a Fiát a világ üdvözítőjéül. Ha valaki vallja, hogy Jézus Isten Fia, abban Isten marad, ő pedig Istenben;”)

b./ **Az élő Istennel szemben – aki szeretett Fiát adta bűneinkért – harcol az egész világ.** Magunktól nem tudjuk megállni a helyünket ebben a harcban. Azonban az Atya elküldte a Szentlelket, mint segítőnk. „Amikor eljön a Pártfogó, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd bizonytságot énrólam;” (Jn 15,26).

(Vö.: Acs 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”)

c./ **A Szentlélek ma is jelen van Jézus gyülekezetében.** Az ellenség hatalmával szemben hangzik az evangélium, és halljuk, amint a keresztyének világsszerte prédikálják a megmentő üzenetet a Lélek erejében. „És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk... mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk” (Acs 4,12.20). Azt prédikáljuk, amit átéltünk.

(Vö.: Acs 20,23k.: „Csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonytságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonytságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”

Acs 21,13: „De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.”)

d./ **Corrie ten Boom** beszélgetett egyszer édesapjával **félelméről, hogy nem fog elég erős lenni, ha szenvedést kell elviselnie Jézusért.** Édesapja kedvesen utalt arra: „Mennyei Atyád ad neked erőt az üldözést elszenvedni, nem most, amikor senki sem üldöz, és egyáltalán nincs szükséged erre az erőre. De abban a pillanatban, amikor Jézusért szenvedned kell, meg fogja adni neked a szükséges erőt.” Corrie megvigasztalódott. Így tett erről bizonytságot: „Később, amikor szenvednem kellett, erő áramlott belém. Nem korábban, nem később. Isten adta a megfelelő időben.

(Vö.: Mt 10,19k.: „Amikor azonban átadnak titeket, ne aggódjatok amiatt, hogy miképpen vagy mit mondjatok, mert megadatik nektek abban az órában, hogy mit mondjatok. Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól általatok;”

Jn 16,33: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen én bennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot;”

Acs 6,10: „De nem tudtak szembeszállni azzal a bölcsességgel és Lélekkel, amellyel beszélt.”)

3./ **Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok** (Jn 16,1).

Jn 16,1-4: „Ezeket azért mondom nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket, sőt eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, azt hiszi, hogy Istennek tetsző szolgálatot végez; és mindezt azért teszik, mert nem ismerték meg sem az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy amikor eljön az órája, emlékezzetek rá: én megmondtam nektek.” „Kezdetől fogva azért nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam;”

Ézs 46,10: „Előre megmondtam a jövőndőt, és régen a még meg nem történtekeket. Ezt mondom: Megvalósul tervem, mindent megteszek, ami nekem tetszik.”

a./ Amiket **Jézus a tanítványoknak** mondott búcsúvétele napjaiban, azokkal **előkészítette őket arra az időre, amelyekben már nem lesz köztük.** Az a gondolat, hogy Jézus ismeri a jövőt, nekünk is segítség lehet hitünk erősítésére. Ha korunk félelmetes fejlődésében azonosságot látunk azzal, amit Jézus előre megmondott, akkor ismerjük fel, hogy ő tartja kezében a világ-történelem fonalát. Ez ad biztonságot és békességet.

(Vö.: Ézs 44,8: „Ne rettegjete, és ne féljete! Hiszen régóta hirdetem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim! Van-e isten rajtam kívül? Nincsen közikla, nem tudok róla;”

Mt 24,35: „Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el;”

Jn 14,27.29: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen... Most mondom ezt nektek, mielőtt megtörténik, hogy ha majd megtörténik, higgyete;”

Jn 16,33: „Ezete azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbenem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot.”)

b./ Jézus nem fog minket mindig megőrizni a szenvedésektől, de meg akar őrizni Lelke jelenléte által és tanúivá akar tenni.

Bulgáriából való egy híradás arról, hogy erősített meg Jézus valakit a gyűlölet és üldöztetés idején: „Az éjszaka nem volt olyan sötét, amennyire nyugaton látszott. A hétköznapi emberek a dolgokat általában fehérnek vagy feketének látják, de ezek között sok szép szín is van. Amikor atyáink a börtönben voltak, velük volt az idős A. lelkipásztor is megkínózva, éhesen, véresen a cellájában. Olyan sötét volt, és szíve tele volt félelemmel. Akkor látott a cellájában egy alakot, és azt gondolta, talán egy besúgó. A lelkesz nem akart törődni vele. De hirtelen szavakat hallott: ‘Ne félj, én veled vagyok.’ A lelkipásztor megfordult, de már senki nem volt ott. Azonban cellája tele lett fénnel, és szíve is megtelt világossággal. A. lelkipásztor nyolc évig volt börtönben, de többé már nem volt olyan sötét az éjszaka.”

c./ Üldöztetés közben építi Isten gyülekezetét. „Az ellenségnek csak az tud ellenállni, aki belső életközösségben áll Jézus Krisztussal és a bűnbocsánat adományából él” (V. Scheunemann).

(Vö.: 1Kor 10,13: „Emberi erő meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtkön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadság útját is, hogy el bírjátok azt viselni;”

2Tim 4,16-18: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. – Ne számíton ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdetését, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszán torkából. Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé a dicsőség örökkön örökké. Ámen;”

Zsid 10,32-39: „De emlékezzete a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki. Mert egyrészt gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszégyenítettek titeket, másrészt társaikká lettete azoknak, akikkel ugyanez történt. A foglyokkal is együtt szenvedtetete, és vagyonotok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyonotok van. Ne veszítséte el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van. Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjete, és így beteljesüljön rajtatok az ígélet. Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik. Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerünk.”)

12./ TIMÓTHEUS – EGY ÉLET ISTEN DICSŐSÉGÉRE

TIMOTHEUS – EIN LEBEN ZUR EHRE GOTTES

BLZ November 2006

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-85.html>

I./ TIMÓTHEUS ÉLETÉRŐL

I/a. Gyermekkor és ifjúkor – minden kicsiben kezdődik

Acs 16,1-3: „Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, akiről dicsérőleg szóltak a lisztrai és ikóniumi testvérek. Pál őt magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.”

2Tim 1,5: „Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszbán és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan.”

2Tim 3,14k.: „De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekégedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.”

Nem találunk a Bibliában összefüggő életrajzot Timótheusról. Ha tudni akarunk róla valamit, számos bibliai helyet kell számításba vennünk. Ennél Pál apostol van segítségünkre. Általa sokat megtudunk Timótheus életéről és szolgálatáról.

Ez egészen természetes: emberek tudósítanak emberekről. Csak az a kérdés: hogyan tesszük azt, és mit tudósítunk. Itt igen gondosan kell eljárni, esetleg ezzel a kéréssel: „Vizsgáld meg, Istenem, ismerd meg szívemet!” (Zsolt 139,23).

Vagy kérdező viselkedéssel: Milyen indítékok ösztönöznek, hogy ezt vagy azt mondjam? Az igazságról van szó, ha beszélek? Szeretetteljesen mondom azt? Mindenben, amit a többiekről mondok, elsődlegesen arról van szó, hogy az Jézus dicsőségére legyen?

(Vö.: Fil 4,8: „Egyébként pedig, testvéreim, ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, ha valami nemes és dicséretes, azt vegyétek figyelembe!”)

Mt 7,3: „Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a magad szemében pedig miért nem veszed észre még a gerendát sem?;”

Róm 2,1: „Ezért nincs mentséged, te ítélkező ember, mert amikor más felett ítélkezel, magadat ítéled el, hiszen magad is ugyanazt cselekszed, miközben ítélkezel!”)

Ha a Timótheusról szóló bibliai közlésekkel foglalkozunk, ismerjük meg ezen túl: Soha nem nézhetünk egy személyt úgy, hogy elválasztjuk szociális és családi környezetétől, és egyáltalán nem mondhatunk véleményt az első találkozás után.

Timótheus édesanyja és nagymamája nevét ismerjük; mindketten istenfélő, hívő zsidók voltak. Édesapjáról csak annyit tudunk, hogy görög volt. Az Acs 16,1-3 közli velünk, hogy ennek a két asszonynak az istenfélő nevelési elvei a fiatal Timótheus életét lényegesen befolyásolták. Gyakran lebecsüljük a keresztyén nevelés értékét a szülői házban, óvodában vagy iskolában. Jelentős mindenesetre az is, hogy nem csak a hívő édesanyák vagy nagymamák kelendők, hanem az édesapák is. Minden ember tevékeny valamilyen módon, mint nevelő, formáló, előrevívő. Kérjük Istent azért, hogy vegyük komolyan tiszta szívből ezt a felelősséget.

Erre bátorít a 2Kor 9,8: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.”

I/b. Nehéz környezetben folytatott élet

Zsolt 115,1: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretettedért és hűségédért!”

Acs 16,1: „Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia.”

Az édesanya és nagymama nyomatékos nevelésével szemben Timótheus gyermek- és ifjúkora nem volt problémamentes. Az igaz hit újra és újra vizsgapadra kerül, hogy hitelesnek bizonyuljon. Munkatársa „valódi hitéről” tanúskodik Pál a Fil 2,19 -22-ben: „Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézusával. De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért.”

Timótheus nehézségei legközvetlenebb környezetében voltak. Először édesapjára gondolhatunk. Általánosan ismert volt, hogy nem zsidó, hanem görög volt, és ezért egészen más értékeket képviselt (Acs 16,3b: „Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.”). Itt tehát egy kulturálisan és vallásilag „megosztott” család van előttünk. Ez egy fölöttébb ellentétes világban való életet jelent. Egy hívő zsidónak tilos volt a vegyes-házasság (2Móz 34,16: „Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel”;

5Móz 7,3: „Ne házasodj össze velük, ne add lányaidat az ő fiaikhoz, és ne végy fiaidnak feleséget az ő leányaik közül.”).

Mégis, olykor előfordult vegyes-házasság a zsidó diasporában. Valószínűleg ez a tény annak az oka, amiért Timótheust nem metélték körül gyermekkorában. Bizonyára mindig nehéz volt és nehéz lesz hitetlen házaspárral bibliai vagy lelki célokat elérni akarni. Ez egyébként érvényes az üzleti életben is, szabadidő-mozgalomban is és munkacsoportokban is. Ezért tanácsolja nekünk Isten igéje: „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?” (2Kor 6,14).

További nehézség lehetett a fiatal Timótheus egészséges lelki növekedésére vonatkozóan lakóhelyén, Lisztrában a keresztyén gyülekezet diaszóra-szituációja. Itt is volt keresztyén-üldözés, amint azt később láthattuk.

Eunike fiának a jelentőségteljes Timótheus („Isten dicsőségére”) nevet adta. Lehetséges Isten dicsőségére élni, ha erre a körülmények nem optimálisak? Timótheusnál azt látjuk, hogy lehetséges. Az Isten dicsőségére való élet elsősorban nem az életkörülményektől függ, hanem attól, hogy hagyjuk, hogy Isten korlátlan ÚR legyen bennünk, és attól, hogy bízunk benne, hogy megőriz és vezet minket.

(Vö.: a Zsolt 16,1: „*Dávid bizonyágtétele. Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!*”);

Zsolt 17,8: „*Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába*”;

Fil 1,6: „*Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.*”)

I/c. Személyes döntés

2Tim 3,14k.: „*De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által.*”

Timótheus gyermekségétől ismerhette a szent írásokat. Édesanyja Isten 5Móz 6,6-9-ben közölt utasítása szerint járt el. („*Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd azokat fiaid előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelsz! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon. Írd azokat házad ajtófélfáira és kapuidra!*”)

Szívesen megtudnánk, hogy „kötötte” Timótheus lelkére az igéket. Példája követésre méltó. Ha bevessük emlékezetünkbe Isten ígéit, az következménnyel lesz életstílusunkra. Például, magas életkorban is tanulhat az ember kívülről bibliai igeverseket vagy fejezeteket. Hogy ez milyen hasznos, olvassuk el a 2Tim 3,16-ban: „*A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre.*”

Mégis sem a keresztyén nevelés, de sok bibliaismeret sem elég ahhoz, hogy egy embert Jézus tanítványává tegyen. Személyes életkapcsolatba kell kerülni Krisztussal.

(Vö.: 1Jn 5,11-13: „*Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. Akié a Fiu, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.*”

Isten maga viszi véghez ezt a kapcsolat-csodát. Ezzel elkezdődik egy élethosszig tartó folyamat. Timótheus megtapasztalta lelki növekedését így is; ennél szíve Jézusnak való átadása csak a kezdet volt.

Timótheus életében különböző lépéseket figyelhetünk meg: „Ismerte” az írásokat; „hitt” annak, amit ezek Jézus Krisztusról kijelentettek; „tanult” Páltól, és végül személyes „meggyőződésre” jutott.

Aztán figyeljünk a következőkre:

- Az ismeret fontos bázis, de még nem élet.
- Tanulni bizonyosan fontos, de ez sem elég.
- A hitről nem lehet lemondani, de ez önmagában nem megvalósítható.

Egyedül Isten meg nem érdemelt és nagy kegyelme az, ami az emberben munkálkodik, hogy minden szívből történő meggyőződésnél az emberben véghezviszi, hogy ő Isten gyermeke. (Róm 9,16: „Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.”)

És akkor a Szentlélek munkája, hogy az akarást és véghezvitelt összehozza bennünk.

(Vö.: Fil 2,13: „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően”;

Zsid 13,21: „... tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”)

Így keletkezik lelki éhség és kívánság bennünk Isten dicsőítésére. Lehetséges, hogy csak igen keveset érzünk ebből önmagunkban; talán sejtjük, hogy Jézusnak újra meg kell érintenie és életre kell keltenie minket. Ezért szívből kérhetjük őt: „Fordulj hozzánk, URam! Meddig késel? Könyörülj szolgálaidon!” (Zsolt 90,13);

(Vö.: Zsolt 80,19b: „És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet”;

Zsolt 119,25.40.88: „Életem a porhoz tapad: eleveníts meg igéddel! – Eleveníts meg igazsággoddal, mert vágyódom utasításaidra. – Tartsd meg életemet kegyelmesen, én pedig megtartom intelmeidet”;

Ézs 57,15: „Ezt mondja a magasztos, a felséges, aki örök hajlékában lakik, szent az ő neve: Magasságban és szentségben lakom, de a megtörttel és alázatos lelkével is. Felüldítem az alázatosak lelkét, felüldítem a megtörttek szívét”)

I/d. Növekedés a hitben

Ef 4,5: „Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.”

A növekedéssel foglalkozó sok bibliai helyből arra következtetünk, hogy egészen természetes, ha valami növekszik. Ennél megfigyelhető, hogy ahogy a gonoszság, úgy a jó dolgok is növekedhetnek; olykor egymás mellett.

Mérhető-e a növekedés? A kívülre való növekedés egészen határozottan mérhető: azt meg lehet számolni, mérni, megolvasni.

De van belülre történő növekedés is. Egyik magyarázatban olvassuk: „Timótheus bátortalan és félénk lehetett. Ezt azért tudjuk, mivel Pál ezen a ponton szólította meg (2Tim 1,5-8.13-14: „Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által”; – Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által”;

1Tim 4,14: „Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével.”

Pál egyrészt nem mehet túl azon, hogy Timótheus természetes félnkségben és tartózkodásban maradjon, másrészt figyelemreméltó, ahogy utat készít neki a korinthusaknál, és megértésüket s figyelmességüket kéri iránta (1Kor 16-10k.: *„Ha pedig megérkezik Timótheus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én. Senki se nézze le tehát, hanem indítsátok útnak békességgel, hogy eljöjjön hozzám, mert várom őt a testvérekkel együtt.”*)

A félelem és bátortalanság gátolhatja a lelki növekedést. De mi is, ahogy Timótheus megtanulhatjuk ezt legyőzni, miközben ezt tudatossá tesszük magunkban, és bízunk abban, hogy Jézus nagyobb és erősebb (Jn 14,1: *„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem”*);)

(Vö.: Jn 16,33: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbennem. A világon nyomorúságotok van, de biztatok: én legyőztem a világot”*;

1Jn 5,4: *„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”*)

A félelem és csüggedés kétféle okból veszélyes:

a./ Isten ellen hatnak: – A félelemnek semmiféle beleszólási jogot nem adhatunk, mivel nem helyesen vezet minket. És mégis megért minket Isten, ha legyőz bennünket a félelem. Jézus maga is nagy félelemmel harcolt.

(Vö.: Ézs 53,8: *„Fogság és ítélet nélkül hurcolták el, de kortársai közül ki törődött azzal, hogy amikor kiirtják a földön élők közül, népe vétke miatt éri a büntetés?!”*;

Zsid 4,14k: *„Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk hitvallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt”*;

Zsid 5,7: *„Ő testi élete idején könyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért”*);)

b./ Visszatartanak a hitből fakadó engedelmisségben. Ezt minden esetre Timótheusnál nem érték el (2Tim 2,1.3-8: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. – Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez. A fáradozó földművesnek kell először a termésből részesülnie. Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom;”*)

Az istenbe vetett reményteljes bizalma növekedett. Lépésről lépésre.

A félelem gyakorisága és mértéke könnyen megszűnhet, azonban van egy erős ígéretünk: *„Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”* Jós 1,9b;

(Vö.: Ézs 43,1k.: „De most így szól az ÚR, a te teremtető, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízben kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg”;

Dán 10,12: „Majd ezt mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy rászántad magad a dolgok megértésére, megalázkodva Istened előtt, meghallotta szavadat Isten, és én a te szavaid miatt jöttem”;

Zof 3,16-17a: „Azon a napon így biztatják Jeruzsálemet: Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít.”)

I/e. Megélt tanítványság

Acs 16,1-3: „Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, akiről dicsérőleg szóltak a lisztrai és ikóniumi testvérek. Pál őt magával akarta vinni, ezért az ott lakó zsidókra tekintettel körülmételte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt.”

Acs 14,5-7: „A város népe azonban meghasonlott, és némelyek a zsidókkal, mások meg az apostolokkal tartottak. De a pogányok és zsidók vezetőikkel együtt összefogtak, hogy bántalmazták és megkövezzék őket. Ők azonban ezt megtudva elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe és a környékre, és ott hirdették az evangéliumot.”

Lisztrában „volt egy tanítvány, akit Timótheusnak hívtak”. Mély barátság közötté össze Jézussal, azonban mégis úgy, az Úr adott áldást (Mt 23,8: „De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.”).

Ezért az igazi tanítványsághoz különösen két ismertetőjel kapcsolódik: bevetéskészség és engedelmesség.

Timótheusnál ezeket kiegyensúlyozott viszonyban találjuk. Ez biztosan összefügg azzal, hogy az élet minden területére vonatkozóan Jézussal intenzív beszélgetésben maradt, és ugyanazt tette, amit az Úr igéjében megmutatott neki.

(Vö.: Zsolt 25,4-10: „Utaidat, URam, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, URam, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, URam! Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat. Az ÚR minden ösvénye szeretet és hűség azoknak, akik megtartják szövetségét és intelmeit;”

Zsolt 143,10: „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!;”

2Tim 3,16k.: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”)

Így növekedett Timótheus a hitben. Jézus tanítványai közé számított és minden téren kipróbált keresztyénnek számított. Őt akarta Pál munkatársának. Mindenekelőtt megfigyelhető, hogy az apostol határozott igent mondott rá. Pálnak Timótheus ajándék volt, Isten ajándéka. Maga után „vonta”.

Aztán megfigyelhetjük, hogy Timótheus a maga részéről nem érezte kényszerítve magát, hogy aktívan együtt dolgozzon Pál apostollal. Nyílván szívesen beleegyezett az apostol kívánságába. A Jézus iránt égő szeretet volt azt, ami Timótheust készsé tette az engedelmes-ségre? Nem válaszolt volna az ÚR csodálatosan nagyanyjának, Loisznak és édesanyjának, Eünikének számtalan imádságára? Isten szaván fogta őket. Ő nem felejtí el átadásunk óráját. Ebből gyümölcs növekszik az örökkévalóságra.

(Vö.: Jn 15,16: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek.”*).

Sok tényező van, ami itt egymásra talál és együttműködik. Jóllehet Timótheusnak meg lett volna a lehetősége arra is, hogy kiváljon a sorból. De nem ezt tette, mivel Jézustól való új élet részese volt. *„Az a Lélek, aki bennetek lakik nagyobb, mint az a lélek, aki a világban uralkodik”*, – ezért *„légy erős a kegyelemben, amely érted van Krisztus Jézusban”* (1Jn 4,4b: *„Mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van;*

(Vö.: 2Tim 1,9k.: *„Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet.”*)

I/f. Elhívás a szolgálatra

2Tim 1,9: *„Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.”*

Az „elhívás” címszó sokaknak eszébe jut, és a Biblia tényleg sok kijelentést közöl erről a témáról. Elhívattunk a békességre, a szabadságra, a Krisztussal való közösségre, az örök életre.

(Vö.: 1Kor 1,9: *„Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, Jézus Krisztussal, a mi Urunkkal való közösségre;”*

1Kor 7,15: *„Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk;”*

Gal 5,13: *„Mert ti testvéreim, szabadságra vagytok elhíva; csak a szabadság nehogy ürügy legyen a testnek, hanem szeretetben szolgáljatok egymásnak.”*)

Mindez a hívás alátámasztja bizonyos mértékben a mi Isten szolgálatára való elhívásunkat, és a szükséges tartást is megadja. Ezek közül az elhívások közül senki sincsen kizárva.

A szolgálatra való elhívásból sincs kizárva senki sem (Jn 13,13-15: *„Ti így hívtok engem: Mester, és Uram, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.”*) Ebben kiteljesedik a Krisztussal való élet egész gazdagsága. Krisztus elhívása megszépít minket, dicsősége egy darabját kölcsönözze életünknek, és lehetővé teszi, hogy túlnőjünk önmagunkon.

(Vö.: 2Móz 34,29: *„Azután lejött Mózes a Sínai-hegyről. A bizonyság két táblája Mózes kezében volt, amikor lejött a hegyről. Azt azonban nem tudta Mózes, hogy arcának a bőre sugárzó lett, amikor Istennel beszélt;”*

Acs 6,15: *„Ekkor a nagytanácsban ülők mind rátekintettek, és látták, hogy az arca olyan, mint egy angyalé;”*

2Kor 3,18: *„Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre;”*

Ézs 60,1-3: *„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez;”*

Jn 1,14: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egy-születettjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”)*

Mikor a mi szolgálatra való elhívásunkról van szó, mindig újra meg kell szívlelnünk, hogy ez szent elhívás. A szent Isten szeretetből választott ki minket, és akik természetből fogva abszolút nem voltunk szentek önmagunkban, szolgálatra rendelt. Isten az értékes és mara-dandó kincset földi, széttörhető edényre bízta.

(Vö.: 2Kor 4,10k.: *„Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is látha-tóvá legyen testünkben. Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.”)*

„Megmentésünk és elhívásunk egyáltalán nem olyan valamire van alapozva, ami az emberben megtalálható” (A. Remmers). Isten irgalmasságából következik, ami ismét egy-általán nem a jó cselekedeteinkért való megjutalmazás. Az meg nem érdemelt.

Talán mi is megkérdézzünk önmagunktól olykor: Miért nyúlt utánam Isten? Ő terve szerint cselekszik, ami már a világ teremtése előtt készen volt.

(Vö.: Ef 1,4-8: *„Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyel-mét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.”)*

„Istennek oka lett volna arra, hogy megfontolja ellenünk való ítéletét. Mégis, indokolatlanul megkegyelmezésünket vette szemügyre, igen, sőt a szolgálati beosztásunkat. És éppen ez a jogosulatlan irgalmasság jelent meg Jézusban” (F. Grünzweig).

(Vö.: 1Tim 1,12-14: „Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.”)

II./ TIMÓTHEUS SZOLGÁLATA

1Tim 4,14: „Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyet prófécia által kaptál a vének kézrátételével.”

II/a. Elhívás konkrétan

Isten minden gyermekét szolgálatra szabadította meg és hívta el (1Thess 1,9k.: „Mert ők maguk beszélnek rólunk, milyen fogadtatásban volt részünk nálatok, és hogy miként tértetek meg a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok és várjátok a mennyből Jézust, az ő Fiát, akit feltámasztott a halottak közül, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.”) Mindenesetre az egyes szolgálati feladatok nagyon különbözhetnek. Timótheusnak olyan szolgálati megbízatása volt, hogy elsődlegesen a missziói gyülekezetépítésre szentelte magát. Hogy ezt az elhívást Pál oldalán gyakorolhatta, különleges előjog volt. Megtanulta tőle mindenekelőtt, hogy semmi sincs életünkben, ami megakadályozhatna, hogy Istent szolgáljuk

(Vö.: Ef 6,19k.: „És értem is, hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsből is, hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogyan kell;”

Fil 1,12-14: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét;”

Kol 4,3k.: „Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem;”

2Tim 2,7-9: „Gondolkozz azon, amit mondok, mert az Úr megadja majd neked, hogy mindent megérts. Emlékezz arra, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halottak közül. Erről szól az én evangéliumom, amelyért még bilincseket is viselek, mint egy gonosztevő. Az Isten ígéje viszont nincs bilincsbe verve.”)

Timótheus nem adta át magát semmiféle illúzióknak – mégis átélte Lisztrában, szülővárosában, ahogyan Pált, őt is üldözni kezdték a Krisztusról szóló bizonyágtételéért.

(Vö.: Acs 14,10-20: „Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt. Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: „Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban!” Barnabást Zeusznak mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: „Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete

meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótévők voltak, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet.” Így szóltak, és nagy nehezen lebeszélték a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik. Antióchiából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe;”

2Tim 1,12: „Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra”;)

Talán felmerül bennünk a kérdés, hogyan töltötte be Timótheus konkrét megbízatását? Ez égető kérdés, mivel valamikor számunkra is személyes kérdéssé lehet.

Két aspektusból válaszolhatunk ezekre:

1./ Istent szolgálni először azt jelenti: őrá feltekinteni, felnézni rá és rá hallgatni.

(Vö.: Zsolt 16,8: „Az Úrra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbjamon van.” Ez a koncentrált rá való beállítottság és a megtapasztalt személyes megbízatás szabadít meg az emberektől való félelemtől vagy az emberek kegye keresésétől.

(Vö.: Gal 1,10: „Az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van;”

1Thess 2,4: „Hanem mivel az Isten ítélte minket alkalmasnak arra, hogy ránk bízta az evangéliumot, úgy hirdetjük azt, mint akik nem az embereknek akarnak tetszeni, hanem a szívünket vizsgáló Istennek;”

1Thess 4,1: „Egyébként pedig, testvéreim, kérik titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek – s amint éltek is –, ebben jussatok még előbbre;”)

2./ Isten „kegyelmi ajándékokat” ajándékozott nekünk. (1Pét 4,10k.: „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljon azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten ígéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”)

Timótheus minősége nem ismeretében, nem tapasztalatában, nem odaszántságában, hanem az Isten által való felkészítésében van. Lényeges, hogy ezt az Istentől kapott tehetséget a gyülekezet vénei és Pál elismerik (2Tim 1,6: „Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned.”)

Ez által tudta Timótheus szolgálatát abban a tudatban végezni, hogy a vének megbízatását elismerték és támogatták. Mindegy, milyen ajándékról van szó, ezek tették késszé Timótheust a szolgálatra. Sőt, arra is felszólította Pál, hogy ne hanyagolja el ezeket. „Lustaság, közömbösség vagy más dolgokkal való túlzott tevékenység által minden képességet el lehet hanyagolni” (A. Remmers).

II/b. Motivációk a szolgálatra

2Kor 5,14k.: „Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”

A szeretet az egyetlen elfogadható igazolása minden szolgálatnak az ÚR számára. Ez azért van, mivel ennek a nyelve az ellenfeleknek is érthetővé teszi a keresztyén üzenetet. A Jézus szeretete tart meg és vezet minket a valóban helyes úton.

Jézus tanítványait útközben akarja látni, belsőleg készségesen, előre haladva menni, valami új dologhoz hozzáfogni, vele valamit merészséggel végezni (Acs 16,6-10: „Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. Amikor Mízia felé mentek, Bitíniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. Erre Mízián áthaladva lementek Tróászba. Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: „Jöjj át Macedóniába, légy segítségünkre!” A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük: oda hívott minket az Isten, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.”

Urunk szeretete tesz késszé arra, hogy Lelke vezetését és figyelmeztetését elfogadjuk. Messze-menő következménye van annak, hogy az Isten országáért való bevetésben saját utunkon járunk-e vagy hagyjuk, hogy a Szentlélek vezessen. Jézus szolgálát egyedül és nehéz szolgálati utakon is átvizsi, és lehetővé teszi, hogy Isten jelenlétét teljesen új módon megtapasztalják. Bérea olyan hely volt, ahol Pál hátra hagyta Timótheust és Silást.

(Vö.: Acs 17,11-14: „Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thesszalonikaiak, teljes készséggel fogadták az igét, és napról napra kutatták az Írásokat, hogy valóban így vannak-e ezek a dolgok. Sokan hittek tehát közülük, sőt még a tekintélyes görög asszonyok és férfiak közül sem kevesen. De amint megtudták a thesszalonikai zsidók, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten igéjét, odajöttek és ott is fellázították és felizgatták a sokaságot. Ám akkor a testvérek azonnal továbbküldték Pált, hogy menjen a tengerig. Szilász és Timóteus azonban ott maradt.”)

Három misszionárius, akik egy keresztyén közösség megbízásából Szentpétervárra utaztak, így tudósítottak arról a helyről szolgálatuk kezdetén: „Nehéz érzéssel ülünk a Szentpétervár felé tartó repülőgépen – most kezdődik új életünk. Mennyei Atyánk kezébe tettük magunkat, aki tudomásunk szerint ide küldött bennünket. E. M. még a lakásunkhoz vezető úton elmesélte nekünk, hogy a kezdeti idő nem lesz könnyű. A regisztrációnál, lakáskeresésnél és ismeretlen munkaadónkkal való első kapcsolatban személyesen magunkra számíthatunk – és egészen Urunkra vagyunk utalva. Ez egyáltalán nem tűnik könnyűnek, de bizonyosan vagyunk abban, hogy Isten ereje és szeretete ígéretével küldött Szentpétervárra.”

(Vö.: 2Tim 1,7: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”)

II/c. Együttes munka

1Tim 1,3: „Amikor Macedóniába mentem, kértelek, hogy maradj Efezusban, és parancsold meg némelyeknek, hogy ne hirdessenek tévtanokat.”

2Tim 4,9-13: „Igyekezz minél előbb hozzám jönni, mert Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába; Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg

Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban. Tükhikoszt elküldtem Efezusba. Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket.”

Timótheus nem volt magának való ember. Egy munkaközösségben volt együtt Pállal, Silással, Titusszal és másokkal. Jézus is egy csapatot képezett tizenkét tanítványával (Mk 3,13-19: „Azután felment a hegyre, és magához hívta, akiket akart; ők pedig odamentek hozzá. Tizenkettőt választott ki arra, hogy vele legyenek, és azután elküldje őket, hogy hirdessék az igét, és hogy a tőle kapott hatalommal kiűzzék az ördögöket. Kiválasztotta tehát a tizenkettőt: Simont, akinek a Péter nevet adta, Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai; továbbá Andrást és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot, az Alfeus fiát, Taddeust és Simont, a Kananeust, Júdás Iskariótest, aki el is árulta őt.”

A munkaközösségi munka integritást (tisztesség, becsület, sértetlenség) feltételez, de készséget is egymás iránt és egymásért. Azáltal, hogy Timótheust Pál egy munkaközösségbe tagolta, kibontakozhatott erőtere a szolgálat érdekében. Miközben arra ösztönözte Pál, hogy fedezze fel az Istentől kapott ajándékokat és szolgáljon azokkal jellegzetes módon a gyülekezetnek, ahhoz segítette Timótheust, hogy ne személyektől függő legyen, hanem engedje, hogy Isten tévedhetetlen igéje vezesse. Mindenki, aki egy munkaközösségbe tartozik, megtapasztal valamit az adományok sokféleségéből, és abból is, hogy ezek kölcsönösen kiegészítik egymást. Pál részletesen foglalkozik ezzel a tematikával.

A közösségi munka tényleges és bibliai alapelv? A válasz így hangzik: Igen. Adatok ehhez 1Kor 12,4-6: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz”:

- A közösség minden tagja különböző adományokkal és képességekkel gazdagítja a közösséget.
- A munkaközösségi tagok hasonló adománnyal különböző módon használhatnak a közösségnek.
- A különböző adományok kölcsönösen kiegészítik egymást.

(Vö.: 1Kor 12,18-20: „Mert némelyik a Lélek által a bölcsesség igéjét kapta, a másik az ismeret igéjét, ugyanazon Lélek által. Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet, a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait. Van, aki az isteni erők munkáit vagy a prófétálást kapta; van, aki lelkek megkülönböztetését, a nyelveken való szólást, vagy pedig a nyelveken való szólás magyarázását kapta. De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is.”

A biblia-tanító Alfred Kuen az „Egymással – egymásért” című könyvében részletesen kifejtette azt, ami feltétlenül része a munkaközösségnek: felelősség egymásért. Ezt nekünk is gyakorolnunk kell, mivel ezáltal illeszkednek össze az aktív változási folyamatok. „Kölcsönösen intsetek egymást!” (Kol 3,16: „A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljete szívetekben az Istennek.”)

Ez konkrét, építő megbízatás; célja a megszentelődés. „A Jézus visszajövetelére való előretekintés erős ösztönzést fejez ki nem csupán a személyes megszentelődésre (1Jn 3,3: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta;”), hanem ezen túl az általános megszentelődésre is.” (A. Kuen). Célunk ez nekünk is?

II/d. „A megbízatásban”

2Tim 2,1-5: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.”*

Bizonyosan nagydolog volt Timótheusnak, hogy Pállal egy munkaközösségben lehetett. Közösen nem olyan keserves a nehézségeket legyőzni. Mégis, minden másként halad.

Timótheus aztán olyan megbízatásokat kapott az apostoltól, amiket most egyedül kellett teljesítenie. A „mi”-től most jutott el a „te azonban”-ig. Most Pál nevében a nehéz ügyekben is aktívnak kellett lennie. Jól elképzelhetjük, hogy Timótheusban ehhez félelem és vonakodás társult. Talán ezért intézte Pál hozzá ezeket a szavakat: *„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van”* (2Tim 2,1). Urunk kegyelme erőssé és bátorrá akar tenni minket is a nehéz megbízatások láttán.

(Vö.: Fil 4,13: *„Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk!”*

2Kor 8,9: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.”*

1Kor 12,9: *„Egyik ugyanattól a Lélektől a hitet (kapta), a másik ugyanazon Lélek által a gyógyítások kegyelmi ajándékait.”)*

Isten kegyelme szilárdan megtart minket, hogy ne essünk áldozatává ingatagságunknak és féltékenységünknek.

Mindenek előtt négy speciális megbízatása volt Timótheusnak, amiket négy különböző helyen, amik érdekében Pál küldötteként be kellett vetnie magát. Valóban csak Pál apostol küldöttje volt, vagy inkább elsősorban „Jézus Krisztus nagykövete volt”, mint mi is? (2Kor 5,20: *„Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!”*)

Jóllehet Isten megbízottjainak vannak földi főnökei, azonban elsősorban mennyei megbízójuk iránt elkötelezettek, mivel ő hatalmazza fel, és ajándékozza meg őket a szolgálatra. Ebben az összefüggésben teljesítette Timótheus speciális megbízatásait:

– Thesszalonikában (1Thess 3,2: *„És elküldtük Timóteust, a mi testvérünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben.”;*)

– Korinthusban (1Kor 4,17: *„Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan*

tanítok minden gyülekezetben”; – 1Kor 16,10: „Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én”;

– Filippiben (Fil 2,19-24: „Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam: mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkiületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig a Krisztus Jézuséval. De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért. Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim. De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek”;

– és Efézusban (1Tim 3,14: „Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutsz hozzád.”)

Minden megbízatásnak megvolt a maga színezete – de minden szolgálati terület esélyt jelentett Isten tiszteletére dolgozni. Nincs olyan hely, amelyen ne tudnám életem által Isten nevét nagyra tenni. Isten magasztalása segíthet ebben minket. (Zsolt 103,22: „Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!”)

II/e. Minden helyre megfelelő ige

1Tim 4,12: „Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.”

Nem volt-e túl nagy követelmény az, amit Pál Timótheus iránt támasztott. Tudunk-e tulajdonképpen tökéletesen példásan élni? Ha saját erőnkkel számolunk, hamar határainkhoz érkeünk. Timótheus is így járt volna, ha nem közölt volna vele Pál egy titkot is. „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: ‘Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!’” (2Tim 2,19).

Timótheus tudta és hitte, hogy az ÚR ismeri az övéit; ezért minden helyen biztosan léphetett fel, és a szükséges hajlékonysággal és a szükséges határozottsággal fogadta el a mindenkori gyülekezeti szituációt.

/a./ THESSZALONIKÁBAN (1Thess 3,2: „És elküldtük Timóteust, a mi testvériünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítsa hitetekben”) a keresztyéneket kellett erősítenie és bátorítania Timótheusnak, és ezentúl információt közölni a thesszalonikaiak hitbeli állapotáról.

/b./ KORINTHUSBAN minden sokkal nehezebb volt. Ott széthúzás, rendetlenség, gátlástalanság, vitatkozás, hamis tanítások uralkodtak (1Kor 3,1-4: „Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. Tejfel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírtátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? Ha az egyik ezt mondja: „Én Pál vagyok”, a másik pedig azt: „Én Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e?”)

Képes az ember ilyen körülmények közül bármit is véghezvinni? Bizonyosan csak akkor, ha ezeket az eltévedt keresztyéneket a leglényegesebbekre emlékezteti:

- „Ti viszont a Krisztuséi vagytok, Krisztus pedig Istené” (1Kor 3,13);
- „Mert áron vétettetek meg: dicsőítétek tehát Istent testetekben” (1Kor 6,20);
- „Mert e világ ábrázata elmúlik” (1Kor 7,31b).

/c./ FILIPPIBEN – úgy tűnik – szép megbízatást kapott Timótheus. (Fil 2,19-24: *Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok. Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség! Ha pedig az életben maradás az eredményes munkát jelenti számomra, akkor, hogy melyiket válasszam: nem tudom. Szorongat ez a kettő: vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak.*”) „Szívből kellett gondoskodnia” a filippibeliekről.

/d./ EFÉZUS egészen különös megbízatással volt összekapcsolva. Timótheusnak itt a keresztyéneket gyülekezetvezetőként kellett szolgálnia Pál közeli viszontlátása reményében. (2Tim 3,14: *„Ezeket pedig abban a reményben írom neked, hogy hamarosan eljutok hozzád.”*) A gyülekezetben növekvő nehézségek ellenére hálás Pál az efézusi keresztyéneknek.

(Vö.: Ef 1,15k.: *„Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban;”*

Ef 3,14-17: *„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy a Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva.”*

Így Timótheus megtanulta, hogy az igehirdetésben, tanításban és lelkigondozásban való szolgálatra a hordozó erő a hívő testvérekért való háládatosság.

II/f./ Egy pillantás egy szükségletre

2Tim 4,9-16.22: *„Igyekezz minél előbb hozzám jönni, mert Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába; Kreszcensz pedig Galáciába, Titusz meg Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem. Márkot vedd magad mellé, hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban. Tükhikoszt elküldtem Efezusba. Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket. Alexandrosz, a rézműves, sok rosszat követett el ellenem. Megfizet neki majd az Úr cselekedetei szerint. Te is őrizkedj tőle, mert igen hevesen ellenállt a mi beszédeinknek. Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. – Ne számítson ez bűneik közé! Az Úr legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!”*

„Igyekezz minél előbb hozzám jönni”. Erről van szó az apostolnak ebben a kérésében, ami Timóthushoz intézett utolsó megbízatása.

Pál megöregedett és egyedül maradt, keserűen csalódott munkatársaiban. Mindez nagy teher lehetett neki. Abban a sokféle ínségben, amiben Jézus emberei élnek, rendkívül nagy erősítést jelent a hívő testvérekkel való közeli kapcsolat. Az apostol esetében azonban nem csupán

öregkori panaszai és az egyedüllét érzése gondot okoztak neki. Ami Pált meggyötörte, az a bizonyosság volt, hogy közelesen kivégezhetik.

Bizonyosan jó és helyes volt, hogy Timótheus ezekben a nehéz órákban közel állhatott lelki atyjához, mint annak idején Elizeus Illéshez, próféta atyjához.

(Vö.: 2Kir. 2,1-15: „Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben az égbe, Illés és Elizeus elment Gilgálból. Illés ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az ÚR. De Elizeus így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Elmentek tehát Bételbe. A bételi prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Akkor ezt mondta neki Illés: Maradj itt, Elizeus, mert engem Jerikóba küldött az ÚR. Ő azonban így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! És megérkeztek Jerikóba. A jerikói prófétatanítványok odaléptek Elizeushoz, és ezt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja mellőled uradat? Ő így felelt: Én is tudom, de hallgassatok! Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. Ő így felelt: Az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy nem hagylak el! Így mentek ketten együtt. Velük ment ötven prófétatanítvány is, és amikor ők ketten megálltak a Jordánnál, azok is megálltak tőlük távol. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és ráütött vele a vízre, mire az kettévált, ők pedig mindketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, Illés ezt mondta Elizeusnak: Kérj valamit, megteszem, mielőtt elragadnak tőled. Elizeus így felelt: Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! Ő ezt mondta: Nehezet kértél. Ha látsz engem, amikor elragadnak tőled, akkor úgy lesz; de ha nem, akkor nem lesz úgy. Amikor azután tovább mentek, és beszélgettek, hirtelen egy tüzes harci kocsi jelent meg tüzes lovakkal, és elválasztotta őket egymástól. Így ment föl Illés forgószélben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltozott: Atyám! Atyám! Izráel harci kocsijai és lovasai! Azután nem látta őt többé. Ekkor megragadta a ruháját, és két darabra szakította. Majd fölemelte Illés leesett palástját, és megint odaállt a Jordán partjára. Fogta Illésnek a leesett palástját, ráütött azzal a vízre, és így szólt: Hol van az ÚR, Illés Istene, hol van Ő? Amikor ráütött a vízre, az kettévált, Elizeus pedig átment rajta. Látták ezt a prófétatanítványok, akik átellenben, Jerikóban voltak, és ezt mondták: Az Illésben működő lélek Elizeusra szállt! És eléje menve a földre borultak előtte.”

Mi se hagyjuk cserben egymást. (Vö.: a Róm 12,13: „A szentekkel vállaltok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet.”) Különösen nem nehéz időkben, és különösen nem lelki atyáinkat és lelki anyáinkat. Ők példaképeink, és sokkal tartozunk nekik (Fil 3,17: „Legyetek követőim, testvéreim, és azokra figyeljete, akik úgy élnek, ahogyan mi példát adtunk nektek.” Olykor kérdezzük meg magunkat, mit tehetünk másokért. Egyedül jelenlétünk jelenthet nekik igazi erősséget.

A „mielőbb jöjj el hozzám” kéréshez – azaz még tél előtt (21.v.) még egy másik „anyagi dolog” is kapcsolódik: „Köpenyemet, amelyet Tróászban Karposznál hagytam, hozd el, amikor jössz; hozd el a könyveket is, de főként a pergameneket” (2Tim 4,13.) Felmerül bennünk, hogy vajon nem ismerte az apostol szükségét a Rómában lévő gyülekezet? Miért nem tudtak neki kabátot adni? Látjuk mi a szükségét, felebarátaink igazi ínségeit? Nem csak testi fázás van, sok belső „fázás” is van világunkban. A keresztyének „klíma jobbítók”, mivel Isten világos és meleg szeretetét hozzák sötét és fagyos világunkba. (Péld 14,21: „Aki megveti felebarátját, vétkezik, de aki az alázatosokon könyörül, boldog lesz.”)

III. A FELEBARÁT MEGBECSÜLÉSE

a./ A nagyrabecsülés ismertetőjegyei

Fil 2,3: „*Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőiségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál;*”

„Az alázatban becsüljétek többre egymást, mint önmagatokat.” Találójában nem is lehetett volna kifejezni azt, amit a Biblia megbecsülés alatt ért. Nem csak egyenértékűségről van szó, hanem felebarátaink nagyra becsüléséről. Tapasztalatból tudjuk, hogy ez igen nehéz, ha ugyan nem lehetetlen. Talán ezért áll azonnal a vers kezdetén a lelki kulcs: „alázatban”.

Mózes alázatos ember volt, – jóllehet hazulról heves vérmérsékletet örökölt. Azonban „Isten főiskolájában” tanulta az alázatot (4Móz 12,3: „*Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb.*”)

Az alázatos embernek igen sok ígértetik:

– gazdagság és tisztesség (Péld 22,4: „*Az alázatnak és az ÚR félelmének jutalma gazdagság, dicsőség és élet;*”)

– kegyelem (Péld 3,34: „*A csúfolódókat ő megcsúfolja, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad;*”)

– bölcsesség (Péld 11,2: „*Ha jön a kevélység, jön a szégyen is, a szerénységgel pedig bölcsesség jár együtt.*”).

Jézus minden embertársa iránt nagyrabecsülést tanúsított: „*Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek*” (Mt 11,29). Egy nagyra becsülő beállítottságnak pozitív kihatásai van a keresztyének konstruktív egymással való közösségére. John D. Rockefeller mondta egyszer: „A nagyrabecsülés olyan fáradozás és képesség, amivel meg lehet találni és meg lehet tartani az alkalmas munkatársakat.” Hogy Pálnak ez sikerült, az a Timótheus iránti viszonyulásában nyilvánvaló.

A felebarát nagyrabecsülő észrevétele szabaddá teszi az individuális, szervező és együttműködési erőket és ezáltal lehetővé válik, hogy valami új keletkezzék.

Ezek mindig a meglévő erőtereken, és nem a problémákon tájékozódnak, és így erősítik a lelki növekedést. Akkor keletkeznek szívtől szívhez való kapcsolatok.

Vágyakozzunk-e nagyrabecsülés megtapasztalására? Akkor lesznek jó tapasztalataink, ha mi magunk gyakoroljuk a nagyrabecsülést. Megköszönni, elismerni, dicsérni, részt venni, érdeklődni érdeklődést tanúsítani, tárgyilagos és szakszerű kritikát gyakorolni. Ezt minden keresztyén megtanulhatja. Péter figyelmeztet minket erre: „*Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek!*” (1Pét 2,17).

III/b. Pál – a nagyrabecsülő testvér

1Tim 1,12-17: „*Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki megerősített engem, mert megbízhatónak tartott, amikor szolgálatra rendelt. Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem, mert hitetlenségemben tudatlanul cselekedtem. De bőségesen kiáradt rám a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel. Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok. De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutassa meg végtelen türelmét példaként azoknak, akik majd hisznek benne, és így az örök életre jutnak. Az örökkévalóság királyának pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztelet és dicsőség örökkön-örökké. Amen.*”

Hogy tanulta meg Pál a munkatársakban ennek a nagyrabecsülő magatartásnak a jelentőségét? Egészen bizonyosan a bátorító találkozásokból, mint pl. Hanániással és Barnabással.

(Vö.: Acs 9,17.26k.: „Anániás pedig elment, és bement abba a házba; rátette kezét, és ezt mondta: ‘Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, és azért küldött, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel.’ – Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték, hogy tanítvány. Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, és hogy beszélt vele, és milyen nyíltan szólt Damaszkuszban Jézus nevében.”)

A leghatékonyabb megbecsülés azonban az volt, hogy érvényben volt és maradt számára Isten Fia szeretete. „És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. És titeket is, akik halottak voltatok vétkeitekben és bűnös valótok körülmételetlenségében, ővele együtt életre keltett megbocsátva nekünk minden vétkünket. Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk” (Kol 2,13-15).

Ezt Pál soha sem tudta eléggé megköszönni. Isten kifejezésre juttatta Pál iránti nagyrabecsülését, miközben megmentette és szolgálatára hívta.

A nagyrabecsülésre gyakorlatias kifejezéseket kell találnia – szavainkban, gesztusainkban, hanghordozásunkban. Figyeljünk egymással való együttléteinkben erre, vagy túlnyomó részben a hibákra figyelünk?

Azokban a beszédekben, amelyekben Pál Timótheushoz szól, megismerhetjük iránta való magatartását:

/a./ A fiatal Timótheus az idős apostol számára: „munkatárs az ÚR ügyében.”

(Vö.: „És elküldtük Timóteust, a mi testvériünket és a Krisztus evangéliumának hirdetésében Isten munkatársát, hogy megerősítsen titeket, és bátorítson hitetekben” (1Thess 3,2);

És „ő is úgy tevékenykedik ebben a munkában, mint én”.

(Vö.: Róm 16,21; „Köszönt titeket munkatársam, Timóteus, valamint rokonaim: Luciusz, Jázon és Szózipatrosz;”

1Kor 16,10: „Ha pedig megérkezik Timóteus, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhasson nálatok, mert az Úr munkáját végzi ő is, akárcsak én.”)

Ezzel talán azt akarta mondani Pál, hogy azt, amit a többi testvér végez, ugyanolyan jó és helyes, mint amit ő, a sokat tapasztalt tesz? „Mint én is” – ez a mi alapmagatartásunk a többi ember iránt? Ez a magatartás egységet parancsolna az irigy összehasonlítás romboló hatalmasságának (Gal 5,26: „Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”)

/b./ A „Timótheus, szeretett és hűséges gyermekem” elnevezés – az akkori szóhasználat szerint messzemenő nagyrabecsülést fejez ki.

(Vö.: 1Kor 4,17: „Ezért küldtem el hozzátok Timóteust, aki szeretett és hű gyermekem az Úrban, aki emlékeztetni fog titeket arra: hogyan élek Krisztus Jézusban, és hogyan tanítok minden gyülekezetben.”)

Minden embernek szüksége van egy helyre, ahol szívesen várják és fogadják. Bizonyos, hogy a keresztyéneknek ez a hely mennyei Atyjuk szívén van (Ézs 43,4: „*Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket.*”)

És mégis, jó és fontos, Isten nagyrabecsülését és szeretetét megélni emberek közti kapcsolatainkban.

Milyen segítséget találunk ehhez pl. a 4Móz 6,23-27-ben?: „*Mondd meg Áronnak és fiainak: Így áldjátok meg Izráel fiait, ezt mondjátok nekik: ‘Áldjon meg téged az ÚR, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az ÚR, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd orcáját az ÚR, és adjon neked békességet!’ Így szóljanak nevemben Izráel fiaihoz, és én megáldom őket*”;

A Róm 15,7-ben? „*Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére*”;

És a 3Jn 15-ben: „*Békesség neked! Köszöntenek barátaid. Köszönts te is barátainkat név szerint.*”

III/c. Nagyrabecsülés – gyengeségek ellenére

Róm 8,15: „*Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: ‘Abbá, Atya!’*”;

2Tim 1,7k.: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét. Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.*”

Emlékezzünk arra: Timótheusnak félénk és bátortalan természettel kellett harcolni. Ezért bátorította Pál azzal a nagy ténnyel, amit Isten vele tett: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét*” (2Tim 1,7).

Látjuk, hogy az apostol munkatársát Istennel ajándékaira figyelmeztetve vigasztalta és bátorította. De megfigyelhetjük azt is, hogy Pál tudatosan nem hagyta egyszerűen figyelmen kívül Timótheus személyes gyenge oldalát, és nem lépett túl rajta, hanem nyíltan és szeretettel szólította meg. Itt is visszatükröződik az igazi nagyrabecsülés, amellyel valóságos érdeklődést tanúsít Timótheus iránt.

Bizonyos, hogy nem kell minden személyes gyengeséget tárggyá tenni. De ahol az akadályozza vagy akár blokkolja az evangélium terjedését, vagy ahol személyes gyengeségünk jellemünkre vonatkozóan lefékezi a Szentlélek munkáját, mindenképpen szükségünk van egy hívő testvér vagy hívő testvérnő lelkigondozói segítségére is. Pál nem vonja ki magát ez alól a segítőállás alól, annál is inkább ő maga is Isten ígéreteiből élt gyenge óráiban: „*Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz*” (2Kor 12,9).

Így akarta az apostol, hogy Timótheus túlnőjön önmagán, miközben a feladatokat, amiket az Úr rábízott, hűségesen teljesítse az Isten győztes erejébe vetett bizalomban.

Egyedül a bizalom útján tehetett Timótheus gyakorlati megtapasztalásokat azzal a csodálatos felszereléssel, amit Isten megígért neki: „*Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája*” (2Tim 2,1.3);

„*A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni. Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen*” (1Pét 5,10k.).